



# ഗുണാലോകം

അഖില തിരുവിതാംകൂർ —

— ഗുണശാലാസംഘം പ്രസിദ്ധീകരണം.



ഗുണാലോകം

വരിസംഖ്യ

വാർഷികവരി .... രൂ. 5.  
ഒറ്റപ്രതിക്ക് .... രൂ. 1.

N B. ആദ്യത്തെ ഒരു വർഷം മാസിക ആറു ലക്കങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായിരിക്കും.



# വിഷയവിവരം

			പുറം
1. തിരനോട്ടം പത്രാധിപർ ....	....	....	1
2. മഹാകവി ഉള്ളൂർ ....	....	(തിലാജ്ജലി)	3
3. മനഃശാസ്ത്രവും കാവ്യനിരീക്ഷണവും	....	സെബാസ്റ്റ്യൻ പുതുവീട്	6
	....	വി. ശ്രീധരൻപിള്ള	
	....	കെ. ഭാസ്കരൻനായർ	
4. ഞാൻ കഥാകാരനായകഥ ....	....	തകഴി	17
5. ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഏതുപേരിയിൽ ....	....	വെട്ടൂർ രാമൻനായർ	23
6. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥപ്രസാധനകൾ ....	....	വി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ	27
7. എന്ത്, എങ്ങനെ, വായിക്കണം ....	....	പി അനന്തൻപിള്ള	33
8. തമിഴ് ശാകുന്തളം ....	....	ചിറയ്ക്കൽ	
	....	ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ	37
9. നാടകത്തിലെ സൗഗിതം ....	....	പി. ഭാസ്കരൻ	40
10. അഡയാൻ ഗ്രന്ഥാലയം ....	....	കെ. കുഞ്ചുണ്ണിരാജ എം എ	44
11. നിരൂപണം ....	....		46
1. സി. വി രാമൻപിള്ള ....	....	കെ. എം. ജോജ്ജ് എം. എ.	
2. ഗാന്ധീയകവിതകൾ ....	....	കെ. എസ്. നാരായണപിള്ള	
3. ദേവദാസി ....	....	കെ. സുരേന്ദ്രൻ	
12. നോവൽ സംഗ്രഹം ....	....		62
ജെന്നിവില്യേഴ്സ് ....	....	ശ്യാമളാലായം കൃഷ്ണൻനായർ	
13. ലാലുനിരൂപണങ്ങൾ ....	....		67
14. കത്തുകൾ ....	....		73
15. സംഘാംഗങ്ങൾ ....	....		78

മുഖപിത്രം ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം മുൻ അദ്ധ്യക്ഷൻ  
ഡാക്ടർ പി. റി. തോമ്മസ്, പാലാമ്പടം

# ഗ്രന്ഥാലോകം

വാല്യം 1

മിഥുനം, കർക്കിരം

പക്കം 6

## തിരനോട്ടം



ഗ്രാമീണവായനശാലകൾ

ഗ്രാമീണവായനശാല എന്ന പേര് ഇപ്പോൾ പല സ്ഥാപനങ്ങളും ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ആ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും തികച്ചും ഗ്രാമീണമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു വായനശാല ഗ്രാമീണമാകണമെന്നില്ല. ഗ്രാമീണരുടെ ജീവിതത്തിനോടു പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് ആനുരൂപ്യം സമ്പാദിച്ചെങ്കിലേ ആ സ്ഥാപനത്തെ അങ്ങനെയൊരു വിളിക്കാവൂ. അതെങ്ങനെയെന്നു സമ്പാദിക്കാം? ഒന്നാമതായി ഗ്രാമീണരുടെ വായനശാല വിനോദത്തെയും വിഭവങ്ങളെയും ഉപയോഗിച്ചും രണ്ടാംപക്ഷമായി തള്ളി അവശ്യ വിജ്ഞാനങ്ങളെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധമാകണം. മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണം. അവർ അറിയേണ്ടതും അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ടു് അവകൾക്കുള്ളതുമായ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളമായി ശേഖരിക്കണം. പക്ഷേ ഇവിടെയാ

ണു് ഒരു കഴപ്പും ധാരാളമായി ശേഖരിക്കണം എന്നുള്ളപ്പത്തിൽ പറയാം. പുസ്തകങ്ങളെ ഞായറുവേണമല്ലോ ശേഖരിക്കാൻ. മലയാളഭാഷ അക്കാദമിയിൽ വളരെ ദരിദ്രമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ Workers Educational Movement (തൊഴിലാളികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനം) എന്ന പ്രസ്ഥാനം എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളെക്കുറിച്ചും ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലോകചരിത്രം, മനുഷ്യാശാസ്ത്രം മതം-മതലോകം ഗവൺമെന്റുകൾക്കു വെച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ആ ഗ്രന്ഥമാലയിൽനിന്നു് നമുക്കു ലഭിക്കും. അത്തരത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥമാല നമ്മുടെ ഭാഷയിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ആരെങ്കിലും ഉദ്യമിക്കണമെന്നാണ്. മാതൃഭൂമി മാസപത്രം, ശ്രീരാമവിലാസം മുതലായ പുസ്തകശാലകൾ ഈ വഴിക്കു ഇനിയും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏറ്റവും വേഗകൊണ്ടാണ്. ഒരു പ്ലാനോടു കൂടിയുള്ള ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണംകൊണ്ടുമാത്രമേ വേണ്ടത്ര പ്രയോജനം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഒരു പരമ്പരയായി കറഞ്ഞതു് 100 പുസ്തകമെങ്കിലും ഈ വകയിൽ മുന്നോ നാലോ കൊല്ലംകൊണ്ടു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി ആരെങ്കിലും പ്ലാൻ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ അനേകങ്ങൾ സാധാരണക്കാർക്കു് എളുപ്പമുണ്ട്. ഒരു പ്ലാനും ചിത്ര്യമില്ലാത്ത ഇത്തരത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവ നമ്മുടെ തൽക്കാലാവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റട്ടെ. ഉദാഹരണമായി



പറഞ്ഞാൽ പ്രസവരക്ഷ, ശിശുസംരക്ഷണം, പ്രഥമശുശ്രൂഷ, മനഃശാസ്ത്രം, മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ ചില പ്രാഥമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടെന്ന് അറിയാവുന്ന വായനശാലക്കാർ ഉണ്ടോ എന്നാണ് സംശയം. ഉത്സാഹികളായ പ്രവർത്തകന്മാർ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളെ തേടിപിടിച്ചു തങ്ങളുടെ വായനശാലകളിൽ വയ്ക്കണം. വച്ചാൽപോലാ അവ വായിക്കാൻ ആളുകളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയുണ്ടാവില്ല.

റോവൽ വായനകൊണ് സകല യോഗ്യതകളും സിദ്ധിക്കുമെന്ന് കരുതുന്ന വായനക്കാരാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അധികവും. ആ ധാരണ മാറി അവർക്ക് ഏറ്റവും പുസ്തകങ്ങളോടു ആഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാക്കാൻ വായനശാലാ പ്രവർത്തകന്മാർ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. വിശേഷിച്ച് ഗ്രാമവായനശാലാപ്രവർത്തകന്മാർ.

### സ്രീകളെഴുടി ഉൾപ്പെടുത്തണം

നമ്മുടെ നാട്ടിൽപുറങ്ങളിലെ വായനശാലകളിൽ സ്രീകൾ വന്നിരുന്ന വായിക്കുക എന്നൊരു പരിവേഷമില്ല. അമ്പലത്തിൽ തൊഴാൻമാരും പുറത്തിറങ്ങുന്ന നമ്മുടെ ഗ്രാമീണസ്രീകൾക്കു് വായനശാലയിൽ പോകുക കൂടി ഒരു സ്വഭാവമായി ഉറയ്ക്കാൻ കേരള പ്രയാസമായിരിക്കും. എങ്കിലും ഗ്രാമീണവായനശാലകൾ സ്രീകളുടെ പ്രയോജനത്തെക്കൂടി ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടാൽ നാട്ടിലെ സ്രീജനങ്ങളെ ആ സ്ഥാപനത്തിലേക്കു് ആകർഷിക്കാൻ കഴിയും. അതിനു് അവർക്കു് പ്രത്യേകം പ്രയോജനപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ സംഭരിക്കുക, അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ സ്രീകളെത്തന്നെ സന്നദ്ധമാക്കുക, ഇവ നമുക്കു അനന്തസമായി ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഒരുവിധം സൗകര്യമുള്ളതാണ് വായനശാലക്കെട്ടിടമെങ്കിൽ സ്രീകൾക്കുവേണ്ടി ഒരു വായനമുറി പ്രത്യേകം സജ്ജമാക്കാൻ ഏറ്റവും ഗ്രാമീണവായനശാലകളും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ബറോഡയിലെ വായനശാലാപ്രസ്ഥാനം ഇ

ക്കാര്യത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള താൽപര്യം നമുക്കു മാർഗ്ഗദർശകമാണ്.

### പുസ്തകങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്

ഒരു ഗ്രാമീണ വായനശാലയ്ക്കു പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുവാൻ നല്ല സമർത്ഥിതമുള്ള സഹായനാരുചിരിക്കണം. അവരുടെ വ്യക്തിഗതമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ മാത്രം അവലംബമാക്കി ചില പുസ്തകങ്ങളെ തള്ളുകയും ചില പുസ്തകങ്ങളെ കൊള്ളുകയും പാടില്ല. സാമാന്യമായ സമ്മതി ലഭിക്കുന്ന ഏറ്റവും പുസ്തകങ്ങളെയും—അവസംസ്കാരഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ച്—ഒരു ഗ്രന്ഥശാല സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറാവണം. അശുഭീകരമെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന നല്ല സാഹിത്യകൃതികളും ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയിൽ വരുത്തിക്കൂടെന്നില്ല. അവ കട്ടികൾക്കുമാത്രം നൽകാതിരിക്കാൻ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതിയാവും.

### മറ്റാകവി ഉള്ളൂർ

കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിലെ പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ ഏഴുതിക്കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേദിവസമാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ചരമം സംഭവിച്ചത്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് യതൊരു പ്രസ്താവനയും കൂടാതെ കഴിഞ്ഞലക്കം പുറത്തുവരും ഇടയായത്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾക്കുള്ള ഭക്ത്യാദരങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്താൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

അസൂയ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന 'തിലാഞ്ജലി'യിലേക്കു് വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഞങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

### മുഖചിത്രം

തിരുവിതാംകൂറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാരംഭമുതൽ അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി നിഷ്കാമമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാന്യഭേദമാണ് ശ്രീപാലമ്പടം പി. റി. തോമസ്. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്താൻ സംഘത്തിനു് സന്തോഷമുണ്ട്.



മഹാകവി

ഉള്ളൂർ



തിലാഞ്ജലി

.....ഈ നഗരത്തിനു പരിലാഭിക്കുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ മഹാസാഹിത്യകാരനായ ഒരു പരമ്പരയിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായിരുന്നു ഉള്ളൂർ. അദ്ദേഹം പോയതോടുകൂടി ആ പാരമ്പര്യവും അവസാനിച്ചു എന്നതന്നെ പറയാം. സ്വദേശത്തിന്റെ പുരുഷത്വം മറ്റു പടിഞ്ഞാറൻ മലയാളക്കാരുടേതു മുമ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വിശ്വമലയാളത്തെ പണിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സിദ്ധന്റെ ചിത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി സ്മരിക്കുമ്പോൾ ഏന്റെ മനസ്സിൽ ഉടിക്കുന്നത്.

.....ഭാഷാസാഹിത്യം പടിഞ്ഞാറൻ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പുതുതൊഴികളിൽ നാടും നാടും മറന്ന് ഭൂമിയിലേയ്ക്കു ഒരു കാലാവസ്ഥയിൽ ഉള്ളൂരിന്റെ പ്രതിഭ നേർവഴിയിൽ നിന്നു പതറാതെ വർദ്ധിതശക്തിയോടെ പ്രവർത്തനം നടത്തി. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൽ ആയിരത്തൊന്നുതവണ ആവർത്തിച്ചെടുത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യസഞ്ചയം ഒരു സിദ്ധശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഫലം ചെയ്തിട്ടു

ണ്ട്. അതിന്റെ ആധ്യാത്മികസ്പർശനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽനിന്നു മഞ്ഞുപാകാതെ ഒഴുകിപ്പോയ ഈ മഹാപുരുഷൻ നമ്മുടെ ആചാരവ്യവസ്ഥയിലുണ്ട്. ഈ പരമാർത്ഥം ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ സാർവത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തെ കേരളം അകംനിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതയോടെ എന്നെന്നും സ്മരിക്കുമെന്നും എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്.

കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

..... 'ഉദ്യമ-യാവളജി പം' - അതേ യാവളജി പം, ജീവന്റെ ഒരു തലിയെങ്കിലും തന്റെ ഉടലിലുള്ള കാലത്തോളം ഉദ്യമ-അതായിരുന്നു പാദമുദയം... ആ നിരന്തരമായ, അവിശ്വരൂപമായ ഉദ്യമത്തെക്കാൾ വേറെ മാനുഷമായി ഈ കർമ്മപ്രവൃത്തിയിൽ മറ്റൊരാളെങ്കിലും ഞാൻ തീർത്തുപറയുന്നു, നൈസർഗ്ഗികവാസനയുടേതിൽ വന്ന് എടുപ്പത്തിൽ കവിതയെഴുതിത്തള്ളുന്ന മറ്റൊരു കവിയേക്കാളും നന്മയുള്ള വെളിച്ചമാണ് നാം യാവളജി വോദ്യമശാലിയായ ഈ ഉള്ളൂരാണ്..... ഭൂമിയിൽ ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്ത് പരമശക്തിയായി, നിരവധിയായി ജീവിച്ചു കൊള്ളൂ, ഉള്ളൂർ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരാളിൽനിന്ന് അനേകം നിർവ്വീര്യരായ വാക്കു പുറപ്പെടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല, പുറപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മറിച്ച് സത്യസന്ദർഭത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നവരാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലെ പല ഭാഗവും. അതുകൊണ്ട് ഉള്ളൂർ കവിത നമ്മുടെ ഏതു പുരോഗതിമാർഗ്ഗത്തിലും വഴികാട്ടിയായിട്ടല്ലാതെ വിലങ്ങായി കിടന്നു എന്നു തെളിയിപ്പാൻ ആർക്കും സാധിക്കില്ല.

കുട്ടികൃഷ്ണമോൾ

.....ഒരു സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നിട്ടും തന്റെ ജീവിതം തികച്ചും സാഹിത്യമയമാക്കുവാൻ ഉള്ളൂരിന് സാധിച്ചത് അദ്ദേഹ



ത്തിന് സാഹിത്യത്തോടുണ്ടായിരുന്ന അളവറ അഭിമാനം നിമിത്തമായിരുന്നു. ഉദ്യോഗലക്ഷ്യത്തോടും സാഹിത്യ സമ്പ്രദായത്തോടും സമാനമായ സമാധാനതല്പരതയോടുകൂടി ചെമ്മരക എന്നു ഒട്ടും എടുപ്പമില്ല. രണ്ടിലൊരം പരിഭവിയ്ക്ക് പിന്നാലായിരിക്കണമെങ്കിൽ ആരാധകൻ വളരെ ജാഗ്രതയോടെയും വിപുലവും വിശാലവുമായ സാഹിത്യസേവനത്താൽ പരിപൂർണ്ണവും സഫലവുമായിത്തീർന്ന ഒരു മഹനീയജന്മമായിരുന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ. ആ മഹാശയന്റെ പുണ്യാത്മാവിനു ശാശ്വതശാന്തി ലഭിക്കട്ടെ.

വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ

ഇത്രയും വിപുലമായവിജ്ഞാനം-അതും അനായാസമായി എടുത്തു വിളമ്പത്തക്കവിതിയിൽ ഒരാളിന്റെ തലച്ചോറിൽ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുക എന്നത് സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുദൂർലഭമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിൽ, എച്ച്. ജി. വെൽസിന്റെ വിജ്ഞാനത്തൊപ്പം എന്ന പോലെ ഇവിടെ ഉള്ളൂരിന്റെ വിജ്ഞാനത്തൊപ്പം 'എൽസൈക്ലോപ്പീഡിക്' എന്ന വാക്കുകൾക്കുപുറത്തു മറ്റൊന്നും കൊണ്ടും വിശേഷിപ്പിക്കാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. എന്തിനെന്നു ചിന്തിച്ചാൽ സംശയമുണ്ടാകുക എന്നത് വളരെ ആക്ഷേപകരമാണെന്നാണ് ഇന്ന് പല എഴുത്തുകാരെയും ഭാവി സംശയമുണ്ടായാൽ അറിവുള്ളവരോടു ചോദിക്കുന്നതോ, അറിയുവരെ പഠിക്കുന്നതോ അതിലേറെക്കൂടി! ഈ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു എത്ര പ്രകടമായ ഒരു വ്യതിയാനമായിരുന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂർ, സംശയം തീരുന്നതുവരെ പഠിക്കാനും സംശയമുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹം പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്സാഹം-പോരാ ആവേശം- മലയാള ഭാഷ

യുടെയും ഭാഷാപ്രണയികളുടെയും മഹാഭാഗ്യമായിത്തീർന്നു. ആ അന്യോന്യ ബുദ്ധിയുടെ ആത്മനികസിപ്പിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രം. അതു മുഴുവ്വിട്ടു മരിക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവ് യഥാർത്ഥമായി ചരിതാർത്ഥപ്പെടുകയാണ്. അങ്ങനെ കൃതകൃത്യതയോടെയുള്ള ആ മരണത്തെ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു യോഗിയായിരിക്കുന്നു.

-എസ്. ഗുപ്തൻനായർ

മഹാമാരുടെ മരണത്തിൽ നഷ്ടം മരിച്ചവർക്കു മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നവർക്കും. ഹാ, ഈ തലമുറയിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ ഭാഷാഭിമാനി, ഏറ്റവും മികച്ച ചിന്തകൻ, ഏറ്റവും ഉയർന്ന കവി, ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച ആഭിമാനം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രചോദനം ഒരു കാലവും ആരുകയില്ല. അദ്ദേഹം സംഭാവന ചെയ്ത ആഭിമാനമുള്ള കറന്റി മങ്ങുകയില്ല.

-ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ

.....സുപ്രതിഷ്ഠനേടിയ ഒരു കവിയേയും സാഹിത്യനായകനേയും പണ്ഡിതനേയും മാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവികശക്തിയിൽ കേരളം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പല സാഹിത്യത്തിലും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിലും ഭൗതികമണ്ഡലത്തിലും ഇത്രത്തോളം സമുന്നതമായ പദവികളെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള അധികം വ്യക്തികളെ കേരളം അറിയുന്നില്ല.....സാഹിത്യപരവും സംസ്കാരപരവുമായ ഒരു നീണ്ട പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പനമാവ് ഉള്ളൂരിന്റെ പിന്നിൽ വളരെ ദൂരത്തോളം നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. പതനത്തെയും പതനത്തെയുമാണ് അദ്ദേഹം അതിൽകൂടി ഇത്രത്തോളം സഞ്ചരിച്ചു തീർത്തത്.....തന്റെ വിശ്വാസത്തെയും



മരിപ്പിനേയും സ്നേഹത്തേയും കവരാത്ത  
ഒന്നിനേയും അദ്ദേഹം വരിച്ചിട്ടില്ല; ആശ്ശ  
പ്പിരിച്ചിട്ടില്ല തന്റെ അവലോകനങ്ങളു  
യും വിചിന്തനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചിട്ട  
ത്തോളം അദ്ദേഹം സത്യസന്ധനും നിഷ്ക  
ളങ്കരനായിരുന്നു.....

—വക്കം അബ്ദുൽഖാദർ

## ഉള്ളൂരിന്റെ കൃതികൾ

1. അരുണാഭയം
2. ഉമാകേരളം
3. ഒരു നേർച്ച
4. കണ്ണൂർപ്പണം
5. കിരണാവലി
6. ചിത്രശാല
7. ചിത്രോദയം
8. ചൈത്രപ്രഭാവം
9. തരംഗിണി
10. താരഹാരം
11. ഭീമാവലി
12. വിംഗള

13. ഭക്തിഭീവിക
14. മംഗളമഞ്ജരി
15. മണിമഞ്ജുഷ
16. മന്താല
17. വഞ്ചിശഗീതി
18. സുജാതാദാഹനം ചമ്പു
19. ഹൃദയകാമുദി
20. കല്പശാഖി
21. അമൃതധാര

(ഗദ്യം)

22. ഗദ്യകലിക
23. ബാലഭീവിക
24. മാതൃകാജീവിതങ്ങൾ
25. വിജ്ഞാനഭീവിക നാലുഭാഗങ്ങൾ
26. സദാചാരഭീവിക
27. അംബ (നാടകം)
28. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം

(അച്ചടിയിൽ)

29. ഭാഷാചമ്പുക്കൾ

ഇംഗ്ലീഷ്

30. മയൂരസന്ദേശം (തർജ്ജിമ)
31. വ്രാവിഡഭാഷകളെപ്പറ്റിയുള്ള

ഉപന്യാസം

## സാഹിത്യഭൂഷണൻ മഹാകവി ഉള്ളൂർ

കേരളീയരുടെ കണ്ണുങ്ങളിൽ അമൃതധാരയൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ സാഹിത്യഭൂഷണൻ ലിംഗതനായവർണ്ണനാം കർണ്ണസ്ത്രങ്ങളിൽ അമ്പേററുപോലെ വീണു. ഹൃദയം പൊങ്ങിപ്പൊരിയുന്ന ഒരു ദുഃഖസംഭവം, അകൃമയായ ദുഷ്കാമന്റെ കടുക്കെപ്പയോഗം നേരിട്ടു മുഖിൽ വച്ചുറണെങ്കിൽ ഒണ്ടാം കാലകാലപ്പോലേം കാട്ടിപ്പോയിരുന്ന നേ. കഷ്ടം! കഷ്ടം! ദുഃഖിയിതോൽപിച്ചു. കൈരളീദേവിയുടെ ചൈതന്യപ്രവാഹം മുട്ടിച്ചു.

എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ മഹാകവി കട്ടമത്തിന്റെ അഭാവത്തിനുശേഷം മഹാകവി ഉള്ളൂർ എനിക്കുജനാണു് ആചാര്യനാണു്, കവിതാരംഗത്തിൽ സമീപിക്കാൻ പോലും അർഹനല്ലാത്ത ഞാൻ കട്ടമത്തിന്റെ സാക്ഷാദർശനം കാണിക്കുവാൻ ദുർല്ലഭം മിക കവിതകൾ കുത്തിക്കുറിക്കാറില്ലെന്നില്ല. അഗ്രജന്റെ അഭാവത്തിനുശേഷം എഴുതുന്ന കവിതകളുടെ കരളുകൾ നീക്കി സദുപദേശം ചെയ്യുന്നത് മഹാകവി ഉള്ളൂരാണ് ആ മഹാശയനെ തലതാഴ്ത്തിയുകൊണ്ടു എഴുതിക്കൊള്ളുന്നു. അതുമത്രമല്ല ഞാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്ന 'കട്ടമത്തു കന്നിയൂർ സാഹിത്യസമുച്ചയഗ്രന്ഥങ്ങളെന്താലോചിച്ചു കൊണ്ടുള്ള അഭിപ്രായ മാധ്യ്യസരണിയിൽ എന്നെ ഭ്രഷ്ടി ആനന്ദിപ്പിച്ച ആ സഹോദര വത്സലൻ പാദലോകപ്രാപ്തനല്ല ഇഴയുള്ളവരുടെ സ്മൃതിരംഗത്തിൽ ജ്വലിച്ചു മറന്നതാണു്,

കട്ടമത്തു് കന്നിയൂർ നാരായണക്കുറുപ്പു്.



# മനഃശാസ്ത്രവും

## കാവ്യനിരീക്ഷണവും



(സെബാസ്റ്റ്യൻ പുതുവീട്)

[ഈ ശ്രദ്ധേയമായ ലേഖനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം ലേഖകൻതന്നെ വിവരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. പക്ഷെ ഇതിനോട് മറുവശമുണ്ടെന്നുള്ളത് വായനക്കാർ വിസ്മയിച്ചുകൂടാ. ഡാക്ടർ അസ്തോർനായരുടെ ലേഖനം ബോംബെ മലയാളിയിൽനിന്ന് പകർത്തി സുപ്രഭാതത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നപ്പോൾ ശ്രീ സീതാദാമൻ അതിനോട് പ്രത്യാഖ്യാനം നൽകുകയും ഉണ്ടായി. എങ്കിലും ഈ ലേഖനം പ്രസ്തുത വിഷയത്തിനു ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം നൽകുന്നു. ഈ ലേഖകൻ ഇപ്പോൾ പ്രഭാതം പത്രാധിപരായിരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെയൊരു മിഥ്യയുടെ ആഭാസം കൂടാതെ എഴുതാമായിരിക്കുന്നു.]

മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ പേരിൽ സാഹിത്യകൃതികളെ ഗുണദോഷനിരൂപണംചെയ്യുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ മലയാളി വിമർശകന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്നതായി

കാണുന്നു. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ കരുണാസ്തോർനാണ് ഇത്തരം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ഒന്നാകുമായി നേരിട്ടത്. വാസവദത്തയ്ക്ക് ധർമ്മപാദശം ചെയ്യുവാൻ ഉപഗുഹ്യം സ്വീകരിച്ച ആ സമയം മനഃശാസ്ത്രദൃഷ്ടാന്തമായും സമീപീകരണമാണ്? ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ മലയാളി വിമർശകന്മാരുടെ മനോഭാവം. ശാസ്ത്രവും കൈവന്നിട്ടില്ലാത്ത മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ പേരിൽ കാവ്യങ്ങളെ ഇങ്ങനെ വിശകലനംചെയ്യുന്നതിന്റെ അനാശാസ്യതയെപ്പറ്റി, അക്കാലത്തുതന്നെ, ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ വേണ്ടത്ര പാണ്ഡിത്യം നേടിയിട്ടുള്ള ഡാ. അസ്തോർനായർ പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മലയാളി വിമർശകന്മാർക്ക് അങ്ങനെയൊന്നു രസിപ്പിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും അതിന്റെ പ്രതികരണമെന്ന കണക്കെ, മനഃശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആ വിജ്ഞാനശാഖയ്ക്ക് ശാസ്ത്രരൂപം കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ മനഃശാസ്ത്രവും മലയാളി വിമർശകന്മാരും ഇരുന്നില്ല. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വിവിധ വിജ്ഞാനസ്പർശിയായ വിചാരവേദിയുടെ ചെലിന്മാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. (1) മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ പേരിൽ നടത്തിയിട്ടുള്ള കാവ്യനിരൂപണത്തിന് അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ മറ്റൊരു ദാഹം ഇതാണ് “അശ്ലീലസാഹിത്യം-മനഃശാസ്ത്രീയമായ ഒരു നിരീക്ഷണം” എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ശ്രീ സുകുമാർ അഴീക്കോട് നീലേശ്വരം സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗമാകുന്നു. (2) കൂടാതെ ‘മഞ്ജുക്കുമാരി’ എന്ന കൃതിയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയ ടി. ജി. കെ. എൻ. തത്ത്വത്തിൽ ഉള്ള ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് “ലേലംഗി കമനഃശാസ്ത്രമന്ത്രമാക്കു” ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്താണ് പറയാനുള്ളത്, ആവെ? എന്നൊരു ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ ചുരുക്കത്തിൽ സ്മരണീയം. (3) മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ



ന്റെ പേരിലായാൽ, കവ്യ നിരീക്ഷണത്തിന് ഒരു മാറുകൂടും എന്ന് ഒരു ധാരണ നമ്മുടെ വിമർശകന്മാരുടെ ഇടയിൽ കടന്നു കൂടിയിട്ടില്ല എന്നൊരു ശങ്ക.

എന്തായാലും ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒന്നു പ്രശ്നങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി മനഃശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആ വിജ്ഞാനശാഖയ്ക്ക് ശാസ്ത്രരൂപം കൈവന്നിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതു മാതൃക? ബോധമായി കവ്യ നിരൂപണത്തിന് മനഃശാസ്ത്രത്തെ ഏതുമാതൃക പ്രയോജനപ്പെടുത്താം.

മനഃശാസ്ത്രത്തിന് പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് വളരെ സമർത്ഥമായ രീതിയിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മി. കെ. സി. എൻ. വഴുന്നവരുടെ ഒരു ലേഖനം അടുത്ത കാലത്തു് എനിക്ക് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. (4) മനസ്സിന്റെ അപഗ്രഥനത്തിൽ അതിപുരാതനകാലത്തുതന്നെ ഭാരതീയ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒട്ടേറെ മുന്നോട്ടു് പോയിട്ടുണ്ടെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനാണ് ആ ലേഖനത്തിൽ മി. വാഴുന്നവർ ശ്രമിച്ചത്. മി. വാഴുന്നവരുടെ പ്രസ്താവന പരമാർത്ഥവുമാണ്. പക്ഷെ അത്രാടങ്ങളും മതിയോ, ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയ്ക്ക് ശാസ്ത്രമായിത്തീരുവാൻ? അദ്ദേഹം മുഖ്യമായും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് ഭാരതീയ മനഃശാസ്ത്രത്തെയാണെന്ന വസ്തുത സ്മരണീയം. “മനഃശാസ്ത്രമെന്നതിന് പാശ്ചാത്യർ കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥവും ഭാരതീയർ കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥവും തമ്മിൽ കുറച്ചു വ്യത്യാസമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു.” എന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. മനഃശാസ്ത്രത്തിന് നൽകപ്പെടുന്ന അർത്ഥം എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും ശാസ്ത്രശബ്ദം

ഇക്കാലത്തു് ഒരേ അർത്ഥത്തിലെ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നുള്ളു; അതേ, ലോകമെങ്ങും ഒരേ അർത്ഥത്തിലേ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുള്ളു നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു വിജ്ഞാനം ഇന്ന് ശാസ്ത്രമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ സുനിശ്ചിതത്വമാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എത്രമാത്രം സുനിശ്ചിതത്വം ഹേറിവിങ് കൈവരുന്നുവോ, അത്രമാത്രം അതു് ശാസ്ത്രമായി തീരുന്നു. ഈ സാമാന്യതത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയുടെ ശാസ്ത്രസ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ സൂചകമായ യുക്തിയെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടല്ല മി. വാഴുന്നവർ തന്റെ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതു്. നേരെമറിച്ച് പൗരാണികത്വത്തിന്റെ പേരിലാണ് മി. വാഴുന്നവർ ഭാരതീയ മനഃശാസ്ത്രത്തിന് പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നത്. വയസ്സിന്റെ പേരിൽ പ്രായപൂർത്തി നിർണ്ണയിക്കുന്ന സർവ്വസാധാരണമായ ആ സമ്പ്രദായത്തിന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ യുക്തിഭംഗം നേരുന്നതന്നു കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയെ സംബന്ധിച്ചിടത്താളും അതു് അത്ര പന്തിയാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഭാരതീയസർഗങ്ങളിൽ മി. വാഴുന്നവർ നേടിയിട്ടുള്ള അഗാധപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആത്മാർത്ഥമായ കൂപ്പുകൈ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, മനസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാരതീയ പഠനങ്ങൾ സർവ്വാപരിതത്വവിജ്ഞാനവിശേഷത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയായിരിക്കും ഉചിതമെന്ന് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭാരതീയർ സാധിച്ച ആ മാനസിക വിജ്ഞാനമുണ്ടല്ലോ, അല്പമേഖലയെ ഇനിയും അതിജീവിച്ചിട്ടില്ല; നിരീക്ഷണപരി



ക്ഷണങ്ങളിലൂടെ സ്ഥാപിതമായിട്ടില്ല. അസന്നിഗ്ദ്ധത ശാസ്ത്രത്തിന് അനിവാര്യമാണെങ്കിൽ എന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു് മി. വാഴുന്നവരും യോജിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് ഉത്തമ വിശ്വാസമുണ്ട്.

ഇതു സംബന്ധിച്ച കഴപ്പങ്ങൾക്കുള്ള മുഖ്യ കാരണങ്ങളിൽ ഒന്ന്, സൈക്കോളജി, ഫിസോസഫി, മിസ്റ്റിസിസം എന്നീ ഇനശബ്ദങ്ങളും, ശാസ്ത്രം, ദർശനം, തത്വം, തത്വജ്ഞാനം തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ പദങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയങ്ങളെപ്പറ്റി നമ്മുടെ ജന്മയിലുള്ള അവ്യക്തതയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ധൗതന്ത്രം, ഊർജ്ജതന്ത്രം എന്നിത്യാദി നമ്മുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ ശരിയാണെങ്കിൽ, സയൻസ് എന്ന പാശ്ചാത്യസംജ്ഞയ്ക്ക് പകരം നാം “തന്ത്രശബ്ദം” സ്വീകരിക്കുകയായിരിക്കും ഉചിതം. എന്നാൽ സയൻസിന്റെ സമാനാർത്ഥത്തിൽ “ശാസ്ത്രം” ഇന്ന് സാമാന്യംഗീകരം കഴിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രയോഗമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതേസമയം പ്രാചീന ഭാരതീയർ ശാസ്ത്രമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്ന വിജ്ഞാന ശാഖയ്ക്കു സമാനമായി പാശ്ചാത്യലോകത്തുള്ളത് ഫിസോസഫിയെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഫിസോസഫിക്കുകൾ, നാം തത്വശാസ്ത്രം, തത്വജ്ഞാനം; തത്വവിചിന്തനം തുടങ്ങിയുള്ള പല വിവർത്തനങ്ങളുമാണ് നൽകിവന്നത്. മിഥർ ദർശനം എന്ന് പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ ഞേ സ്വതന്ത്ര വിജ്ഞാനശാഖകളെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള സാധാര്യം പെച്ചുനോക്കിയാൽ, മിസ്റ്റിസിസത്തിന് ദർശനമെന്നും, മിസ്റ്റിക്കിന് ദർശനികമെന്നും ഉള്ള സംജ്ഞകൾ കൂടുതൽ അർത്ഥപരമായിരിക്കുമെന്നു കാണാം. ഭാരതീയ ചിന്തകന്മാർ മനശാസ്ത്രം എന്ന സംജ്ഞ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇക്കാഴ്ചയിൽ വേണ്ടത്ര പാണ്ഡി

ത്വം നേടിയിട്ടുള്ള വ്യക്തികളുടെ അഭിപ്രായം അറിയാൻ ഞാൻ അഭിലഷിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഇന്നു നാം മനശാസ്ത്രം എന്ന് പ്രയോഗിക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷിലെ സൈക്കോളജി എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ സമാനാർത്ഥത്തിലാണ്. സൈക്കോളജിക്കുതന്നെ മനോവിജ്ഞാനിയം എന്നും മിഥർ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്. സ്ഥിതിഗതികളെ കൂടുതൽ ദുർഘടംപിടിപ്പിക്കുമാൻ, സയൻസ്, ഫിസോസഫി എന്നീ സംജ്ഞകളെ പാശ്ചാത്യർ പണ്ട് സമാനാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ യോതതവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ചരിത്രം വായിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം കണ്ടുമുട്ടുന്നത് തെയിൻസിന്റെ പേരാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാമർശങ്ങളെ ശാസ്ത്രമെന്നും തത്വവിചിന്തനമെന്നും രണ്ടായി വിഭജിച്ചിട്ടില്ല. തെയിൻസിന്റെ ആശയങ്ങളെ ശാസ്ത്രപരിതുകാന്മാർ ശാസ്ത്രാചാര്യം, തത്വവിജ്ഞാനീയപരിതുകാന്മാർ തത്വവിജ്ഞാനീയമായും കരുതുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. സയൻസ്, ഫിസോസഫി എന്നീ ശബ്ദങ്ങളെ അഭിസ്തോട്ടിൽ സമാനാർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. (മേറ്റാഫിസിക്സ് എന്ന നോക്കിയൽ നിവേധി ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടെത്താം.) അതുപോലെതന്നെ ഫിസോസഫിയെ നിർവചിക്കുവാൻ മുതിർന്നിട്ടുള്ള ചിന്തകന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അതിന് സയൻസ് എന്നുതന്നെയാണ് നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ കഥ ഇതല്ല. ഇന്നു സയൻസും ഫിസോസഫിയും പാശ്ചാത്യലോകത്ത് ഞേ സ്വതന്ത്രവിജ്ഞാനശാഖകളാകുന്നു. ഈ വിഭജനം എന്നുണ്ടായതെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം പറയുക വിഷമം എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിമാത്രം സൂക്ഷ്മവും അനുക്രമവുമായ ഒരു പുരിണാമ



ത്തിന്റെ ഫലമായാണ് ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചത്. മികോലായി മിന്താമണ്ഡലത്തിൽ നടന്നുവന്ന അപഗ്രഥനോത്ഗ്രഥനങ്ങൾ ഓബറട്ടറിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, ഈ പരിണാമം ഏറെക്കുറെ പൂർത്തിയായപ്പോൾ ശാസ്ത്രം ഒരു നൂതന വ്യക്തിത്വം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പറഞ്ഞാൽ തെറ്റാവില്ല.

മനസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങൾ എല്ലാം മന:ശാസ്ത്രമാകുമ്പോൾ, പാശ്ചാത്യ പരമ്പരയുടെ അടിമത്വം തത്വവിചിന്തനങ്ങൾ മുഴുവൻ മന:ശാസ്ത്രമായി പരിഗണിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ നാം അങ്ങിനെയല്ലല്ലോ പരിഗണിക്കുന്നത്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇന്ന് സൈക്കോളജി എന്ന പേരിൽ പാശ്ചാത്യർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിജ്ഞാനശാഖയ്ക്ക് സമാനമായി ഭാരതത്തിൽ ഒരു വിജ്ഞാനശാഖ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് പറയുകയായിരിക്കും ശരി. മി. വാഴമ്പലം ഈ വസ്തുത ഭംഗത്താണെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. ആകയാൽ മനസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാരതീയ പഠനങ്ങളെ തത്വവിചിന്തനവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു്, നാം മന:ശാസ്ത്രമെന്നും പാശ്ചാത്യർ സൈക്കോളജി എന്നും പറയാൻ തക്കതായ ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയുടെ ശാസ്ത്രസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷണം നടത്താം.

പാശ്ചാത്യതത്വവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഉല്പത്തി രേഖയിൽ നിന്നാണെന്ന് ഞാൻ സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. തെയിക്സ് മുതൽ സോക്രട്ടീസ് വരെയുള്ള യവനചിന്തകന്മാരുടെ അപഗ്രഥനോത്ഗ്രഥനങ്ങൾക്ക് പാത്രമായത് ബാഹ്യപ്രപഞ്ചം മാത്രമായിരുന്നു. ബഹിർമുഖമായി വ്യാപരിച്ചിരുന്ന അവരുടെ നിരീക്ഷണം അന്തർമുഖമായി തീർന്നത് സോക്രട്ടീസിനോട് കൂടിയാണ്.

സോക്രട്ടീസ് മുതൽ ആധുനികരായ തത്വചിന്തകർ ഉൾപ്പെടെ ഏവരും തന്നെ അതിമാത്രം വിപുലമായ തത്വചിന്തയാണ് മനസ്സിനെ ശബ്ദത്തെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനസ്സ് (Mind) ആത്മാവ് (soul) പ്രാണൻ (life) എന്നിങ്ങനെ വിവിധശബ്ദങ്ങൾ സമാനാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ പാശ്ചാത്യർ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കാൻ മന:ശാസ്ത്രത്തിന് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു നിർവചനം ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. 'Psychology or the Philosophy of the Human Mind, strictly so denominated, is the science conversant about the phenomena, or the modifications, or states of the Mind, or conscious-Subject, or soul or spirit, or self, or Ego.'

സുപ്രശസ്ത യൂക്ലിഡ്സ് തന്നെ തത്വവിചിന്തകന്മാരായ സർ വില്യം ഹാമിൽട്ടന്റെ ഒരു നിർവചനമാണിത്. ഇത്രയ്ക്ക് വിപുലമായ ഒർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ സാധ്യതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഘട്ടം പാശ്ചാത്യ മന:ശാസ്ത്രത്തിലോ, തത്വവിജ്ഞാനീയത്തിലോ എന്തിനും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മനസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള പാശ്ചാത്യരുടെ ഏതാളെങ്കിലും പഠനങ്ങൾ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഫിലോസഫി ആഫ് ദി മൈൻഡ്, മൈൻഡ് ഫിലോസഫി, സയൻസ് ആഫ് ദി മൈൻഡ് മൈൻഡ് സയൻസ് എന്നിങ്ങനെ സംഭരണകളിലാണ് നടത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

പാശ്ചാത്യ തത്വവിജ്ഞാനീയ ചരിത്രത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി



സൈക്കോളജി എന്ന പ്രയോഗം കണ്ടുമുട്ടുന്നത് റുഡോൾഫസ് ഗ്രോക്കീനിയസ് (Rudolphus Goclenius) എന്ന ഒരു ജർമ്മൻ ചിന്തകന്റെ പേരിനോടു് അനുബന്ധിച്ചുകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം ശരിക്കു് എറിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏകിലും 1594-ൽ പുറത്തുവന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലാണ് സൈക്കോളജി എന്ന ശബ്ദം ഒന്നാമതായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് ചരിത്രഗുണങ്ങളിൽനിന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ സൈക്കോളജി എന്ന ശബ്ദത്തെ, പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തിയതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും സമകാലികനും ആയ ഓട്ടോകാസ്മാൻ (Otto casman) ആകുന്നു. ഇന്ന് വളരെ പ്രചാരത്തെ ഇരിക്കുന്ന ആന്ത്രോപോളജി എന്ന പദവും ഒന്നാമതായി പ്രയോഗിച്ചതു് ഓട്ടോകാസ്മാൻ തന്നെയാണ്. ആന്ത്രോപോളജിയെ അദ്ദേഹം സൈക്കോളജി സോമട്ടോളജി എന്നു് രണ്ടുശാഖകളായി വിഭജിച്ചു. വൃംഹിന്റെ കഴിവുവെട്ടത്തോടുകൂടി ഈ പ്രയോഗം ഏറെക്കുറെ സ്വന്തമായാണെന്നായി ഭവിച്ചു. ലാങ്കിഷൽ സൈക്കോളജി എഫയറിക്കൽ സൈക്കോളജി എന്നീ വൃംഹിന്റെ രണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഈ പ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തെ വ്യർദ്ധിപ്പിപ്പി സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തെ സൈക്കോളജി ഒരു ശാസ്ത്രരൂപം കൈക്കൊണ്ടിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, ഏതിക്ലൂ, മെറഫിസിക്ലൂ തുടങ്ങി ഫിഡോസഫിത്തറവാട്ടിലെ മറ്റു സ്വതന്ത്രവിജ്ഞാനശാഖകളോടൊപ്പമെ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു നിഖിനില്പുംപോലും സൈക്കോളജിക്കു് ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. തുടന്നു് ഡെക്കാർട്ട്, ബർക്കുലി, സ്പീസനാസ, കാൺട്, ലോക്ക്, തുടങ്ങി പാശ്ചാത്യമോ

കത്തിലെ ഏല്ലാ തത്ത്വചിന്തകന്മാരും മാനസിക പഠനങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചും തുടന്നുവന്നു. ഏകിലും ഒരു ഘട്ടത്തിലും അവർ ഭൂതമേഖലയെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രരൂപം പ്രാപിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ത-ദിശമായ പഠനങ്ങൾ എല്ലാത്തന്നെ ഫിഡോസഫിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുവരികയും ചെയ്തു.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലേക്കെത്തിയപ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾ ഒന്നു മാറിവീണു. ഫിഡോസഫിത്തറവാട്ടിൽക്കുറേനേ മറ്റൊരു ഫിസിക്സിക്സിൽനിന്ന് വിഭിന്നവും സ്വതന്ത്രമായ ഒരു നിഖിനില്പു് സൈക്കോളജി ആർജ്ജിച്ചു. ഈ പരിവർത്തനം സമ്പ്രദായം നന്നായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേക അതിമന്ത്രം സൂക്ഷ്മവും, അനുസ്മരണവുമായ പരിണാമങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് സംഭവിച്ചതു് ഈ ഘട്ടം അതിപ്രധാനമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ വ്യതിയാനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപവും നാം ശരിക്കു് മനസ്സിലാക്കണം. മെറഫിസിക്സ് നടത്തിവന്ന മാനസിക പഠനങ്ങളിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്ന ഭ്രാന്തങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ ഉല്പത്തി, പ്രവഞ്ചത്തിൽ അതിരുള്ള സ്ഥാനം മനസ്സും പദാർത്ഥവുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തന സമ്പ്രദായങ്ങളിലേയ്ക്കു് സൈക്കോളജിയുടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഒരു വിധത്തിലും അവഗണിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ദുരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു സംഭവവികാസം തന്നെയാണിതു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ അതിപ്രധാനവും സൂക്ഷ്മവുമായ രണ്ടു വസ്തുതകൾകൂടി വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഫിഡോസഫിയുടെ



കിഴിത് നടന്നുവന്ന മാനസിക പഠനം 'എന്തുകൊണ്ട്', (why) ഏവിടെനിന്നു (whence) എന്നുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇന്നും ഫിലോസഫിയുടെ സാമാന്യ ലക്ഷ്യം ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുകതന്നെ. അന്വേഷനായ ശാസ്ത്രത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രശ്നമാകട്ടെ എങ്ങനെ (How) എന്നു മാത്രമായിരുന്നു. ഈ വസ്തുതകൾക്ക് തത്വചിന്തകന്മാരുടേയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും ഇടയിൽ പൊതുവെ അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഉദ്ധരണികൾ കൊണ്ട് ഇത് സമർത്ഥിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

നൈക്കുള്ളി ഇന്നു കൈകാര്യംചെയ്യുന്നത് 'എങ്ങനെ' എന്ന പ്രശ്നത്തെയാണ്. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യ ധർമ്മം സൈക്കോളജി ആർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങളിൽ മനഃശാസ്ത്രം വ്യാപരിച്ചുവെങ്കിലും, തീർച്ചയായും സൈക്കോളജി ഫിലോസഫിയിൽനിന്നു വന്നുപററിയിരിക്കുന്നവെങ്കിൽ വ്യക്തമായ ഒരു സുചിന്തയെന്നായിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ രൂപം അങ്ങിനെയുള്ള സൈക്കോളജിയുടെ ഉൽക്കടമായ അഭിലാഷത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നു.

എന്നാൽ, ഈ വസ്തുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സൈക്കോളജി ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നു എന്നു പറയുന്നത് ഒരു സാഹസികപ്രയത്നമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ മാത്രം പോര, പ്രത്യേക ആ ശ്രമങ്ങൾ സുനിശ്ചിതങ്ങളും അസന്ദി

ഗ്ദ്ധങ്ങളുമായ ഫലങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുക കൂടി ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഒരു വിജ്ഞാന ശാഖശാസ്ത്രമായിത്തീരൂ.

നാം ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ മർദ്ദാഗത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു സമ്പ്രദായം അവലംബിച്ച സൈക്കോളജി സുനിശ്ചിതവും അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ വല്ലസാമാന്യതയും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. "മനഃശാസ്ത്രം അനേകം സത്യങ്ങളെ അനിഷേധ്യമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു"വെന്ന് വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു ചെങ്കിതാവ് പറയുന്നു. എന്താണ് തദ്ദേശമായ ഒരു സത്യപോലും മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ കാണുവാൻ എന്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല മനഃശാസ്ത്രത്തിന് ഇതുവരെ അനിഷേധ്യമായ, അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ഒരു സത്യപോലും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്.

ഈ ചെട്ടത്തിൽ 'The mind and its workings' (മനസ്സും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (Dr: C. E. M. Joad) മുന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒന്നു മുതൽ മൂന്നുവരെയുള്ള ഖണ്ഡികകളിലേക്ക് വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു ആ ഭാഗം മുഴുവൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുക വിഷമം, അതുകൊണ്ട് അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മുഖ്യ ആശയങ്ങൾ ഞാൻ ഇവിടെ സംഗ്രഹിക്കാം. (1) മനഃശാസ്ത്രം ഇന്നും അദ്ധ്യയനമേഖലയിൽ തന്നെ വർത്തിക്കുന്നു (2) സാമാന്യംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരു വസ്തുതയും (facts) മനഃശാസ്ത്രത്തിലില്ല. (3) വളരെ ദൂർല്ലഭം കാർഷ്ടങ്ങളിൽ സുനിശ്ചിതമായ അറിവ് നേടുവാൻ മനഃശാസ്ത്രത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്പോഴെല്ലാം അത് മനസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ളതല്ല, പ്രത്യേക ശരീരത്തെപ്പറ്റി



യുള്ള അറിവായി തിരുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. (4) ഇതിന്റെ അർത്ഥം മനഃശാസ്ത്രം ഭേദിക്കുകയും സുനിശ്ചിതവും അംഗീകൃതവുമായ ഒരു അറിവ് നേടുകയില്ലെന്നല്ല.

ഇവയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ആശയത്തിന് ആധാരമായ ഭാഗം മാത്രം ഞാൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“.....എല്ലാവരും വസ്തുതകളാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ മനഃശാസ്ത്രത്തിലില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ വസ്തുതകളെ വിവരിക്കണമെന്നു സർവ്വസമ്മതങ്ങളായ നിയമങ്ങളുമില്ല.”

Dr. ജോഡ് മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനെന്ന നിലയിൽ ഒരു വമ്പനനാണല്ലോ, ഏകിലും ശാസ്ത്രപ്രാഖ്യാതാവെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം അലങ്കരിക്കുന്ന സമുന്നതപദവിയിലെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മനഃശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്ന നിലയിൽ ഒരു വ്യക്തിയ്ക്ക് ആ വിജ്ഞാനശാഖയോടു് ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രത്യേക മമതയോ, നേരെ മറിച്ച് പ്രത്യേക വിപ്രതിപത്തിയോ ഇല്ലാതെ നിഷ്പക്ഷമായി നിന്ന് മനഃശാസ്ത്രത്തെ വീക്ഷിക്കുകയാണ് Dr. ജോഡ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു നിഗമനത്തിൽ നമുക്കെത്തിച്ചേർന്നുകൂടേ? ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വേഷമണിത്തം രംഗപ്രവേശം ചെയ്യാൻ മനഃശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാവത്തിൽ അത് അല്പനമേഖലയിൽത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അത് ഇനിയും ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നിട്ടില്ല.

ഇതിനെതിരായി ഒരു അനുമാനത്തിൽ ആരെയെങ്കിലും ഏത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അ

ത് സ്ഥാപിക്കുവാൻ, മനഃശാസ്ത്രം സുനിശ്ചിതവും അസന്ദിഗ്ദ്ധവുമായ ഒരു സാമാന്യസിദ്ധാന്തം മനസ്സിനെപ്പറ്റി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തെളിയിച്ചാൽ മാത്രം മതി. മനഃശാസ്ത്രം അനിഷേധ്യമായ ചെട്ടറേ സത്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്ന് വിചാരിക്കുന്നവർ അപ്രകാരമുള്ള ഒന്നരണ്ടു സത്യങ്ങൾ ഉദാഹരണമായി നന്നെടുത്തുകാണിച്ചാൽ എന്റെ അനുമാനം തകർന്നു നില്പതിക്കുകയും ചെയ്യും.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഡാ: ജോഡ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ മനഃശാസ്ത്രം ഒരു പരിവർത്തനദശയിൽ നിലകൊള്ളുന്നതേയുള്ളൂ. ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിലെ വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകൾ എല്ലാംതന്നെ ഋഷഭസമായ ഒരു പരിവർത്തനദശയെ തരണംചെയ്തിട്ടാണ് സ്വതന്ത്രമായ വ്യക്തിത്വം നേടിയിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ആസന്നഭാവിലിലല്ലെങ്കിൽ വിദഗ്ദ്ധമായ ഒരു ഭാവിയ്ക്ക് ഏകിലും ഓസക്കുള്ളി ലക്ഷണത്തികവൊത്ത ഒരു ശാസ്ത്രമായി തീരമെന്നുതന്നെ നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം. ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഓസക്കുള്ളിയെ ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന് സാധ്യകരിക്കാവുന്നതല്ല.

അടുത്ത പ്രശ്നം കറുപ്പുനിറീക്കുന്നതിന് ഈ വിജ്ഞാനശാഖയെ എത്രമാത്രം പ്രയോജനപ്പെടുത്താമെന്നുള്ളതാണ്. മനഃശാസ്ത്രം മനസ്സിനെപ്പറ്റി അസന്നിഗ്ദ്ധമായ യാതൊരു സാമാന്യതത്വങ്ങളും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ഡാ: ജോഡിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ-അതു ശരിയാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന്മേൽത്തന്നെയാണ് എന്റെ പ്രതിപാദനം-ആ ഒരൊറ്റ യുക്തിയുടെ പേരിൽതന്നെ മനഃശാസ്ത്രം കറുപ്പുനിറീക്കുന്നതിന്റെ ഗുണഭോക്താ നിരൂപണത്തിന് അപര്യാപ്തമാണെന്ന് സ.ശാ.യാപരി പ്രസ്താവിക്കാമല്ലോ. ഏതുതരംഭാവനാൽ ഒരു സാമാന്യ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ



ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുതയെ വീശകലനം ചെയ്ത് അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയതയോ അശാസ്ത്രീയതയോ നിർണ്ണയിക്കുക അസാധ്യം. നോക്കൂ മറ്റൊരു ആദർശം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ മതിനാൽ അത് അശാസ്ത്രീയവും ആയിരിക്കും. കാരണം സാമാന്യ നിയമത്തിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായ ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുത ഉണ്ടായാൽ പ്രസ്തുത സാമാന്യ സിദ്ധാന്തം അവലോചിതമാകുന്നതാണ്. സമാധാനമായി അതിന്റെ പേരിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന വിശകലനവും പ്രമാണപൂർണ്ണമായിരിക്കും. ഒരു പ്രത്യേക മാനസിക വ്യാപാരം മനശാസ്ത്രദൃഷ്ടിയിൽ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളത് സ്വാഭാവികമാണ്, മനസ്സ് ഇന്നു ഇന്നു സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇന്നു ഇന്നു ഭിത്തിയിൽ പെരുമാറുമെന്നുള്ളതിന് അസന്ദിഗ്ദ്ധങ്ങളായ സാമാന്യ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒരോ ഹരണകൊണ്ട് ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കും, "ഭരണാക്കന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യമാർ വിലപിക്കും" ഇതൊരു മനഃശാസ്ത്രതത്വമാണെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ സ്വത്തോട് മരിക്കുകയും ആ ഘട്ടത്തിൽ ഭാര്യ വിലപിക്കുകയും ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി ഒരസാഹിത്യകാരൻ തന്റെ കൃതിയിൽ ഒരു സാഹചര്യം സൃഷ്ടിച്ചാൽ, മനശാസ്ത്രദൃഷ്ടി അത് അവലോചിതമാക്കുന്നു. സാഹിത്യകാരൻ മനഃശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കുള്ളിൽനിന്ന് ചുട്ടുപൊങ്ങുന്നവൻ ബാല്യസ്വരം നോക്കിയിട്ട്, ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ തത്കൃതികൾക്ക് തത്ത്വപിന്തുണ വന്നുകൊടുക്കില്ല. ഇത്തരം ഒരു അവസ്ഥ വിശേഷം സാഹിത്യത്തിന് ഉണ്ടായാൽ, സാഹിത്യത്തിന്റെ സമസ്ത സന്ദർഭവും നഷ്ടപ്പെടുകയായിരിക്കും ഫലം. സർഗ്ഗാത്മകമായ സാഹിത്യത്തിന് നഷ്ടമാകുകയും, തത്സ്ഥാനത്തു് യാതൊരു ഒരു പാവകളി രൂപമെടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈശ്വര! അങ്ങിനെ ഒരു അവസ്ഥ സാഹിത്യത്തിന് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ! അല്ലാത്തപക്ഷം സു

നിമിതമായ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമായി ചിരിക്കുകയും, കരയുകയും, കോപിക്കുകയും, ശ്രംഗിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന നവരസങ്ങൾ—പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന—ഏതാനും യന്ത്രപ്പാവകളെ മാതൃക സാഹിത്യകൃതികളിൽ കാണാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

കുലകർമ്മ പൊതുവേയും സാഹിത്യം പ്രത്യേകിച്ചും ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സന്തുഷ്ടതയുടെ മാധുര്യം കുടികൊള്ളുന്നത് അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയതയിലോ, അറുപ്താം ശതകത്തിലോ അല്ലെന്ന്, പ്രത്യേക അഭ്യർത്ഥനയോടെ അങ്ങനെയൊരു ഉത്തരവെഴുതുന്നതാണ് അതിന്റെ പേരിൽ കാലാനുസൃതമായും നൂറ്റാണ്ടിനനുസരിച്ച് മാറുന്നതിനും കാരണം.

ആനായും മനഃശാസ്ത്രം ആസന്നഭാവീ  
യിൽ ലക്ഷണത്തികൊണ്ട ഒരു ശാസ്ത്ര  
മായി വികസിക്കുകയും ഇന്നു ഇന്നു സാഹ  
ചര്യങ്ങളിൽ മനസ്സ് ഇന്നു ഇന്നു ലീതി  
യിൽ വ്യാപരിക്കുമെന്ന് സുനിശ്ചിതങ്ങള  
ായ ചില നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും  
ചെയ്യാവെന്ന് വിചാരിക്കുക. അങ്ങിനെ  
ഒരു ഘട്ടത്തിൽപോലും മനഃശാസ്ത്രത്തിന്  
സാഹിത്യകൃതികളുടെ മേൽ അധികാരം  
പുലർത്താൻ സാധിക്കുമെന്ന് എനിക്ക്  
തോന്നുന്നില്ല. ഏതുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ  
ഘട്ടത്തിൽ മനഃശാസ്ത്രത്തിന് കൈയെത്താ  
ത്ത ഒരു മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്ക് സാഹിത്യകല  
പ്രവേശിക്കുകയേ ചെയ്യൂ. അല്ലെങ്കിൽ  
സാഹിത്യകല നശിക്കും.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ദൂരതവും സാഹിത്യത്തിനു വന്നുപെടാൻ പോകുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നെ:ശാസ്ത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമായി ചമഞ്ഞാലും, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരീക്ഷയിൽ ചെന്ന് അതു നില ഉറപ്പിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ഒരു ശാസ്ത്രത്തിനും അത് ഇത:പര്യന്തം സാധിച്ചിട്ടുകില്ല. സത്യമായപക്ഷം നെ:ശാസ്ത്രം ഉണ്ടാകാണ്ടിവി

\* ആ വ്യത്യസ്തങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാനുള്ള, അവർ abnormal psychology യെ പറിയും നവ-ജനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. Ed.

കുന്ന പടർത്തശാസ്ത്രം എവിടെയെന്നാണ് അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നത്? ആലങ്കരികത ഗോളങ്ങളോളം പെറുന്നതിന് ശരിക്കും എന്തിന്, തെല്ലൊന്നു പകച്ചുനിന്നുകൊണ്ട്, പടർത്തശാസ്ത്രം തന്റെ ശക്തികൾ:—മറ്റാർക്കും പടർത്തമെന്നൊന്നുണ്ടോ എന്ന്? കളം തോണ്ടി കളമെന്ന് ഒന്നുണ്ടോ എന്നു ശക്തികൾതുടങ്ങിയവയെ. ശാസ്ത്രത്തിന് വമ്പിച്ച പരാജയം നേരിട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നല്ല ഞാനുൾക്കൊള്ളുന്നത്. പ്രത്യേക ശാസ്ത്രമണ്ഡലം എത്രതന്നെ വികസിച്ചാലും അപ്പുറമേഖലയെ അതൊട്ടുതന്നെ ഹൃസ്വമാക്കിയിരിക്കുകയില്ലെന്ന് കാണിക്കുകയാണ് എന്റെ ഉദ്ദേശം. അതുപോലെ മന:ശാസ്ത്രം എത്ര വികസിച്ചാലും പിന്നെയും മനസ്സിന്റെ ബഹുമാന വ്യാപാരങ്ങളിൽ വിസ്മയം കൊള്ളാനും, സന്ദർഭം ദർശിക്കാനും, സർവ്വോപരിസൃഷ്ടമായ സത്യങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുവാനും സാഹിത്യകാരന് കഴിയുകയോ, മാനസിക നവീകരണത്തിലെ അപ്പുറമേഖല വികസിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കും. സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടിയ പ്രയത്നത്തിൽ ലക്ഷ്യം അപ്രാപ്യമാണെന്ന്, അഥവാ, ഒന്നിന്റെയും കേവലഭാവം അവധാരമല്ലെന്ന്, ചിഹ്നം ലക്ഷ്യം തത്ത്വവിചിന്തകന്മാർ കരുതിവന്ന ആ സിദ്ധാന്തത്തിന്, ഇന്ന് ശാസ്ത്രമണ്ഡ

ലത്തിലും അല്ല അംഗീകാരം ലഭിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

മുദ്രകളിൽ, മന:ശാസ്ത്രം ഇന്ന് ഒരു ശാസ്ത്രമല്ല. അതുകൊണ്ട് കാവ്യനിലിക്കുന്നതിന് മന:ശാസ്ത്രത്തെ പ്രയോജിച്ചുകൂടാ. നേരേമറിച്ചു, മന:ശാസ്ത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമായി തീരുകയും അതിന്റെ പട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരന് നിർബന്ധിതനായി തീരുകയും ചെയ്താൽ, സാഹിത്യംതന്നെ അതോടുകൂടി നശിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അത്തരമൊരു വിപത്തും സാഹിത്യത്തിന് വന്നുപോകാൻ പോകുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, താഴെപ്പറയുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്റെ വ്യാപാരമണ്ഡലം മന:ശാസ്ത്രത്തിലൊതുങ്ങാത്ത അപ്പുറമേഖലയിലേയ്ക്ക് വ്യാപിക്കുന്നതാണ്. ഇത്രമാത്രമേ ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് പറയാനുള്ള പോക്കിൽ കാവ്യത്തിന്റെ ഗുണഭാവനിരൂപണത്തിന് കാവ്യമിമാനസകന്മാർ വേണ്ടത്ര ഉപാധികൾ വേറെ പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ?

1. വിചാരവേദി—മന:ശാസ്ത്രവിഭാഗം
2. മാതൃമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് (1949 മേയ് 8)
3. മാതൃമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് (1949 ജൂൺ 5)
4. മാതൃമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് (1949 ജൂൺ 29)

Wallace Nichols writes in the Book of the Month: The main business of a novelist is to tell a story, just as the main business of a dramatist is to show a story. I cannot believe that Shakespeare took the story of Hamlet just to show how clever he was at psychology. He took it because it gave him an opportunity for providing his audience with plenty of action. The fact that the character of Hamlet himself is the fascinating psychological problem that it is must be regarded as part of the overflowing bounty of Shakespeare's genius, not as part of his basic design as a playwright. It is the same with the novel. Whenever a novel has achieved greatness, when it has had philosophy and psychology in and behind its theme, it has had a story primarily and not secondarily. The story has been, and must be always the principal ingredient in any true work of fiction. Whatever else it contains is additional not fundamental.



# മന:ശാസ്ത്രവും

## നിരൂപണവും

ശ്രീ. പി. ശ്രീധരൻപിള്ള (നീതാരമൻ)  
 ശ്രീ. കെ. അസ്സലൻനായർ നൽകിയ  
 മറുപടിയിൽനിന്ന്:—

മനശാസ്ത്ര നിയമങ്ങളുടെ ഇനത്തെ അ  
 പകുതമാനസികാചഗ്രഹണപരമായ നിരൂ  
 പണം ഒരു വ്യക്തിഗതമാണെന്നുള്ള അസ്സലൻ  
 നായരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ യാതൊരു പി  
 ന്ബലവും നൽകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അ  
 ചഗ്രഹണപരമായ നിരൂപണം, ഒരു പഠന  
 രീതി എന്ന നിലയ്ക്ക് വളരെ മുമ്പുതന്നെ  
 ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിന്റെ ഉപ  
 ജ്ഞാതാക്കന്മാർ മനശാസ്ത്രജ്ഞരല്ല. മന  
 ശാസ്ത്രവിദ്യാ അല്ലാതെ സാമാന്യ തത്വങ്ങൾ  
 മുൻനിർത്തിയാണ് ഇപ്രകാരമുള്ള വിമർശ  
 നങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ളതും നടക്കേണ്ടതും. ആ  
 രീതി അനവശ്യമെന്നു വയ്ക്കുന്നതു തമിഴേ  
 ദമനാഭിച്ചുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വീക്ഷണഗ  
 തിയെ ആകുന്നു. നിരൂപണകലയെ  
 പൊതുവേ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അതു ശാ  
 സ്ത്രീയെന്നു പറയാനും വയ്യാ..... ചന്ദ്രന  
 കളയും സഭാജ്ഞാലയും അപഗ്രഥിച്ച്  
 ആവശ്യമായതിനെ സ്വീകരിച്ച്, സ്വരൂപി  
 ച്ച് സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു കലാഫലത്തെ, അ  
 തിന്റെ സംയോജനത്തിലുള്ള രസികത്വം  
 ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ നിരൂപകൻ  
 അപഗ്രഥിച്ച് നോക്കേണ്ടത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അ  
 ഭിപ്രായങ്ങളുടെ സാധാരണപ്രവൃത്തിയാക  
 ഊൽ വളരെ യുക്തമായ ഒരു ചർച്ചാരിതി

യാകുന്നു. അഭിപ്രായമുള്ള മുതലിങ്ങോട്ടുള്ള നി  
 രൂപകന്മാരെല്ലാം ഈ രീതിയെ ആദരിക്കു  
 ന്നും ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.  
 ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങൾ ക്ലാസിൽ അ  
 ത്ഥഗ്രഹണസമയമാംവണ്ണം അവലോകന  
 ണങ്ങളുടെ വായിക്കുമാത്രം ചെയ്തിരുന്നതായി  
 ശ്രീ നായർ പറയുന്ന പ്രൊഫസർ റാബി,  
 ഷേക്സ്പിയറെ സംബന്ധിച്ച് അപഗ്രഥന  
 രീതിയിൽ പാത്രസ്വഭാവനിരൂപണങ്ങൾ  
 കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം  
 (ഇ എം. എൽ. സി.പി.ലെ ഷേക്സ്പിയ  
 യർ) രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.  
 ..... അപ്പോൾ പ്രസ്തുത സമ്പ്രദായം ഒരു വ്യ  
 മായതാണെന്നുള്ള ശ്രീ നായരുടെ ആവ  
 ണ്തിലുള്ള അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമായിരിക്കു  
 ന്നില്ല എന്നു തന്നെ പറയാം.

നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാരുടെ കഴുപ്പും അച  
 ര്യയുടെ അപഗ്രഥനമറയ്ക്കുന്ന ചർച്ചാരിതി  
 യെ “ഇല്ലാത്ത” (എന്നു പറയാനായിട്ടില്ലാ  
 ത്) മനശാസ്ത്രതത്വങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതിയോ  
 അല്ല. സമകാലികന്മാരെ നിരൂപിക്കുമ്പോൾ  
 അവരിലായത്തന്നെ സാമാന്യരായി നി  
 ന്നോ വ്യക്തിപരിചയത്തിന്റേയും മുൻകൂ  
 റായുള്ള മുഖ്യനിർണ്ണയത്തിന്റേയും പിടി  
 യിൽനിന്നോ ഉയർന്ന് നിരൂപണം ഒരു ക  
 ലയാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടെ പ്രവർത്തി  
 ച്ചു കാണാത്തതാണ്.... ഒരു കൃതി വായിച്ചാ  
 ല് തനിക്കു തോന്നുന്ന ഇംപ്രഷൻ-അല്ലെ  
 ങ്കിൽ സ്വകാര്യാനുഭൂതിയെ-ആസ്പദമാക്കി  
 എഴുതിവിടുന്ന നിരൂപണങ്ങളാണ് നമ്മുടെ  
 സഭാജ്ഞാലയിലുള്ളതും.... സത്യത്തെ അഭി  
 മുഖീകരിക്കാനുള്ള ഉദാസി നന്മയും തത്വഗ  
 ണണത്തിനുള്ള അന്തർദ്ദൃഷ്ടിയുടെ അഭാവ  
 വും അവ പെരിപ്പെടുത്തുന്നു. മഹാജനത്തി  
 നും കലാകാരനും ഇടയ്ക്ക് ഒരു പാലമായി  
 തീർന്നിട്ടുള്ള പകരം പലപ്പോഴും അവർ  
 തമ്മിലുള്ള ക്ലിഷ്ടമാർഗ്ഗത്തിന്റെ മദ്ധ്യ  
 ണ്തിപെരു കല്ലുവെട്ടാക്കിയായിട്ടാണ് ന  
 മുടെ നിരൂപണം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്....

ഈ അപമാസമയം ആദ്യമായി കണ്ടി-  
യെ നിരൂപകൻ എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള  
യാണ് എന്നാണെൻറപക്ഷം. അതിനെ  
സാമാന്യതയിൽനിന്നുദ്ധരിക്കാൻകുറഞ്ഞൊ-  
രുകാലമായി അദ്ദേഹം മിനക്കെടുത്തു  
ണ്ട്. പക്ഷേ ഒരു കലാകാരൻ അവശ്യം  
വേണ്ടതായ അനുപാതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ബോ-  
ധം (Sense of Proportion) അദ്ദേ-  
ഹത്തിൽ വിരളമാണ്, തന്റെ നിരൂപണ  
രത്നസൂചികളെ പൊതുവായതും സിദ്ധിച്ചി-  
ട്ടില്ലാത്ത നിഗമനങ്ങളും ഭൗമിയും കുറഞ്ഞ  
താരതമ്യ വിവേചനങ്ങളും തക്കതീനിട്ടി-  
ല്ലാത്ത മനഃശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും ആകുന്ന  
വലിയ വശ്യമാർപ്പനമുകളിൽ അദ്ദേഹം  
ഭരിച്ചുവരുന്നു.

കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

മൂന്നു നാലുകൊല്ലം മുമ്പ് “ബോംബെ  
മലയാളിയിൽ ഞാനെഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലേ-  
ഖനത്തെ \* കുറിച്ചാണ് മി. സെബാ-  
സ്റ്റ്യൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതിലെ ആശ-  
യഗതിയെ പിൻതുടരുന്ന ഒരു ഉപന്യാസം,  
ഇത്രതാമസിപ്പിച്ചെങ്കിലും, കാണുവാനിടയായ  
തിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമുണ്ട്. എന്റെ  
ലേഖനം, ആയിട്ടയ്യ്, വളരെ എതിരഭി-  
പ്രായത്തിന് ഇടയാക്കുകയുണ്ടായി. ശ്രീ  
സീതാരാമനും, ശ്രീ പി. ദാമോദരൻപിള്ള  
യും എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു്  
ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. “ചക്രവാളം”  
(കോട്ടയം) എന്ന ഖാലികയിലാണ് ശ്രീ  
ദാമോദരൻപിള്ളയുടെ ലേഖനം പ്രസിദ്ധ-  
പ്പെടുത്തിയത്. അതിന് ആ വാരികയിൽ  
തന്നെ, ഒരു മറുപടിയും ഞാൻ എഴുതുകയു-  
ണ്ടായി. പക്ഷേ, നമ്മുടെ ലേഖനസാഹി-  
ത്യത്തിന്റെ സാധാരണഗതിയനുസരിച്ചു്,

അതെല്ലാം ഇന്ന് വിസ്മൃതമായിരിക്കുന്നു.  
അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഈ വിഷയത്തെ  
കുറിച്ച് വീണ്ടും ഒരു കുറിപ്പെഴുതാമെന്നു  
സമ്മതിച്ചത്.

“മനശ്ശാസ്ത്രം” എന്ന പറയുന്നതു് ഗണി-  
തം, ഊർജ്ജതന്ത്രം, സൈതന്ത്രം എന്നിവയേ  
പ്പോലെ സുപ്രതിഷ്ഠിച്ചും സർവസമ്മതവു-  
മായ അഭിപ്രായങ്ങളും അന്വേഷണരീതി-  
കളുമുള്ള ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയല്ല” എന്ന  
എന്റെ അഭിപ്രായം തികച്ചും ശരിയാണെ-  
ന്നാണ് മി. സെബാസ്റ്റ്യന്റെ അന്വേഷ-  
ണവും തെളിയിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയിരി-  
ക്കെ മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ ആസ്പദമാക്കി-  
യുള്ള കാവ്യനിർമ്മാണമെന്നും, സാഹിത്യനി-  
രൂപണമെന്നും മറ്റും പറയുന്നതിൽ യാ-  
തൊർത്ഥമില്ല. എങ്കിലും ഈയൊരു വി-  
ക്ഷണകോടിയാണ് രങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന  
തെന്ന് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ പല പ്ര-  
മാണികളും അഭിമാനിക്കാറുണ്ട്. ഇതിന്റെ  
ഫലവുമെന്നെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഒരു  
പക്ഷേ ഇതൊക്കെ കേട്ടു കബളിതരാകുന്ന  
വായനക്കാരും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അവരെ  
പ്പറ്റി വ്യസനിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.  
സാഹിത്യത്തിൽ ഇതുപോലെയുള്ള പല  
അടവുകളും ദ്രശ്യമാകുന്ന കാലമാണിതും.  
ഈ തിരക്കിനിടയ്ക്കും കാവ്യകലയുടെ മൗ-  
ലികധർമ്മത്തെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോ-  
കുന്നു. ഇല്ലാത്ത മനശ്ശാസ്ത്രരത്നങ്ങളും  
എങ്ങിനോ വന്നിറങ്ങുന്ന പുത്തൻ വേദ-  
ങ്ങളും നിന്തേതിവച്ചാൽ സാഹിത്യമാകുമെന്ന  
ഒരു ധാരണാചാലും പരന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു  
ശരിയാണെങ്കിൽ, “ഉഷ്ണമിളി ഉപ്പിപ്പി-  
ട്ടതു” എന്ന ന്യായപ്രകാരം, ഫ്രോയ്ഡി-  
ന്റെയും മാർക്സിന്റെയും കൃതികൾ തുട-  
സാഹിത്യമായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണ്.

\* “നിരൂപണത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്കു്” എന്ന ഈ ലേഖനം “കലയും കാലവും” എന്ന  
എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.



# ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥ



(തകഴി)

## I

ഈ കഥ എഴുതാനായി ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് ഒരു മലയാളം പള്ളിക്കൂടം വാല്യമാണ്. ആ മനുഷ്യന്റെ കഴിഞ്ഞു താണ കണ്ണുകൾ അദ്ദേ കണ്ടിൽ കിടന്നു തിളങ്ങുന്നു. നീളമുള്ള തൊണ്ടയിലെ മുഴ കൂടകളുടെ ഉരുണ്ട മുകളിലേയ്ക്കു കയറുകയും താഴേക്കിറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. മുഖത്തെ അസ്ഥികൾ എല്ലാം ഉന്തി നില്ക്കുന്നു. നനച്ച നനച്ച മുട്ടിതതാഴേക്കിടങ്ങുന്ന കറുത്ത കരയൻ മുണ്ടും മുറിക്കൊത്തു് ആരും സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മനശ്ശാസ്ത്രവും തത്ത്വജ്ഞാനവും ഓക്സ്ഫീഡിലെ പാഠപുസ്തകങ്ങളും സാഹിത്യത്തിന്റെ അനുഭവകണ്ഠിതങ്ങളായ ഘടകങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. ഇമ്മാതിരി ഘടകങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു കൊണ്ടല്ല കഥയും കവിതയും സെകുലറുകളായിത്തീരുന്നത്. ഭാഷയും ഭാവനയും ഇണങ്ങിച്ചേരുമ്പോഴാണ് അത്ഭുതശക്തിയാണു് അവയുടെ ജീവൻ. രസാദൃശ്യങ്ങളുടെ ഹൈന്ദവം അതുതന്നെ. മന! ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാര്യം പോകട്ടെ. ചിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഉപദർശങ്ങൾക്കു വിശ്വസിച്ചു കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിട്ടുള്ള കഥാകാരന്മാർ എത്രയോ

യ്യൻ കേമ്പിളി ഷർട്ടും കപ്പലത്തോളം വെമ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഈ ലേഖനകർത്താവിനെ താൻ റെന്റോക്സ്സിൽ പഠിപ്പിച്ചതാണെന്നും അദ്ദേഹം ഓക്സഫോർഡിലേയ്ക്കു്

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഉമ്മൻസാർ എന്നാണ്.

ഉമ്മൻസാർ ഒരു കൊച്ചു വള്ളത്തിലാണു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ വരുന്നത്. എത്രനാളിൽ നിന്നാണോ എന്തോ! ഉച്ചയ്ക്കു പട്ടിണിയാണ്. മംമ്പഴമുള്ള കാലത്തു്, ഉച്ചയ്ക്കു് ഉണ്ണാൻ വിട്ടുപോയ അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു ഏർപ്പാടു ചെയ്താ മംമ്പഴം കൊണ്ടുചെല്ലണമെന്നു്. അക്കാലത്തു് അങ്ങിനെയാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉച്ചഭക്ഷണം. മംമ്പഴം പൂളി തിന്നുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊണ്ടയിലെ വലിയ മുഴ മുക്തിപ്പെടുന്നതു് താൻ അറക്കിനിന്നിട്ടുണ്ടു്.

അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല സാറായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസ്സിലിരിക്കാൻ ബഹുവാസ

മുണ്ടു്. ഗജിവാർ കഥകളിൽ സ്വിഫ്റ്റ് ശരീരശാസ്ത്രത്തെയും, പാദീസാരപ്പുത്തിൽ മിക്ടൺ ഉഷ്ണരക്തത്തെയും താമസമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. എന്നിട്ടും കഥയെന്നും കവിതയെന്നും ഉള്ള നിലയിൽ അവ അഭിപ്രായങ്ങളായിത്തന്നെ കരുതപ്പെട്ടുപോരുന്നു. മനശ്ശാസ്ത്രം, ഒരു കാലത്തു്, മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിലുള്ള പ്രോകത്തെ മുഴുവൻ അദ്ദേഹം തിരിക്കുവാൻ സമർത്ഥനായൊരു, സാഹിത്യത്തിനു് അതുവരെ വിശേഷിച്ചൊരു ഗുണമോ ദോഷമോ വരാതെത്തന്നു് എന്നിരിക്കുന്നു എന്നില്ല. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു്, തിർച്ചയുയും, മനശ്ശാസ്ത്രത്തിനു് സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല.

മാണ്. പഠിക്കുന്നതിന്റെ ക്ലേശം അറിയുകയേയില്ല.

ബോംക്ളാസ്സിൽ ചെന്നു എന്തൊരു വിഷയമുണ്ട്. കഥപറച്ചിലാണ്. ചെന്നപ്പിരിയയിൽ കഥപറയുന്ന ജോളി എന്റെ തായിതിന്നു. അതെങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു എന്ന് എനിക്ക് ഓർമ്മയില്ല. എല്ലാവരും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ഞാൻ പറയുന്ന കഥ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു.

വർഷം പറയുന്ന ഏതും വിചാരിക്കണം. ആരോ ഏഴാ വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു ചെറുക്കൻ രസിക്കുമട്ടു കഥപറഞ്ഞുവെന്ന് അത്രയധികം കഥകൾ പറയാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും പറയുമ്പോൾ അതു വിന്യാസം തോന്നിയേക്കാം. എനിക്കു അത്ഭുതശക്തികളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ കഥകളിൽ ഒരൊറ്റ ഏറ്റവും ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. കഥ സെക്കുമായി പറയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അതു എന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ടുമായിരുന്നില്ല.

എന്റെ അച്ഛൻ പുരാണകഥകളെല്ലാം, ഏതവച്ചാൽ ഏല്ലാംതന്നെ, ബഹുനിശ്ചയമായിരുന്നു. മനുഷ്യജാതിയും രാജവംശങ്ങളുടേയും എല്ലാം പരമ്പര നാവിൽപാറായിരുന്നു. തൽസുതൻ തൽസുതൻ ഏതൊരു ഭാഗവതത്തിലെ വംശപരമ്പരയുടെ പട്ടിക ഏതുഭാഗം എപ്പോൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ടോ പറയും. അപ്രധാനമായ പുരാണപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾവരെ അറിയാം. എനിക്ക് ഓർമ്മവന്ന കാലമുതൽ അച്ഛൻ വിശ്രമമേകുകയിൽ പുരാണം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ.

അച്ഛൻ അല്പം സംസ്കൃതവ്യുല്പത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ, ശരിക്കു കഥകളി

അഭ്യസിച്ചു കരുന്നാൾ കഥകളി നടന്നുയും \* അമ്മൻ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇളയ്ക്കുക്കഥകളും അമ്മൻ നാവിൽപാറായിരുന്നു. എന്നും അത്താഴമുറക്കഴിഞ്ഞ്, അമ്മൻ ഓരോ പുരാണ കഥകൾ എനിക്കു പറഞ്ഞു തരും. അതു കഥപറച്ചിലായിരുന്നില്ല. കഥ അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാവഹാവങ്ങളോടുകൂടി സന്ദർഭം സന്ദർഭമായി ശബ്ദം ക്രമപ്പെടുത്തി ഭക്ഷണം. പ്രമോദമലിതത്തിലെ നരസിംഹം ഹിണ്ണുകൂട്ടപ്പുറിന്റെ വയർ തച്ചു കീറി കടൽമാല വലിച്ചെടുക്കുന്നതും എല്ലാം പറയുന്നത് അഭിനയത്തോടെയാണ്. കഥ പറയുന്നതും ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലായിരിക്കും. കഥയുടെ സ്ഥായിയായ സംഭവിച്ചു കഥയുടെ മേൽത്തിരു പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് അങ്ങനെ പോകും. ഇതെല്ലാം പിറ്റേന്നു ഞാൻ ക്ലാസ്സിൽ പകർത്തും. ഞാനും നടിപ്പുകയും കൈകൊണ്ടിടുകയും ഭക്ഷണം ചെയ്തുകൊള്ളും. ഇതാണ് ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥയുടെ ആദ്യഭാഗം.

## II

ബോംഭാഗം മറ്റൊന്നാണ്. ഈ ഭാഗത്തിലെ പാത്രങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്; തീർച്ച. സ്ഥലത്തിന്റെ പരമ്പര എല്ലാ കഥ പാത്രങ്ങളുടേയും പരമ്പര ഞാൻ പറയുകയില്ല.

ഞാൻ ഏതാണു് ഫസ്റ്റ് റാൻഡ് മുതൽ ഒരു കവിതയായി എന്തപറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. പക്ഷെ പരമാർത്ഥമാണ്. രാമായണം, ഭാഗവതം, ഹാലാസ്സമാഹാരം, കൃഷ്ണഗാഥ ഇളയ്ക്കുകഥകൾ ഇവയെല്ലാം പല പ്രാവശ്യവും ഏതൊക്കെ ആണ് അച്ഛൻ വായിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതു മുഖം കേൾക്കുക, നാമം, ഗ്ലോക്കങ്ങൾ, പാന-ഇങ്ങിനെ പല വൃത്തത്തിലായി വളരെ

\* സുപ്രസിദ്ധ കഥകളി നടൻ കലാമണ്ഡലം കയ്യേക്കുറപ്പിന്റെ ക്ലോഷ് സമോദനനാണ് ചേലക്കുറപ്പിന്റെ പിതാവ്. - E.D



വരികൾ ഏഴുതാൻ കഴിഞ്ഞു. ഏല്പാം പ  
 ഞാൻ കഥകളെ ആസ്പദിച്ചാണ്, ഇപ്പോൾ  
 സ്നേഹിയും പ്രകൃതിയുടേതും ഇടക്കിടക്ക  
 ബോധിതനായ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് അന്തര  
 നന്മ തലമുറകൾക്കു വിപ്ലവ ബോധവും  
 ആവേശവും നൽകിയ മലയാളത്തിലെ  
 ആദ്യത്തെ ആ മഹാകവി എ.എ.എ.എ.എ.എ.  
 കവിതകൾ എന്റെ കയ്യിൽ പെടുന്നത്.  
 ആ കവിയെപ്പോലെ, ദൈവത്തെപ്പോലെ മനു  
 ഷ്യന്റെ കാമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കവിതകൾ  
 ഏഴുതാനുള്ള ശ്രമമേയ്ക്കുന്നു. ദുഃഖവും  
 ചിന്തയും നളിനിയും വായിച്ചപ്പോൾ ചുറ്റി  
 നന്നെ നന്നെ നിറവേറ്റി സഭയ്ക്കും കവി  
 താവിഷ്ഠങ്ങളാക്കുമെന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. ആ  
 കേൾക്കുവയറണെന്നും എനിക്കു തോന്നി.  
 അന്നു ഞാൻ ഹോളുതാൻത്തിൽ പഠിക്കുക  
 യായിരുന്നു.

ആ പ്രായത്തിനു ചില വിശേഷതകൾ  
 ഉണ്ടു്. ഒരു കൂട്ടുകാരി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു  
 തോന്നും. അതിനെ പ്രേമമെന്നു വിളിക്കു  
 തതു്. കൂടെ പഠിക്കുന്ന ചില പെൺകുട്ടിക  
 ൾക്കു കത്തയച്ചു വിദ്യാലയ നിയമങ്ങളെ  
 ലംഘിച്ചു കുറ്റത്തിനു സസ്പെൻഷനും  
 ഒക്കെ വാങ്ങുന്ന കാലമാണതു്. ഇന്നുതാഴെ  
 ഉള്ള സ്ഥായിയായ മണ്ഡത്തിന്റെ ചരിത്ര  
 ത്തിലെ ഒരു ഘട്ടം മാത്രമാണതു്. അതി  
 ന്റെ ലൈംഗികഭാവം ഒരു കൗതുകമാണു്.  
 അവളെ ജീവിതത്തിലെ പങ്കുകാരിയാക്കു  
 ണം എന്നാണു് തോന്നിയിട്ടുള്ള ആ മണ്ഡം.  
 സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അവളോടു പല  
 തും പറയാനുണ്ടു്. അവളിൽനിന്നു് പലതും  
 കേൾക്കുവാനുണ്ടു്. പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ തോ  
 ന്നുകയില്ല.

എന്നിടത്തു അങ്ങിനെ ഒരു കൂട്ടുകാരി ഉണ്ടാ  
 യിരുന്നു. എന്റെ ക്ലാസിൽത്തന്നെ പഠി

ക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി. അവളുടെ ബ്ലോക്ക് സ  
 ഹോദരിക്ക് അന്നത്തെ ഒരു ആനുകാലിക  
 പ്രസിദ്ധീകരണവുമായി ചില ബന്ധങ്ങളു  
 ണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ആ പ്രസിദ്ധീകര  
 ണത്തിന്റെ എല്ലാലക്കങ്ങളും എനിക്കു വാ  
 യിക്കാൻ തരമായി. അതിൽ കഥകളുണ്ടായി  
 രുന്നു ആയിട്ടുള്ളതെന്നു കഥാകൗതുകം കഥാ  
 കൗമുദിയുടെ അതിർത്തി മറികടക്കുക പഴയ ലക്ക  
 ങ്ങളും കിട്ടി. സമർത്ഥി പുറപ്പെടുവിച്ച 'സാ  
 ഹിത്യോപഹാര'ത്തിലെ കഥകളും സേമ  
 ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ കഥയാടു ഒരു  
 രസം തോന്നിത്തുടങ്ങി.

എന്റെ ആദ്യത്തെ കഥ അന്നാണു് ഏഴു  
 തിയതു്. അതിനു ഞാൻ പേരിട്ടു. എന്റെ  
 സ്നേഹിയുടെ പേർ. കഥ ഏഴുതി തീർന്ന  
 പ്പോൾ എനിക്കു തോന്നി, അതു എന്റെ  
 സ്നേഹിയുടെ കൈവശം എത്തിക്കണമെ  
 ന്നു്. കുടിശ്ശിക വേണ്ടത്ര തീർക്കാൻ എ  
 ന്നു ലാവത്തിൽ ഞാൻ അവളുടെ നേച്ചർ  
 സ്റ്റി നോട്ടുചെയ്തപ്പോൾ. അതു തിരിച്ചുകൊടു  
 ത്തപ്പോൾ, ഏഴുതാൻ മറന്നുപോയതെന്ന  
 മട്ടിൽ ഈ കഥയും വെച്ചിരുന്നു.

എനിക്കു യോഗ്യം. അതാണു് പ്രേമകഥ  
 യ്ക്കുകൂടി ആയിരുന്നു. നാശം! അവൾ അതു  
 ഹെഡ് മാസ്റ്ററെ ഏല്പിക്കുമോ? അല്ലെങ്കിലോ  
 ജീൽ കണ്ണിൽ പോയില്ലാത്ത ഒരു യൗവ  
 കൻ, തമിഴ് ബ്രാഹ്മണനാണു്. തലേ  
 കൊല്ലം, ഒരു പെൺകുട്ടിക്കു കവിത ഏഴുതി  
 കൊടുത്തതിനു ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ ഡിസ് മി  
 സ്സ്മെന്റാണു്. സാഹിത്യവാസനയും  
 ഒന്നും ആ ഹെഡ് മാസ്റ്റർക്കു കാലമില്ല.

ആദ്യം അടുത്തദിവസം സ്പെഷലിസേയ്ക്കു  
 പോകുമ്പോൾ പതിവായി ഞങ്ങൾ കണ്ടു  
 ട്ടുവെള്ള വിജനമായ വഴിയിൽവെച്ചു്, ലക്ഷ്യാ  
 സമന്വൃതമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ ആ

കടലാസുകൾ തിരിച്ചുതന്നു. എന്റെ സിദ്ധാമുഖത്തെ തരിപ്പിക്കുംവിധം എന്നെ ഒന്നുകടാക്ഷിച്ചു. ഓ! നിങ്ങൾക്കു സാക്ഷിയാലായിരിക്കാം. പക്ഷെ എനിക്കു മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞല്ല. കഥയുടെ തലക്കെട്ടിൽ മുകളിൽ വരിവെറുത്ത ഉരുണ്ട കൈപ്പടയിൽ ഏഴുതിയിരുന്നു A very good story. Congratulations എന്ന്. ഏകദേശം മൂന്നുരോളം കഥകളും അഞ്ചോ നേരവലുതും കൈ ഏഴുതിയതിനുശേഷവും, പല പ്രമാണികന്മാരുടേയും അഭിനന്ദനങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടും, ഭരിക്കലും ആ അഭിനന്ദനം നൽകിയതിനു തുല്യമായ കൃതകൃത്യയുടെ ആനന്ദം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ വാക്കുകൾ വായിച്ചിട്ടും വായിച്ചിട്ടും എനിക്കു മതിയായില്ല.

ഞാൻ ആവശ്യത്തോടെ കഥകൾ ഏഴുതി. ദിവസം രണ്ടും മൂന്നും വീതം. പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താനല്ല; കഥ എഴുതുക എന്നതല്ല. അവരെ കാണിക്കാൻ. ആദ്യത്തെ ആ കഥയും അതിന്റെ തലക്കെട്ടിൽ മുകളിലെ ആ അഭിനന്ദനവും ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കുവാനുടൻ പക്കലുണ്ടായിരുന്നു. വിവാഹത്തിനുശേഷം അതു കാണാനില്ല.

ആ സ്നേഹിത ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ടെന്നുപോലും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്തായാലും എനിക്കവരുടെ ഒരു കടപ്പാടുണ്ട്. ഞാൻ കഥ എഴുതുക എന്നായി മലയാളികളോടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ദ്രോഹത്തിന്, എന്നെ ആദ്യമായി കഥ എഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച അവരണക്കടമയാണിത്.

ആ കൊല്ലം ഞാൻ കഥ എഴുതിയെഴുതി പരീക്ഷയിൽ തോറ്റു. അവർ ഉയർന്നു കൂടി. സിദ്ധം ഞാൻ താഴ്ന്നു കൂടി. പഠിക്കണം. അതെനിക്കു വശമായിരുന്നു. ഞാൻ സ്തബ്ധനായി.

പന്നിട് ഒരുപരിവർത്തനമായിരുന്നു. ശ്രീകൈനിക്കര കമാലപ്പിള്ളയായിരുന്നു ആ സ്കൂളിലെ ഹെഡ് മാസ്റ്റർ. ശിഷ്യന്മാരുടെ കഴിവുകളെയും വാസനകളെയും വക തിരിച്ചറിവാൻ കഴിവുള്ള ആ അദ്ധ്യാപകൻ നിർമ്മലയും എന്നിൽ കഥ എഴുതാനുള്ള ആ ഗ്രഹം കണ്ടിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹം എനിക്കു വായിക്കുവാൻ തന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ടാൾറ്റിന്റെ കഥാ സമാഹാരങ്ങളും മറുമായിരുന്നു. കഥ എഴുതാനുണ്ടോ എന്ന് അദ്ദേഹം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അങ്ങിനെ എന്റെ “സാധുക്കൾ” എന്ന കഥ സർവ്വീസിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. രണ്ടു മൂന്നു ക്ലാസുകളിൽ അദ്ദേഹം ആ കഥകൊണ്ടുപോയി വായിച്ചു.

### III

ഇനിയത്തെ ഭാഗം ഇന്നത്തെ പുരോഗമനചിന്തകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ഒരു വ്യക്തിക്കു എന്നിലുണ്ടായ സ്വാധീനതയെക്കുറിച്ചാണ്. അതെഴുതി ഫലിപ്പിക്കാമെന്നു എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. മാനദണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ട് എല്ലാ തെളിയിച്ചായി തീർന്ന ആ താടിക്കാരൻ മനുഷ്യൻ കേരളീയ ജീവിതത്തിന്റെ ഏല്ലാ ഭാവങ്ങളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള ആളാണ്. ഞാൻ പരാമർശിക്കുന്നതു ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെക്കുറിച്ചാണ്.

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിലെ ഒരു സംഭവമായിട്ടു “പ്രബോധകൻ” ആയിട്ടുള്ളു പുറത്തുവന്നു. നിറഞ്ഞജിജ്ഞാസയോടാണ് ഞാൻ ആ വാരികയുടെ പുതിയ ലക്കങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാത്തുനിന്നിട്ടുള്ളത്. തത്വശാസ്ത്രം, സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം പരിണാമവാദം, രാഷ്ട്രതന്ത്രശാസ്ത്രം കല,



സാഹിത്യം—ഇങ്ങിനെ വിജ്ഞാനപരമായ സമസ്ത വിഷയങ്ങളെയും കരിച്ചു പഠിച്ചെഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിഷയങ്ങളിൽകൂടി അദ്ദേഹം ജീവിതത്തെ സമീപിക്കുന്ന വിധം ഒന്നു വേറെതന്നെയായിരുന്നു. അത് ഒരു വമ്പിച്ച പുതുമയായിരുന്നു സർവാചരി കലാസുന്ദരങ്ങളായ പാശ്ചാത്യ ചൈതന്യകളുടെ തർജ്ജമകളും, അങ്ങിനെ മാപ്പുസാജ്, ചെക്കോവ്, തുടങ്ങിയവരുമായി പരിചയപ്പെടാൻ സാധിച്ചു.

എനിക്കും 'പ്രബോധക'നിൽ ഒരു കഥ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം. ഞാൻ ഒരു കഥ എഴുതിത്തെയച്ചു. നാലാം ദിവസം അതു തിരിച്ചുവന്നു. പത്രാധിപരുടെ ഒരു കത്തു മുണ്ടായിരുന്നു. പ്രബോധകനിൽ ലേഖനങ്ങൾ വഴിയായും, കഥകൾ വഴിയായും മറ്റും കേളിയെക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചു പഠിക്കണം എന്നാണ് സാരം. എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കാനെന്നപോലെ നിങ്ങൾക്കു വാസനയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു എന്ന് ഒരു വാചകവും. എനിക്കു വളരെ വ്യസനം തോന്നി. എന്നാൽ ആ കഥ വളരെ നല്ലതെന്നു ചറഞ്ഞു മരറാരു പത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും ഒരു കഥ എനിക്കു പ്രബോധകനിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണം എന്നു നിർബന്ധമായിരുന്നു. അതു സാധിച്ചില്ല. താമസിയാതെ പ്രബോധകന്റെ ലൈസൻസുകാർ റദ്ദുചെയ്തു. കേസു തുടങ്ങി.

തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചു, കുറെ വായിക്കണമെന്ന് എനിക്കു വലിയ മോഹമായിരുന്നു. സ്കൂൾഫോറൽ പാസായി ഞാൻ നിൽക്കുകയാണ്. ഇൻറർമീഡിയറ്റിനു പോകാൻ പണമില്ല, എഡ്വൈസ്

ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ അന്ന് ഒരു സബ് ഇൻസ്പെക്ടറായ എന്റെ അളിയൻ മലാത്തിലും എഡ്വൈസ്വിൽ ഒരു പെററിയിപ്പീസു കളോഗാമാ ഒരു ശിപായി ജോലിയെങ്കിലുമോ കരസ്ഥമാക്കണമെന്നായിരുന്നു വീട്ടുകാരുടെ നിർബന്ധം. ഒരു കൂട്ടിറപ്പിനെക്കാരും എന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും എന്നെ അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹം (റിട്ട: എഡ്വൈസ് ഇൻസ്പെക്ടർ മി. കെ. നാരായണപിള്ള) അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. എന്നെ ലാ ക്ലാസിൽ ചെക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. ആ കൊല്ലത്തോടെ പ്ലീഡർ കീപ്പി നിറുത്തുകയുമാണ്. അമ്പലപ്പുഴ മിഡിൽസ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു ഞാനും കൂട്ടരും കൂടി നല്ല, കറുത്ത ലാംഗ്വുകാട്ടു തലപ്പാവും വച്ചുനടക്കുന്ന ആ വികൃതവേഷക്കാരനെ കൂവിയട്ടെണ്. (എഴുപത്തി മൂന്നു മത്തെ വയസ്സിലും ഉൾജ്ജ്വലനമായി അമ്പലപ്പുഴ കോടതിയിൽ വ്യവഹരിക്കുന്ന ശ്രീ തോട്ടുവലിൽ നാണപിള്ളയാണ് അദ്ദേഹം) അങ്ങിനെ എനിക്കു വെറുപ്പുള്ള ഒന്നിനാണു പോകണമെന്നതെങ്കിലും തിരുവനന്തപുരത്തു പാക്കാമല്ലോ എന്നു വെച്ച് ലാ ക്ലാസിൽ ചേരാമെന്നു ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. ലാ ക്ലാസിൽ ചേരാതെ ഒരു പെററി ആഫീസറായി തീർന്നിരുന്നു ഞാനെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ഞാൻ കഥ എഴുതുകാരനാകുമായിരുന്നില്ല. അതാണ് ഈ സ്വന്തം കാലത്തെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും എഴുതിയത്.

തിരുവനന്തപുരത്തു ഞാൻ എത്തി. ആദ്യമായി അന്വേഷിച്ചതു കേസരി ആഫീസ് ആണ്.

മേയിൻറോഡിൽ പുളിമുട്ടിനുസമീപം ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ വശത്തായി ചുരുക്കം വരിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ചാരുകസേരയിൽ വെളുത്തു മേഖിഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യൻ കൂനികൂടി

കിടക്കുന്നു. മുറിക്കയ്ക്കൽ ഖാർ ഷർട്ടും ഖാർ മുണ്ടും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെള്ളത്താടി അണിഞ്ഞ മടിയോളം നീണ്ടുകിടക്കുന്നു. തല പറ്റ വെട്ടിയിരുന്നു. വലിയ കണ്ണുവെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പുറത്തും പുസ്തകങ്ങളും നോട്ടുബുക്കുകളും ആ ഭവനം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ്.

പിറ്റേന്നുമുതൽ എന്തും വെട്ടിട്ട് ഞാൻ കേസരി ആഫീസിൽ എത്തും. അവിടെ ജ്ഞാനരൂപിണിയായ ഒരു സംഘം ചെറുപ്പക്കാരുടെ സദസ്സുണ്ടായിരുന്നു. കട്ടനാട്ടിലെ ഒരു ഓണം കേരളവലയിൽനിന്നും ചെന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ വിശാലവും പുതിയതുമായ ഒരു ലോകം ഇറങ്ങി കഴിഞ്ഞു. അറിയാൻ പഠിക്കാൻ സംഗതികൾ വളരെയുണ്ട്.

ശ്രീമാന്മാർ ഇടപ്പള്ളി സി. നാരായണപിള്ള, കെ. എ. ദാമോദരമോനാസ്, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, പി. ശ്രീധരൻപിള്ള (സീതാഭാമൻ) കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ, തകഴി എൻ. എൻ. ഇളയത്ത് കോട്ടയം എം. എൻ. ഗോവിന്ദൻനായർ ഇവരെല്ലാം ആ സദസ്സിൽ എന്തും എത്തുന്നവരായിരുന്നു. അവിടെ ഞങ്ങൾ പൂർവ്വം പഠിക്കുന്നവരുംകൊണ്ടു സമയംചോഷകയായിരുന്നില്ല. കനമുള്ള വിഷയങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുകയും പഠിക്കുകയും സ്വയം തിരുത്തുകയുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. ടി. കെ. നാരായണപിള്ളയും ഒന്നിടവിട്ട ഭവനങ്ങളിലെങ്കിലും അവിടെ വരുമായിരുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ രാഷ്ട്രീയമായ പല സംഭവ വികാസങ്ങളുടെയും പ്രാരംഭം അവിടെനിന്നാണ്. ശ്രീമാന്മാർ പട്ടംതാണുപിള്ള, എ. നാരായണപിള്ള, കോട്ടൂർ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപിള്ള മുതലായവർ അവിടെവന്നു ദീർഘമായ ആലോചനകൾ നടത്തും. നി

യമസഭ നടക്കുമ്പോൾ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള സാറിനു വലിയ ജോലിയാണ്. നിരന്തരമായി പല നിശിത വിമർശനങ്ങളുടെയും വാദമുഖങ്ങൾ അവിടെ നിന്നാണ് പോകുന്നത്.

അതങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ. സാറിന്റെ ക്ലാസ്സുകളോടൊപ്പം പോകുന്നതിന് വായനയും ആവശ്യമായി വന്നു. അദ്ദേഹം പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു നിശ്ചിത സിംഹഭാഗം തന്നെ അങ്ങിനെ പാശ്ചാത്യരായ മികച്ച സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളോടുകൂടി തന്നെ രാഷ്ട്രീയമായും ധനതത്വശാസ്ത്രവും എല്ലാം ഡായിക്കേണ്ടിവന്നു. മനഃശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളോട് എനിക്ക് പ്രത്യേകമായ ഒരു കൗതുകവുമാണിരുന്നത്. മാർക്സിസ്റ്റ് റൂറൻഗ്ഗ് മജിസ്ട്രേറ്റ് വായിച്ചാൽ മറ്റും ചോര, പഠിക്കണമെന്ന അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു.

അന്നു ഞാൻ കഥകൾ അധികം ഏറ്റുതിയിരുന്നില്ല. പക്ഷെ എന്റെ ആശ്വാസമായി. കേസരിയിൽ എന്റെ കഥകൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി.

അക്കാലത്തെ എന്റെ കഥകളിലെ ഏറ്റവും പഴക്കം സ്പ്രിംഗ്-ഷമ്പന്യയെത്തു സ്പ്രിംഗ്-ഷമ്പന്യയെത്തു എന്ന് സമ്മതിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയമായ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടിരുന്നില്ല. റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിൽ അവ വിദഗ്ദ്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതു ഞാൻ അതു കാലമായി ശ്രമിച്ചില്ല. ഈ നടക്കുന്നതൊന്നും ശരിയല്ലെന്ന എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അതൊന്നും നിശ്ചയമുണ്ട്. ഒരുധിക്കാരമുണ്ട്. ഈ സമുദായത്തിലെ മാനുഷതയും വൃത്തികളുമെല്ലാം പുറത്തു വെച്ചുകൊണ്ടുവന്നു കാട്ടണം. മാനുഷനെ



ഭാവിയുന്നടക്കുന്നവന്റെ കള്ളത്തരം കാണിക്കണം. എതിർക്കണം; സമുദായത്തെ ഒന്നു നമുക്കു കാണാം. അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ എഴുതി എഴുപ്പമായി കത്തിൽപെട്ട വിഷയം സ്പ്രീപുരുഷബന്ധമായിരുന്നു. വഴി തപ്പിത്തീരുന്ന ഒരുവനായിരുന്നു ഞാൻ. പോരെങ്കിൽ ചെറുപ്പമുണ്ടല്ല? എന്റെ തെറിക്കഥ വായിച്ചു അടുത്ത ദിവസം കേസരി ആഫീസിൽ വന്ന ഗ്രീ. ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള പറഞ്ഞു തിങ്ങുന്നതാണ്. “നി കൊച്ചനാണ്. പ്രായമാകട്ടെ, മേനോ.”

ഞാൻ തെറിക്കഥകൾ എഴുതുന്ന കാലത്തെ മലയാളസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കണം. ഇന്നു കേരളീയർ കരയുകയും തെറിക്കഥകൾ കണ്ടു തഴമ്പിച്ചുവരുന്നു. അന്നു ഗദ്യത്തിൽ തെറി പാടില്ല. ചു:ബിച്ച് എന്നു കൂടി എഴുതരുത്. ഞാൻ വളരെയധികം ശകാരം കേട്ടു. പക്ഷേ ശകാരങ്ങളും എതിർപ്പും എന്റെ മനസ്സിനെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

ഒരു കാലം ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. എന്റെ കഥകളിൽ ആപേക്ഷികമായി വളരെ കുറച്ചു തെറിക്കഥകളുണ്ട്. ആ കഥകളെല്ലാംതന്നെ എന്റെ നല്ല കഥകളിൽ പെടുന്നില്ല. എങ്കിലും തെറിക്കഥ എഴുതുന്നവൻ എന്തെന്തെങ്കിലും, എല്ലാം ശാസ്ത്രീയമായി വീക്ഷിക്കുന്നവരെന്നു തന്നത്താൻ പറയുന്ന ഇന്നാട്ടിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ വരെ പറയുന്നതിൽ കാരണമെന്താണ്? എന്റെ കുറുപ്പോ അവരുടെ കുറുപ്പോ? ജീവിതത്ത്വം ചില വൃത്തികൾ കളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ എഴുതിപ്പോയി. എന്റെ പേർ പറയുമ്പോൾ, അവരുടെ മനസ്സിൽ തെറിയെക്കുറിച്ചു ഓർമ്മവരുന്നതെന്താണ്? എന്റെ നല്ല കഥകൾ ഓർമ്മയുണ്ടോ? ഒരു പക്ഷേ തെറിയോടു അവർക്കുള്ള പ്രതിപത്തി കൊണ്ടായിരിക്കാം.

കവിയും കാഥികനുമായ ഗ്രീ. വെട്ടൂർ കുറുപ്പായിട്ടു നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുകയാണ്,

ഗ്രന്ഥശാലകൾ

എതു ചേരിയിൽ?

★

വെട്ടൂർ രാമൻനായർ

“ഓ ഇവിടെ മരണാരു ഗ്രന്ഥശാലകൂടി ഉണ്ടല്ലോ. അതെങ്ങനെ?”

ഗ്രന്ഥശാലകൾ കമ്മ്യൂണിസറ്റുകൾക്കു സഞ്ചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊരു വായനശാലാപ്രവർത്തനമോടു ചോദിച്ചു.

“എന്തോ അങ്ങനെയൊന്നിനെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ.”

അങ്ങനെയൊന്നിനെപ്പറ്റി അവർ നൽകിയ മറുപടി അതായിരുന്നു.

“ഒരു മൈൽ വരും. ചന്ദ്രയുടെ ഭാഗത്താണ്.” സ്ഥലത്തെ ഓർഗനൈസർ പറഞ്ഞു തന്നു. അത്രയും അടുത്തുള്ള ഒരു സുഹൃത്തു സ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ

അങ്ങിനെ ഞാൻ കഥ എഴുതിത്തുടങ്ങി. ഇതാ ഇന്നേവരെ ‘ചിടികിട്ടട്ടെ’ പുതിയ എന്ന കഥവരെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഒരു കഥാകാരനായോ എന്നു കേൾക്കുന്നതിലെ ജനങ്ങൾ വിധിക്കട്ടെ.

ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടുന്നോ. ഞങ്ങൾ അല്ല സമയത്തേയ്ക്ക് മൗനമായിരുന്നതേയുള്ളൂ.

“ആരാണ് അതു മെസ്സർചെയ്തുകൊടുത്തത്?”

ഞങ്ങളിലൊരാൾ ചോദിച്ച ഒരു പ്രത്യേക കക്ഷിയുടെ മുഖത്ത് വെച്ച് അവരുടെയിടയിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ട സഹപ്രവർത്തകരിലൊരാളെ കുറപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ചോദ്യം. നാട്ടുസ്വത്തുകാരെ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ തീരെ പിടിയില്ലാത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

“നമുക്കിറങ്ങാം.”

അദ്വൈതവിദ്യയും ഉത്സാഹശീലമായ നല്ല ചെറുപ്പക്കാരും. ചെറുതെങ്കിലും സ്വന്തമായ ഒരു കെട്ടിടം, കുറച്ചെങ്കിലും ഉള്ളടത്തോടും നല്ല പുസ്തകം. സാഹിത്യത്തിലും വ്യക്താനവിതരണത്തിലും അതുവരെ അഭിരുചി. അങ്ങിനെ ആ വായനശാലയെയും തൽപ്രവർത്തകയെയും പറ്റി ഏതെങ്കിലും നിറഞ്ഞ ഒരു സംതൃപ്തിയോടുകൂടിയാണ് ഞങ്ങൾ കഠിന കയറിയത്.

ഒരു രെമൽ പോയി. മാനുഷമായ ഒരു ചാപ്പൽ, രണ്ടു മുൻ രണ്ടു നില കെട്ടിടങ്ങൾ, റോഡിന്റെ ഇരുവശവും തൊട്ടുതൊട്ടു കച്ചവട പിടികൾ. കുറെ ചെറുപ്പക്കാരും കൂടിയിരുന്ന ഒരു മുറിയുടെ മുഖത്ത് കാർന്നിരുന്നു. ആ ഭാഗം ആ ഗ്രാമത്തിലെ ചന്തസ്ഥലവും നാട്ടുസ്വത്തുക്കളുടെ മറ്റൊരു കേന്ദ്രവുമാണ് അവിടെയും ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ട്. ഉത്സാഹിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര ചെറുപ്പക്കാരും.

പല പുതിയ ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഞങ്ങളുടേതായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയുടെ ആവശ്യവും ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. എന്നിട്ടും ആദ്യംകണ്ട സന്ദേഹിതന്മാർ അത്ര അതൃപ്തരായി ആ

സ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചത് എന്തു കൊണ്ടാണ്?

ഇത് ആ നാട്ടുസ്വത്തുക്കളെ ഒരു പ്രത്യേക കാര്യമല്ല. ഇത്ര വ്യക്തമായി കാണിക്കുവാനുള്ള ശുദ്ധ ഗതിയില്ലെങ്കിലും വായനശാലാ പ്രവർത്തകർ തമ്മിൽ പല സ്ഥലത്തും ഈ കിടമത്സരം കാണാറുണ്ട്. മറ്റുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ച് തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം നന്നായിരിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും അതിനായുള്ള പരിശ്രമവും തീർച്ചയായും ആവശ്യവും പ്രോത്സാഹനാർഹവും ആണ്. പക്ഷെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചം പരത്തുവാനുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് കച്ചവടക്കാർക്കു തമ്മിലുള്ള ഈ മത്സരം എന്തിനാണ്? കച്ചവടക്കാർ തങ്ങൾക്കുതന്നെ ലാഭമുണ്ടാക്കുവാൻ പണിയെടുക്കുമ്പോൾ വായനശാലാപ്രവർത്തകർ നാട്ടിനു പൊതുവേ ലാഭമുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാണ്ല്ലോ. സേവനപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള പാരമ്പര്യക്കുറവാണ് ഈ മനോവൃത്തിക്ക് കാരണമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകന്മാർ ബോധപൂർവ്വം ഈ സ്വഭാവത്തെ അതിജീവിക്കേണ്ടതിയാകൂ. അത് അത്ര വലിയ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമെന്നല്ലതാനും. നമ്മളിൽ അല്പമാത്രമെങ്കിലും ആ സ്വഭാവം ഉണ്ടായെന്ന് സാക്ഷാത്കാര്യം തോടെ സ്വയം ചോദിക്കുക. അതിനുള്ള ഉത്തരം കിട്ടുന്നതോടെ നാം ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കും.

ആ ആത്മപരിശോധന അവിടെ നിറുത്താതെ നമുക്ക് കുറച്ചുകൂടി മുമ്പോട്ടുപോകാം. ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രവർത്തകരെയും വിഷിഷ്ടപ്പെടുന്ന ചില ചില്ലറ പ്രശ്നങ്ങൾക്കെങ്കിലും പരിഹാരം കാണാൻ അതു മതിയായെങ്കിലും.

ലോകചരിത്രത്തിൽ, എടുത്തു പറയത്തക്കതായ സംഭവങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ നൂറ്റാ



ണ്ടുകൾതന്നെ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. പിൻ തലമുറകൾക്ക് മറക്കുവാൻ കഴിയാത്ത നീ ചെയ്തി സ്മരണകൾ നിലനില്ക്കുന്ന ദശവ ന്നാർക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു പറ്റി ണ്ണവിധമുള്ള ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ്, ഭാഗ്യവശമെന്നു പറയട്ടെ, നാം ജീവിക്കു ന്നത്. അങ്ങനത്തെ ഒരു കാലത്തിന്റെ പല പ്രത്യേകതകളെയും നാമിന്നു നേരി ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ ഈ കാ ലഘട്ടത്തെ ആശയങ്ങളുടെ യുഗം എന്ന് വി ളിക്കാം. മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ ആശയപ്രചരണത്തിന് ചില പ്രത്യേകത കളും ഇന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ആശയ ത്തിന്റെയും പിന്നിലുള്ള വ്യക്തികളും സം ഘടനകളും സർവശക്തികളുമായോഗിച്ചു ത്ത് ലോകത്തെത്തങ്ങളുടെ ചേരിയിലേയ്ക്ക് പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സഭയങ്ങൾ ഒന്നാകുന്നത് ഉണ്ടായിക്കൊ ണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നോക്കിനിൽക്കുവാൻ സ മയമില്ലല്ലോ. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ജീവിത ശാഖകളെയും ബാധിച്ചുകൊണ്ട് ആശയ ങ്ങളുടെ ഈ പരസ്പരക്രമണം ഇന്ന് കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുറെ ആളു കളുടെ വിശ്വാസമെന്ന നിലയിലോ വായു വിൽ ലയിക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളെന്ന നില യിലോ ആശയങ്ങൾ വർത്തിച്ചിരുന്നകാ ലത്തു് സാധാരണക്കാർ അവയെപ്പറ്റി അ ത്രയംനാം ഗൗനിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്ന് ആ നിലയെല്ലാം മാറി, ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന എന്തിന്റെയും പിന്നിൽ പ്രായോഗികമായ അവയുടെ പ്രവർത്തനം കാണാമെന്നായിരി കുന്നു.

ആശയങ്ങളുടെ ബഹിർപ്രകാശനങ്ങളാ യ ഗുണപ്രഭാകരം ഈ ചേരിയിലിവിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ചില ഹിന്ദുവിദ്വാന്മാർ

കളുടെ ഒരു ചോദ്യം ഗുണപ്രഭാകരത്തിനോടും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. “നിങ്ങൾ എത്ര ചേരിയിൽ?” വായനശാഖാപ്രവർത്തകന്മാർ ഉത്തരം കാണേണ്ട ഒരു ചോദ്യമാണിത്. ഞാൻ ഈ ചോദ്യം കേൾക്കുന്നതിലെ എല്ലാ ഗുണപ്രഭാകരവർത്തകരോടും ചോദിക്കു ന്നു, ഓ! നിങ്ങളുടെ മുമ്പടി കിട്ടുവാൻ കുറെ താമസിക്കുമല്ലോ. എങ്കിൽ ഞാനതു പറയാം. “ഞങ്ങളുടെ ചേരി വിജ്ഞാന ത്തിന്റെ ചേരിയാണ്.”

ഇങ്ങനെ ഹൈന്ദവർ മുമ്പടിക്കൊണ്ടു് ഇന്ന് പകരം സമ്പ്രദായകയില്ലെന്ന് നമു കാണാം. അതു് പ്രശ്നത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാനെന്നും ഭീരുത്വമാണെന്നും പറഞ്ഞുവെങ്കിൽ മതി; ധീരതയും പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടലുമൊക്കെ ഓരോ കക്ഷിയും അവരുടെ കണക്കനുസരിച്ച് അറിയുന്ന കാലമാണല്ലോ ഇത്. അപ്പോൾ കൂടുതൽ വിശദീകരണത്തിന് ആവശ്യപ്പെടുകയായി, “നിങ്ങൾ മതത്തിന്റെ ഭാഗത്തോ യുക്തി വാദത്തിന്റെ ഭാഗത്തോ, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഭാഗത്തോ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഭാഗത്തോ” അങ്ങനെ വളരെയധികം ഇതോടൊത്ത തങ്ങൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന ഈ ഭി വ്യക്തമായതോടൊത്ത അന്ത്യത്തിലിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും അവർ വളരെപറയും. “വ്യസനിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രസംഗത്തെ ആലിച്ച് ഈ റേറ്റിംഗുകൾത്തങ്ങൾക്കു ശുപാർശചെയ്യാൻ നിവർത്തിയില്ല. വൈദ്യന്മാരും ഭൗതികവും അവയെപ്പറ്റി വേണ്ടത്ര പഠിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതായിരിക്കണം നമ്മുടെ മുമ്പടി. ഗുണപ്രഭാകരം ഒരു പ്രത്യേക ആശയത്തോടു് ബന്ധമോ വിരോധമോ പാടില്ല. അവ വിജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തികഞ്ഞ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കണം. ചില ആശയങ്ങളെയും അറിവുകളെയും പൂർത്തി വച്ച് ലോകത്തെ നന്നാക്കാമെന്ന് നാം

വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മതത്തെപ്പറ്റി ആയാലും വൈദ്യത്തെപ്പറ്റി ആയാലും യുക്തിവാദത്തെപ്പറ്റിയായാലും ഒരു ജിജ്ഞാസുവിനനുഭവാനുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഒരു വായനശാലയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവ വിതരണം ചെയ്യുന്ന കാലത്ത് ചില ക്രമീകരണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുന്നതുകേൾക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അങ്ങനെയൊരു സ്നേഹിക്കാവുന്നതും വെറുക്കുവാനും അതിനെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. ഇത് നാം സംധിക്കുന്നതായെന്നു തിരിഞ്ഞു ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ നാടിന്റെ ദാരിദ്ര്യം നമ്മുടെ ഗുന്മശാലകളെയും ബാധിക്കുന്നതിനുള്ളിട്ടില്ല. സമയം വാക്കുവാൻ വേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടവയും ഇടക്കാലത്തായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവയുമായ കുറെ പഴയ നോവലുകളും വെറുതെകിട്ടിയ ചില പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ നടുക്കുലാസുകളും വച്ചുകൊണ്ടുണ്ടല്ലോ നാം ഒരു ഗുന്മശാല ആരംഭിക്കുക. അതാണെന്ന നിലയിൽ അതിനു തെറ്റില്ല. ഇത്തരം പല വായനശാലകളും ഗുന്മശാല സംരക്ഷണങ്ങൾ ഒരു മാനദണ്ഡമേ സ്വീകരിച്ചു കണ്ടുണ്ടുള്ളൂ. അവ വെറുതെ കിട്ടുന്നതായിരിക്കണമെന്നു തന്നെ. തങ്ങളുടെ വായനശാലയിൽ ആയിരം പുസ്തകമുണ്ടെന്ന് അഭിമാനത്തോടെ പറയുന്ന ഒരു കൂട്ടറിയോടു നിങ്ങളാണു ചോദിച്ചു നോക്കു അതിൽ എത്രയെണ്ണം അദ്ദേഹം ഏതെന്തുവായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്. പത്തും മപ്പനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള ആ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ആക്ഷേപണം. അദ്ദേഹം ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കണെ വകയുള്ളു. നിങ്ങൾക്കു വീണ്ടും ചോദിക്കാം, 'നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏതു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മുഴുവൻ കൃതികളും അവിടെയുണ്ട്.' അഭിമാനകരമായ ഒരു മറുപടി തരുവാൻ മിക്കവാറും കഴിഞ്ഞുവരില്ല. എഴുത്തുകാരെ

പ്രേരണാകിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഗുന്മശാലകളെന്ന് പറയുമ്പോൾ പുറത്തു കൊഴിഞ്ഞു ചിതലിന്റെ വായിൽനിന്നു കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പഴയ പുസ്തകങ്ങൾ നമ്മെ നോക്കി പ്രേരണയുണ്ടാക്കുന്ന ചിരിയുണ്ടാകും. പല ഗുന്മശാലകളെയും കൊന്നൊടുക്കിയിട്ടുള്ളതും ഈ പ്രേരണയല്ലാതെ മറ്റൊന്നല്ല. ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന് ജീവിക്കുന്ന ഗുന്മശാല ചേണം.

നമുക്ക് ഒന്നുകൂടി കടന്നു ചോദിക്കാം, 'ഇവിടെ ആക്കല്ലോ വേണ്ടിയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്?' എന്നാണ് ആ ചോദ്യം. പുസ്തകങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയുള്ളതല്ലതെ....?' അതേ മനുഷ്യക്കുറവുവെച്ചാൽ കൂട്ടിക്കുറയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടാകാം വെച്ചെന്നു സഹകരിക്കാം എന്നുകൂടി പറയണം. പ്രശ്നം ഇത്രയുമാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഗുന്മശാലകളുടെയല്ല, നമ്മുടെ അക്ഷയഭന്തനെ ദാരിദ്ര്യം വെളിപ്പെടുന്നു. ഈ ദാരിദ്ര്യകൂടും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം താല്പര്യങ്ങളും അഭിരുചിയും ഉണ്ട്. 'ചോരവെച്ചാൽ ദിവാൻജി ആയിരുന്നപ്പോൾ' എന്നും 'അമ്പലമുക്ക് വെള്ളപ്പൊക്കകാലത്തു' എന്നും എന്നിങ്ങനെ പരസ്പരം പുറകോട്ടു പിടിക്കുന്ന നമ്മുടെ കാരണവന്മാരില്ല, അവർ ഒരു പ്രത്യേക സമുദായമാണ്. പഴയ ചെങ്കുതിപ്പുങ്ങൾ സാഹസികകഥകൾ, സ്നേഹങ്ങൾ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഇവയൊക്കെ അവർക്കു വളരെ സൗവഹനമായിരിക്കും. ഇന്ന് അവരുടെ കയ്യിൽ നാം എന്താണ് വായിക്കാൻ ഏതെന്തു കൊടുക്കുന്നത്? ഒരു ഇരുപത്തിനാലു കാലന്റെ ആശയും ആവേശവും വികാരങ്ങളും മുട്ടുന്ന ഗുന്മശാലകൾ. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ തെല്ലം ബഹുമാനമില്ലാതെ തങ്ങളുടെമുമ്പിൽ കിടന്നു വീശിയുന്ന് കാഴ്ചയാണ് അവയിലൂടെ അവർ കാണുക. അത് അധികപ്രസംഗമെന്നു ധി



കാരമെന്നും വഷളത്തമമെന്നും അവർ വീ  
ധിക്കുന്നതിൽ നാം അപരം കുറച്ചപ്പോഴെ  
ക്കൂടാ ചൊല്ലാതെയായി ഇന്നങ്ങാൻ കഴി  
യാതെ മിക്ക കുടുംബങ്ങളിലും കലഹകാര  
ണമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടരെ അവരു  
ടെ ചിന്താഗതികൾക്കൊത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളിലു  
ടെത്തന്നെ അവരിൽ ഉറപ്പിക്കിക്കുന്ന  
വാസ്തവ്യവും ജീവിതശാസ്ത്രവും ഉണർത്തിവിട്ട്  
നമുക്ക് അങ്ങോട്ടു തണുപ്പാക്കി തിരിക്കാൻ  
കഴിയും.

കുട്ടികളുടെ കാഴ്ചയിൽ നമുക്കുള്ള അത്ര  
മാത്ര അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പ  
റ്റി ആലോചിക്കുമ്പോഴാണ് തികച്ചും  
ബോധ്യമാവുക. ബാലഹൃദയങ്ങൾക്കു സി  
ക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും കൊച്ചുകു  
കൾ, കവിതകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, ഇവ  
എത്രയോ വിമളമാണ് മലയാളത്തിൽ!  
മംഗളാദയവും റെയ്ഡർ പ്രസ്സും അങ്ങന  
ത്ത രണ്ടു മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെ  
ടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ പൂർണ്ണമായി വിജ  
യിച്ചിട്ടില്ല. ഗ്രന്ഥശാഖക്കാരുടെ പ്രേ  
സാഹ്വനം ഉണ്ടാകാതെ നമുക്കു ഏ  
തുതുകാരും പ്രസാധകന്മാരും തീർച്ചയായും  
ആ വശങ്ങളെ ഒരു ശ്രദ്ധ നടത്താതിരിക്ക  
യില്ലെന്നാണ് ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസം. എ  
ന്തായാലും എല്ലാ ഭാഗികർക്കും ഒരേ അരി  
യ്ക്കും കൊടുക്കുന്ന ചില 'മുറി'വൈദ്യന്മാരുടെ  
സംഭവമാണ് നമുക്കിത്. ഫലം കിട്ടാത്ത  
പ്പോൾ ആയുർവ്വേദത്തെ കുറുപറഞ്ഞിട്ട്  
ഏതാണു കാര്യം. എല്ലാ അഭിരുചികൾ  
യോജിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ ഇന്ന്  
വലുത പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിയും നാം കേൾ  
ക്കുന്ന പരാതികളും സ്വയം ഇല്ലാതായി  
ക്കൊള്ളും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞത് ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി  
യാണ്. പ്രതിദിനം വായനക്കാരെ ഗ  
ന്ഥശാഖകളിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുന്നത്

നമ്മുടെ  
ഗ്രന്ഥപ്രസാധന കല  
★  
പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ

ആധുനിക രീതിയിലുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീ  
ഷ് ബുക്ക് സ്റ്റാളിൽ കയറിയാൽ എത്ര നയ  
നാനന്ദകരമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് നമ്മെ  
സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. പുസ്തകങ്ങളുടെ പുറം  
ചട്ടകൾതന്നെ നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നു. ആ  
കെട്ടും മട്ടും നിറപ്പകിട്ടും വർണ്ണവൈചിത്ര്യ  
ങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും എല്ലാക്കൂടി കൂട്ടുമ്പോൾ  
കലാവിചാരികനായൊരു നടനനുഭവം തി  
രേല്ലുന്നതായി തോന്നിപ്പോകും. ചിലർ  
ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോന്നായി എടുത്തു മ  
റിച്ചു നോക്കുമ്പോഴോ? കടലാസിന്റെ നേ  
ർപ്പം അച്ചടിയുടെ ഭാഗിയും സന്ദർഭാനുസ  
രണമുള്ള ചിത്രങ്ങളുടെ ധാരാളതയും കൊ  
ണ്ടുള്ള ആ മനോഹാർത്തരം നോക്കേണ്ടതെന്നു.  
പുറംതാളിന്റെ അകത്തേക്കുള്ള നോക്കു  
മ്പോൾ കാണാം ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്  
എന്തെല്ലാം വിശേഷ സംഗതികൾ നിങ്ങൾ

അനുഭവിക്കുക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളാണ്.  
അവയുടെ ഒരു നല്ല ഉദാഹരണം ഗ്രന്ഥാലോകം  
പത്രാധിപർ തരുമെന്നു നമുക്കു വിശ്വാസി  
ക്കാം. മാസികയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന  
നിരൂപണങ്ങളിൽനിന്ന് (അവയും  
പൂർണ്ണമല്ല) നാം ആ ചെറുപ്പം അടുത്തു  
വാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിക്കുകയില്ലെന്ന്  
കരുതട്ടെയോ?

ക്കുറിയാൻ കഴിയുമെന്ന്. മറ്റൊരുഭാഗത്തു് ഗുന്മാകത്താവിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ള കാണാം. പിന്നൊരിടത്തു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി പ്രശസ്ത പത്രങ്ങളും പ്രമാണികന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇളികപ്രായത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കും. ആകട്ടാലും ഒന്നു മറിച്ചുനോക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ അന്നു ആ പുസ്തകത്തിൽ നമുക്ക് ബലശ്രദ്ധാകാരതെ കഴികയില്ലെന്നു വരുന്നു, വില എത്രയെന്നു നോക്കുമ്പോൾ തെല്ലൊന്നു അമ്പരന്നുപോയെന്നു വന്നേയ്ക്കാം. എങ്കിലും ഭേദവിൽ നമ്മുടെ അഭിനിവേശത്തന്നെ ജയിക്കുന്നു. ഇതു ഭംഗിയേറിയ പുസ്തകത്തിൽ ആ വില ഭേദം കൂടുതലല്ല എന്നായിരിക്കും ഭേദവിൽ അവശേഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായം. കോശസ്ഥിതി സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിലും നാം പുസ്തകം വാങ്ങുന്നു. ഇതാണ് ഗുന്മാങ്ങളുടെ പ്രസാധനഭേദ വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്ന രീതി.

ഇംഗ്ലീഷ് ഗുന്മാങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ അനുഭവം മലയാളഗുന്മാങ്ങളുടെ കൗതൂഹലത്തിൽ ഉണ്ടായി കാണുവാൻ ഇനിയും എത്രകാലം വേണ്ടിവരുമെന്നു ആക്കുറിയാൻ? ഇൻഡ്യയിൽ വേറെ പല ഭാഷകളിലേയും ഗുന്മാപ്രസാധനം ഇംഗ്ലീഷ് രീതിയോടു സമനിലയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ബംഗാളി, ഹിന്ദി, തമിഴ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ ചില ഗുന്മാങ്ങളുടെ അച്ചടിയും ബാഹ്യസംവിധാനങ്ങളും നോക്കുക. മലയാളത്തിലേതാകട്ടെ ഇന്നും പരിതപകരമാണ്. വിലക്കുടന്നമായ അനുകരണങ്ങൾ അനവധി കാണാം. അതിന്റെ ഫലം കേവലം ബിഭ്രോതയാണ്. ഒന്നോരാം വെള്ള മേനിക്കുടലാസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷും അമേരിക്കയും

ഗുന്മാങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കലാവൈഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ ചിത്രകലാനിപുണന്മാരായ അനുകർത്താക്കളുടെ മാനുഷമുദ്രയിൽ കൂടി രൂപമെടുത്തു് പുനലുർക്കുടലാസിന്റെ പരുപരുപ്പിൽ ഉണ്ടെന്ന് ഞെരിഞ്ഞു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന കലാവിമർശനത്തെയും നമ്മുടെ അഭിനിവേശത്തെയും വേണം. വാസ്തവത്തിൽ മലയാളഗുന്മാങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണരീതി നൈശാശ്വജനകമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

എന്താണ് ഈ പ്രസാധനരീതിക്ക് ഇത്ര വലിയ പ്രധാന്യം? ഗുന്മാത്തിന്റെ ചെറുനന്നായതിനാൽ പോരേ? പുറംചോടിക്ക് ഇത്ര പ്രാധാന്യം നൽകണം? ഭാലയിൽ നാരായണക്കൊണ്ടു് “വരച്ച” ഗുന്മാങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നമുക്ക് പരുപരുത്ത കുടലാസിലായാലും അച്ചടിഗുന്മാങ്ങൾ സംതൃപ്തി നൽകുകയില്ലേ? എന്നിങ്ങനെ ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. ഇത് മനുഷ്യന്റെ കലാവസനയുടെ മൗലികതത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങളാണെന്നു മറുപടി പറയുവാൻ കൂടി. ഗുന്മാപ്രസാധനം കേവലം പ്രയോജനപരമായ ഒരു പ്രവർത്തനമല്ല. കലകളിൽ അഗ്രഗണ്യമായ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാജനമാണ് പുസ്തകം. അതിനും ഒരു കലാസൗഹൃദം തികഞ്ഞിരിക്കുക സമീചിനമാണ്; ആവശ്യമാണ്. ഗുന്മാപ്രസാധനം കേവലം വ്യാവസായികമായിപ്പോകുന്നത് അനുചിതവുമാണ്. കേവലം പ്രയോജനപരമായ വ്യവസായങ്ങളിൽപ്പോലും കലാഭംഗി കലാജ്ഞാനത്തിന് മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരു പാനപാത്രമോ മേശ വിളക്കോ പോലും ഒരു കലാസ്സൃഷ്ടിയായാൻ അവൻ തന്തിക്കുതിരിക്കുന്നില്ല. ആ നിമിത്തം കലയുടെ ആവാസപേടകമായ പുസ്തകം അതിന്റെ ആകൃതിയിൽ എ



തുകണ്ടു കലാഭംഗിയുള്ളതായിരുന്നുവു്. അതു കൂടിപ്പോയെന്ന് ആരും പറയുകയില്ല. നേരെമറിച്ചു കേവലം വ്യാവസായികമായ ഒരു രീതിയിലാണ് അത് സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ ഭേദംഗി വേറെയില്ല മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രം ഈ അഭംഗിക്കു ഉഴിഞ്ഞുപയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ?

കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ അച്ചടിച്ച് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ലഭ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രമേയം നമ്മുടെ പ്രസാധകന്മാരെ ഇത്രമാത്രം അധഃസ്ഥിതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിനു മുമ്പ് നല്ല കടലാസ് സുഖമായിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ പോലും മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലത്തേക്കു കടലാസിന്മേലേ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നുള്ളൂ. ഉള്ളിത്തൊലി പോലെയുള്ള പുറംതൊട്ടും നിവർക്കുമ്പോൾ പോട്ടുന്ന കത്തിക്കെട്ടും, വെട്ടിയിട്ടും വേർപിരിയാതിരിക്കുന്ന അരികുകളും നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. അക്ഷരവിശ്വകളാണ് ഏറ്റവും ശുചികരമായിട്ടുള്ള കാര്യം. “നമ്മുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലേ നിവേദ്യച്ചോറിലെ കല്ലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അച്ചടിത്തെറ്റും മാറുന്ന കാലമില്ല” എന്നു പഴയ നായ പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് അക്ഷരപ്രതി ശരിയാണ്. രണ്ടിലും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വളരെയുണ്.

ഉത്തരവാദിത്വം എങ്ങനെ വരാനാണ്? പ്രസാധകന്മാരിൽ ഒരു വലിയ പങ്കും കേവലം കച്ചവടമനുസ്ഥിതിക്കാണ്. നിക്ഷേപകർക്കിടക്കും അവരിൽ കുറവല്ല. തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു പഴയ പ്രസാധകനായി ഈ ലേഖകൻ ഒരു ചെറിയ ഇടപാടാണായിരുന്നു, പത്തു മുപ്പതു സംവത്സരങ്ങളായി അയാൾ അനേകം ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു നല്ല ആദായം എടുത്തുവന്നിരുന്ന ആളാണ്. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ കണക്കു പുസ്തകത്തിന്റെ അകത്തു മുകളിൽ ഒരു വലയത്തിൽ “ആദരവേറേ പേര്” എന്നും മറ്റൊരു വലയത്തിൽ “പബ്ലിഷറുടെ പേര്” എന്നും വിവക്ഷണമായ സ്വന്തം കയ്യടയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. രണ്ടാമത്തെ ഇനം എന്തെന്നുള്ളതിൽ സംശയത്തിനവകാശമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്താണ് ഈ ആദരവേറേ പേര്? എന്തിന്നു ഒരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല. സംശയം ചോദിക്കുകയെന്നു ചെയ്തു. മറുപടി ഇങ്ങനെ വന്നിരുന്നു:—“അറിഞ്ഞുകൂടെ? ആദരവേറേ പബ്ലിഷറും എന്താണെന്ന് സാറിനറിഞ്ഞുകൂടെ? നിങ്ങളൊക്കെ ആദരവേറേ, ഞങ്ങളൊക്കെ പബ്ലിഷർമാർ. എന്താ മനസ്സിലായില്ലേ? “ശരി ശരി!” ഞാൻ പറഞ്ഞു. “Author എന്നുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പദം നിങ്ങൾ മലയാളീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അല്ലേ? അതു ഭംഗിയായിട്ടുണ്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ പണത്തിന്റെ ആവശ്യം കൊണ്ടു പബ്ലിഷറന്മാരിൽ ആദരത്തോടു കൂടി വന്നു നിൽക്കുന്ന കൂട്ടമാണല്ലോ ഞങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടു് “ആദരവേറേ” എന്ന പദം വളരെ അർത്ഥവത്തായിട്ടുണ്.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സ്വന്തം മനോധർമ്മത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി തെളിഞ്ഞുറിപ്പായി. “സ്റ്റീം” എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം “സ്റ്റീൻ” എന്നാണ് അയാൾ ഉച്ചരിക്കാറുള്ളതു്. ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണം സംബന്ധിച്ചു തനിക്കു പല സ്റ്റീനും ഉള്ളതായി ഒരിക്കൽ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രസാധകപ്രമാണികളുടെ കൈവശമാണ് മലയാളത്തിലെ ഗ്രന്ഥപ്രസാധനകളെ കിടന്നു ക

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സ്വന്തം മനോധർമ്മത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി തെളിഞ്ഞുറിപ്പായി. “സ്റ്റീം” എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം “സ്റ്റീൻ” എന്നാണ് അയാൾ ഉച്ചരിക്കാറുള്ളതു്. ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണം സംബന്ധിച്ചു തനിക്കു പല സ്റ്റീനും ഉള്ളതായി ഒരിക്കൽ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രസാധകപ്രമാണികളുടെ കൈവശമാണ് മലയാളത്തിലെ ഗ്രന്ഥപ്രസാധനകളെ കിടന്നു ക

റങ്ങുന്നത്. ഇവയെസ്സീനിലുള്ള പ്രസാധനം ഇതയുടേതെങ്കിലും നന്നാകുന്നുല്ലോ എന്ന് ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനേ കയ്യുമാറ്റി.

ഈ സ്ഥിതിഗതികൾ മാറേണ്ടതു് ആവശ്യംതന്നെയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലം ഭാവി ചരിത്രകാരന്റെ പരിഹാസത്തിനു പാത്രമാകും. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെപ്പറ്റിയും ദുഷണത്തിനിടയാകും. അഥവാ അവരിൽ ചിലർ ഈ ദുഷണം അർഹിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. പണം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഏതുവിധം വേണമെങ്കിലും എഴുതിക്കൊടുക്കാനും എതു രീതിയിലൊക്കെയും അച്ചടിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വയ്ക്കാതും തയ്യാറുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു് ധനപ്രദം 'ആദരണം' പബ്ലിഷറും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം പിന്നെയൊന്നും പറയാനില്ല. അകവും പുറവും കലാഭംഗിതികളെ കൃതികൾ ഉണ്ടാകാതെയും തരമില്ല. ഈയിടെ ഒരു ഗവേഷണഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ അതിന്റെ ഒട്ടുവിളക്കു ഭാഗങ്ങൾ വളരെ ലോപിക്കേണ്ടിവന്നതിനെപ്പറ്റി, പ്രസാധകൻ ഗ്രന്ഥം ഒർദ്ധിച്ചുപോകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ മുതുകേണ്ടിവന്നതാണെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് സമാധാനം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു്. പ്രസാധകന്റെ "സ്കീത്" മാറിമാറി വരുന്നതിനൊപ്പിച്ചു ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വവികാസങ്ങളും പരിവർത്തനം ചെയ്യാവുന്നതെങ്കിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവി എത്രകണ്ടു് ഭാസ്യമാകുമെന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയാം.

ഉത്തമമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനുരൂപമായ രീതിയിൽ പ്രസാധനം ചെയ്യുക എന്നുള്ള ആദർശം മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന മുദ്രണശാലകൾ ഇനിയും നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും ഓരോ ഗ്രന്ഥശാലകളെങ്കിലും അത്തരത്തിൽ ഉണ്ടെന്ന് അഭിമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേയ്യൂ. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ സ്ഥിതി പരിതാപകരമാണ്. ഇവിടെ പൊതു വില്പനകൊണ് ഒരു ഗ്രന്ഥം ആദായകരമാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണശാലകൾ എത്രയുണ്ടാണു് ഒന്നാലോചിക്കേണ്ടതാണു്. മിക്ക പ്രസിദ്ധീകരണശാലകളും "അച്ചടിക്കൂപ്പി" യിറക്കിയിട്ടു് ഒക്സ്ഫോർഡ് "വിളവെടുപ്പി"നെ കാണുന്ന ചാക്കുനോക്കികളാണു്. അതിന്റെ ഫലമോ? ഈ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒട്ടുമിക്കാലും പൊതു വായനക്കാർക്കു് യാതൊരു തല്പര്യവും ഉളവാക്കുന്നവയല്ല. അവയിൽ അധികവും ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നല്ലതല്ലാത്ത ചക്ഷുമാക്കി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്.

മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തെ ചക്ഷുമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ള ഏതാനും പേരെങ്കിലും ചേർന്നു് നല്ല ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണശാലയുടെ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി അതു പ്രവൃത്തിയിൽകൊണ്ടു വരേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു കേവലം നിസ്സംഗനായുടെ ഒരു സമിതിയായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുനില്പു. പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർക്കു ശരിയായ പ്രതിഫലം, മുതൽക്കൂട്ടക്കിൻ അനുവദനീയമായ പലിശ കഴിച്ച് ന്യായമായ ലാഭം ഇത്രയും അതിന്റെ സാമ്പത്തിക ചക്ഷു



ആയിരിക്കേതന്നെ വേണം. എന്നാൽ അത്രയും ആകാപ്പ, പ്രധാന ലക്ഷ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്തമരീതിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടുന്നതായിരിക്കണം.

ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും പ്രസാധകന്മാരും രണ്ടു വിരുദ്ധവിഭാഗക്കാലാണെന്നുള്ള മാനദണ്ഡം തന്നെ ആദ്യമായി ഉച്ചാടനം ചെയ്യണം. ഇതുകൂടാതെ ഭാഷാഭിപ്രതിഭയുള്ള സാധാരണക്കാരെ രണ്ടു അനുപക്ഷ്യഘടകങ്ങളാണെന്നുള്ള ധാരണ പരസ്പരം ഉണ്ടാകുവാൻ മേൽപറഞ്ഞ സമിതിയണിക്കണം. പ്രസിദ്ധീകരണരംഗങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുക, യോഗ്യതയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആവശ്യാനുസരണം ഏഴുതിക്കുക എന്നീ കൃത്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത സ്ഥാപനം ഏറ്റെടുക്കണം. ഗ്രന്ഥരചന ആദായകരമായ ഒരു തൊഴിലാണെന്നുള്ള ബോധം ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ നൂതനമായി ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രശസ്തിക്കുവേണ്ടി ഗ്രന്ഥരചനയും ഉപജീവനത്തിനു മറ്റു തൊഴിലും എന്നുള്ളതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവിതചൗതി. ഈ അവസ്ഥ മാറ്റത്തക്കതായ ഒരുനില വരണമെങ്കിൽ നല്ല ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചാൽ അതു പ്രതിഫലത്തിന്മേൽ വാങ്ങാനും അച്ചടിപ്പിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും സന്നദ്ധതയുള്ള സ്ഥാപനം ഉണ്ടെന്നു വേണം. അതുപോലെ യുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അത് ഇന്നത്തെ പ്രസാധികരണ വ്യവസായശാഖകളേക്കാൾ ഉദ്ദേശഗുണമുള്ളതും ആദർശത്തിലും ഉയർന്നതെന്നു നിൽക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇത് ഒരു പുതിയ നിർദ്ദേശമല്ല.

ഇംഗ്ലീഷും അമേരിക്കയും ഭിത്തിയിലുള്ള അച്ചടിയും പ്രസിദ്ധീകരണവും സൂക്ഷ്മ

മായി പഠിച്ച് ഇവിടെ ആവക മാതൃകകൾ വളരെയൊക്കെ അനുകരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആകാരഭൂത എന്തുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വരുത്തിക്കൂടാ. ഒന്നാമതായി നമ്മുടെ അക്ഷരങ്ങൾ (ടൈപ്പുകൾ) വളരെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താനുണ്ട്. ഏതു പുസ്തകമായാലും ഒരു ടൈപ്പിൽ ചേർത്താലേ നമ്മുടെ പ്രസാധകന്മാർക്കു തൃപ്തിയാകൂള്ളൂ. വൈവിധ്യത്തിന്റെ ഭംഗി അവർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പുസ്തകത്തിന്റെ വലുപ്പം ഉപയോഗം ഉദ്ദേശം മുതലായവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ടൈപ്പുകളിൽ എത്രയും വൈവിധ്യങ്ങളാണ് നാം ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. അച്ചടി അവിടെ ഒരു കലയായി തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വരുന്ന ഉദ്ധരണികൾപോലും പെരിയ ടൈപ്പിൽ ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഭംഗിയെപ്പറ്റി നമ്മുടെ മുദ്രാധ്യക്ഷന്മാർക്കു വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നുതന്നെ സംശയം. പക്ഷം കൂടുതൽ കൂടി ടൈപ്പു മാറ്റുന്നതിൽപ്പോലും നമ്മുടെ പ്രസ്സുകളിൽ വലിയ അനാസ്ഥയുണ്ട്. നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങളും പതിയാത്ത വള്ളികളും ഒർദ്ധങ്ങളും, അവിടവിടെ വിടവുകളും കാണുമ്പോൾ എന്തൊരു വിരസതയാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്.

അക്ഷരവിഴ്ചകളോ? പായസത്തിൽ കല്ലു കടിക്കുന്നതുപോലെയാണ് അതിന്റെ അനുഭവം. മിഥ്യ പ്രസ്സുകളിൽ പ്രഹ്ലാദനയ്ക്കു ആരംഭമെന്നു കാണുകയില്ല. അച്ചടിപ്പിക്കാൻ ചെല്ലുന്ന ഗ്രന്ഥിപ്പക്കാൻ തന്നെ അതു നോക്കിക്കൊള്ളണമെന്നാണു വ്യവസ്ഥയെന്നു തോന്നുന്നു. വലുപ്പവും വിസ്തൃതിയുമായി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്ര

ത്തിൽ ഉറവിടന്റെ വലുപ്പത്തിലുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്കൊണ്ടുള്ള അച്ചടിയിൽ, എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ഒക്കെക്കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചെന്നുവരികയില്ല. ഒരു മലയാളപത്രത്തിന്റെ ഒരൊറ്റ കാളത്തിലെങ്കിലും പത്തു പിഴയെങ്കിലും കാണാതെ ദോഷം വരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടോ? അച്ചടിത്തൊഴി മലയാളത്തിൽ അട്ടിപ്പറ്റാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇതു മറന്നെങ്കിൽ നല്ല തഴക്കവും അക്ഷരവ്യോധവുമുള്ള പ്രമുഖമായതക്കാരെ പ്രസ്തിൽ നിയമിക്കണം. അവർ നല്ല ശമ്പളവും കൊടുക്കണം. അവർ തിരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നത് അതുപോലെ ശരിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം പ്രസ്തിലെ ജോലിക്കാർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

അമിതമായ മാർഗ്ഗമെന്താണ് മിക്ക പ്രസാധകന്മാരും ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു നല്ല കടലാസും പുറംതാളം ഉപയോഗിക്കാത്തത്. പുസ്തകം വെയൻറുമ്പെയ്യുക നമുക്കു ഒരവ്യവസ്ഥയാണ്. ആ വക പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു പോകുമ്പോൾ അതിനു വേണ്ടിവരുന്ന ചെലവ് മാർഗ്ഗത്തിൽ കറഞ്ഞുപോകയില്ലെന്ന് പ്രസാധകന്മാർ ചേർപ്പെടുത്തു. അതിനായി വെയൻറുമ്പെയ്യുന്ന കലയും ഇവിടെ ആർക്കും വശമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഏറ്റവും വിലകുറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംവിധാനം അതിപോലും നമ്മുടെ ഒന്നുകില ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഇതുവരെയായി വരുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ കടലാസിന്റെ വൈഷമ്യം ഇതിൽ ഏറെക്കുറെ കാണണമെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണത്തിനെന്നു പറഞ്ഞു കണ്ടാടാൻ വിചിത്രമായ നല്ല കടലാസ് വ്യാപാരം റിറ്റിൽ വിറ്റിട്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുനലൂർ കടലാസിൽ അടിച്ചിട്ടുള്ള സൈകന്മാർ നമ്മുടെ

ഇടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നില്ലെന്നു ഓർമ്മയുണ്ടാകണം.

എത്രതരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളായാലും അവയിൽ ചിത്രങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം ഒന്നു പ്രത്യേകമാണ്. വിശേഷിച്ചു താസ്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജീവചരിത്രങ്ങൾ രാജ്യചരിത്രങ്ങൾ മുതലായവയിൽ ചിത്രങ്ങൾ അനുപേക്ഷണീയങ്ങൾതന്നെ. നമ്മുടെ ഇടയിലാണെങ്കിൽ വല്ലവിധവും അച്ചടികഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കത്തിക്കൊട്ടുക എന്നുള്ള ഏർപ്പാടല്ലാതെ മററൊന്നുമില്ല. ചിത്രങ്ങൾക്കുള്ള വ്യാപാരം എവിടെ? അടിക്കാൻതക്ക കടലാസ് എവിടെ? സന്ദർശനാചിതമായി അവ സംവിധാനം ചെയ്യേണ്ട ക്ഷമയും മനോധർമ്മവും എവിടെ? പഴയ ചില പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽപ്പോലും ചിത്രങ്ങൾ കേവലം ബിന്ദുക്കളാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അഭിരുചികളെ കെടുത്താനല്ലാതെ ഉത്തേജിപ്പിക്കാനല്ല അവ ഉതകുന്നത്. ഗ്രന്ഥചിത്രങ്ങൾ ഗുണത്തിലും രീതിയിലും വളരെ യോജിച്ചു പുറംതാളിക്കാണു്.

ഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് സുചമ്പതാക്കാരും അനുബന്ധങ്ങൾ മുതലായവ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണ്. മലയാളത്തിൽ എത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അവി? ഇതിൽ ഒരു പക്ഷേ പ്രസാധകന്മാരോ മാത്രം കുറപ്പെടുത്തേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിലും അത്ര കർമ്മബോധമുള്ളവർ ചുരുക്കമാണ്.

പുറമേയുള്ള സംവിധാനങ്ങളെപ്പറ്റി ആദ്യമെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞല്ലോ. അവ ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കേവലം അനുകരണങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും



# “എന്ത്, എങ്ങനെ, വായിക്കണം”?



പി. അനന്തൻപിള്ള

[വായന ഒരു ജീവിതപ്രയത്നമായി കൈ  
ക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ഈ ഗുരുനാഥന്റെ നിർദ്ദേശ  
ങ്ങൾ വായനശാലകൾക്കുവേണ്ടിയും വായനശാ  
ലകൾക്കുവേണ്ടിയും മുഖിൽ ഏറ്റവും സന്തോഷ  
ത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നു.] E.P.

നിരുവിതാക്രമ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാന  
ത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കു

സ്വഭാവവും രീതിയും ഉദ്ദേശവും അനുസ  
രിച്ച് ഗ്രന്ഥകാരന്റെയും പ്രസാധക  
ന്റെയും ചിത്രകാരന്റെയും സംയുക്തമായ  
മനോധർമ്മത്തിൽനിന്നാണ് ബാഹ്യസംവി  
ധാനത്തിന്റെ രൂപം ജന്മമെടുക്കുന്നത്.  
മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോ  
ളും അത്ര വളരെ ആലോചന ഈ വിഷ  
യത്തിൽ ആരെങ്കിലും ചെലുത്തുകയുണ്ടാ  
കുന്നുവെന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ന  
മ്മുടെ മുദ്രണകലയിൽ വരുത്തേണ്ടതായി  
ട്ടുണ്ട്. അതിലേക്ക് ഇന്നത്തെ മുദ്രണാല

ന ഈ മാസികയിൽ എന്തു വിഷയത്തെപ്പ  
റ്റിയാണ് ഏകദേശംതന്നെയാലോചിച്ചു സ  
മയം കളയേണ്ടതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവ  
യെപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ, വായിക്കേ  
ണ്ടവിധം—ഇതൊക്കെ വിഷയമാക്കും.  
കൂടാതെ വിശുദ്ധമായ വിനോദങ്ങൾ,  
സാമൂഹ്യസമ്മേളനങ്ങൾ മുതലായി ഗ്രന്ഥ  
ശാലാഗങ്ങൾക്കും, പുറമെനിന്നും വരുന്ന  
വായനക്കാർക്കും, അവരുടെ കായികവും, മാന  
സികവും സാമ്പത്തികവും ആയ സംസ്കാ  
രത്തെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ  
സംഗതികളും പ്രതിപാദിക്കാവുന്നതാണ്.  
എല്ലാത്തിലും ഉപരിയായി നിൽക്കുന്ന ഗ  
്രന്ഥപാരായണത്തെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്കു പറ  
വാനെ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

എന്തു ഗ്രന്ഥമാണ് വായിക്കേണ്ടതെന്നു  
പലരും ചോദിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, അതെങ്ങ  
നെയാണു വായിക്കേണ്ടതെന്നു ചോദിക്കുന്ന  
വർ ചുരുക്കമാണ്. ഭേദപക്ഷം അതിന്റെ  
ഉള്ളടക്കം എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതെങ്ങ  
നെ എന്നൊരു ജിജ്ഞാസയിൽ കവിഞ്ഞ്  
ഉദ്ദേശ്യമേ ഇല്ലെന്നു തോന്നും. വിദ്യാർത്ഥിക  
ളാണെങ്കിൽ പഠിക്കേണ്ടതുവരുന്ന ഭാഗങ്ങൾമാ

യക്കാർ എത്രകണ്ടു മുന്നിട്ടു യത്നിക്കുമെന്നു  
കണ്ടുവരുന്ന അറിയാം. എന്നാൽ ഭേദ  
മുണ്ടാകാണിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ സംസ്കാര  
സമ്പന്നരായ എത്രരുംപേർ ചേർന്നു മാത്ര  
കാര്യമായ ഒരു മുദ്രണശാല സ്ഥാപിച്ചു  
സ്വയംതൃപ്തരാകാൻ സംസ്കാരവിപ്ലവിയെ  
ലക്ഷ്യമാക്കി യത്നിക്കുന്നവർക്കും ഈ കുറവു  
കൾ എല്ലാം നിഷ്പ്രയത്നം പരിഹരിക്കാ  
വുന്നതേയുള്ളൂ. അതിലേക്കുള്ള തുറഗതന്ന  
അത ഈയിടെയെങ്ങാനും ആരംഭിക്കുക  
വരുമോ?





അര നല്ലപാലെ വായിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അദ്ദേഹം 'ദുർഗാമ കോപശാലി'യായതില്ലായിരുന്നുവല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഉള്ളവരെ പറ്റി ഇത്രമാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ.

“ബഹുശാസ്ത്ര കഥാ കന്മാരോടേസ്മന വ്യാമൊവ കിഷ്ഠം”

അനവധി ശാസ്ത്രങ്ങളും കഥകളും ആകുന്നു ജിർണ്ണപുസ്തകങ്ങൾ ചവച്ചിറക്കിട്ടു കാൽമെത്തു?

കുഴമ്പില്ലാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആണെങ്കിൽ ഭൂതഗതിയിൽ വായിച്ചുതള്ളുന്നതുകൊണ്ടു വിടവായില്ല. ഈ പാശാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിട്ടായിരിക്കാം, നമ്മുടെ പഞ്ചമികം ലൈബ്രറിയിലെ ഗ്രന്ഥം ദീക്ഷപുരിയിൽ ചെന്നുകയറുമ്പോൾത്തന്നെ അനേകായിരംകഥാപുസ്തകങ്ങൾ ആദ്യമായി നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ സമുച്ചയിച്ചുവെക്കുവാൻ ഭാഗവാഹികൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്. യുവസികന്മാരായ വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടി അവിടേ വിട്ടു് അധികം ദൂരെ സഞ്ചരിക്കാറില്ല. പ്രേമപോഷം, അമര മനസ്സം തീയ്യങ്ങിയിലെ മോഷണം, ഇളളക്കൊല ഇങ്ങനെയൊന്ന പരഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്ത തലക്കെട്ടുകളോടു കൂടി നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥാപുസ്തകങ്ങളെടുത്തു് വായിച്ചു് കഥയില്ലായ്മയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അധർ അവളെത്തന്നെ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നതുകൊണ്ടും, അവയിൽ അധികമെണ്ണയും എല്ലാ തോലും മാത്രമായി അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്. മിക്കതിലും വായിച്ചു ആളുകളുടെ നാനാവിധത്തിലുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതായിക്കൊണ്ടും, അവയെങ്ങനെ അദ്ധ്യക്ഷരങ്ങളോടൊപ്പം വായിച്ചു് അതു് വേദിക്കാറില്ല.

സാരഗ്രാഹികളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ ക്ലിപ്തപ്രസാദികളെ ഭേദം അവിടവി

ടെ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടാവും. ഷേക്സ്പിയർ, മിക്തൻ, ക്ലൈവ്, ഫുഴന്തസ്സ് മുതലായ മഹാകവികളുടെ കൃതികൾക്കു് പായത്തക്ക ഹാനിനേരം തട്ടിയില്ല. അതുപോലെ സ്റ്റാങ്ക്, ഡിക്കൻസ്, ഹാർഡി, സി. വി. ആദിയായ ആഖ്യാനകാകാരന്മാരുടെ കൃതികളും സുരക്ഷിതങ്ങളാണു്. ഇവയെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനു് ഓവണന്റെ കോട്ടപ്പാലം മാർഗ്ഗശൃംഗേരിട്ടേക്കാവുന്ന ഇടനാഴികളിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുതക്കോലർ എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടു കഴിച്ചിട്ടെങ്കിലും അവ കണ്ടു പിടിക്കാതെയിരിക്കുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞതിന്നു്.

മറ്റു വായനശാലകൾ ഈ സമ്പ്രദായം അനുകരിക്കണമെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നതു്. പുസ്തകങ്ങൾ കേടുപാടെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഭാഗവാഹികളുടെ മുതലധാരണക്കീഴും ഗ്രന്ഥവിവേചനത്തിൽ വായനക്കാരെ സഹായിക്കുക എന്നതും അതിപ്രധാനമായ ഒരു മുതലധാരായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്. പത്തു നല്ലതുകൊല്ലം മുമ്പു് പാവു് ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിൽ ഒരു ചൈതന്യവൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പുസ്തകപ്രേമിയായിരുന്ന ആ ആഗ്ളോളൻഡ്സ്കാർ വാൽക്യം അതികൂടിക്കുന്നതുവരെ ആ സ്ഥാപനത്തിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു് വായനക്കാരെ, പ്രത്യേകിച്ചും വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിച്ചുവന്നതായി ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്കു് അറിയാം. നാം വായിക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം ഒന്നു മറിച്ചുനോക്കരുതെന്നുള്ളതും അന്നയന്നതല്ല. വിദ്യാർത്ഥികളാണെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു മുതലായി നിരൂപണം നൽകി തൃപ്തയാകുതമെന്നല്ലാക്കാ. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇങ്ങനെ ഒരൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് എത്ര ഉപകാരപ്രദമാണു്! നമ്മുടെ നാട്ടിലെ മി

ക്കു ഗുണമാലകളിലും ഇതു സാധിക്കുന്ന കാഴ്ചമല്ല. ചിലപ്പോൾ ഉടനന്തരം ലൈബ്രറിയിൽ ഓരോരുത്തന്നു ആയിരിക്കും. നിർഭാഗ്യവശാൽ അയാൾക്ക് അതു വളരെ സുസ്കന്ധവും സിദ്ധിച്ചിരിക്കില്ല. ആകയാൽ അദ്വൈതനികമായിട്ടെങ്കിലും ഈ മുതലയേറിയ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാരായവർ സ്വയം സന്നദ്ധരായാൽ കൊള്ളാം.

ഇതൊന്നും അത്ര സുസാധ്യല്ലാതിരിക്കെ, വായനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്താളും, നല്ല നിരൂപണം മാത്രമേ നമുക്കു ശാസ്ത്രീകരണീയമായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഗുണമാലയുടെ സംഖ്യ, അത്ര വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കയും, വായനയ്ക്കുള്ള സമയവും സൗകര്യവും കുറഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു നിഷ്പക്ഷപാതയായ ഗുണമാല നിരൂപണം സ്വഗമർത്ഥമാണെന്നു പറയണമിട്ടല്ലല്ലോ. നിരൂപകനിൽ നിന്നും നാം മുഖ്യമായി ആശിക്കുന്നത് പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിന്റെ സമർത്ഥമായ സംക്ഷേപനവും വിവേകപൂർവ്വമായ വിചിന്തനവും ആണ്. അതതു വിഷയങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചവരാണെങ്കിൽ ഈ കൃത്യം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കും. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയല്ല സാധാരണയായി നമ്മുടെ മാസികകളിലും വർത്തമാനപത്രങ്ങളിലും ഗുണമാല വിമർശിച്ചു കാണുന്നത്. അധികം ഭോഷാഭൂമിത്തം മുഴച്ചു നിൽക്കുന്നു. നിരൂപകന്റെ അഭിപ്രായഗതികളും പക്ഷപാതയുള്ള, ദീർഘിതത്തിട്ട് ലോകപരിചയവും പാണ്ഡിത്യവും സർവ്വജ്ഞാനത്തോടു കൂടിയ ആദർശങ്ങളും അനുസരിച്ച് വിമർശനം നിർവ്വഹിക്കാൻ യത്നിക്കാത്തത് വളരെ പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള നിരൂപണം കൊണ്ട് ഇന്നു ഗുണമാല, ഏതാനും ഏതിനാ

യിട്ടു വായിക്കണം എന്നു തോന്നിപ്പോകാതെ പൊതുവേ നീരുപണത്തിൽ വിഷമമായ ഗുണമാല നിരൂപണത്തിൽ വായനക്കാരെ അധിപത്യം കർഷിക്കുന്നു. അതു വായനശാലയിലില്ലെങ്കിൽ വരുത്തിവെക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടണം.

ഒരു ഗുണമാലാ ഗുണസമ്പൂർണ്ണമായിരിക്കണമെന്നും അതിൽ ഭോഷാഭൂമിത്തം പറയുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കും.

“ചമാസ്ത്രിണാം തഥാ വാചാം സാധുരപഘ്നേണ ജനഃ”

എന്നു ചേട്ടതി പറഞ്ഞത് എത്രയും ശരിയായിരിക്കുന്നു.

ഗുണമാലയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നും, അത് എത്രമാത്രം സഹജമായിട്ടുണ്ടെന്നും, മറ്റൊരു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് നിരൂപണം ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ജോലിയായിത്തീരുന്നത്. എങ്കിലും അതു നിർവ്വഹിച്ചു തീരൂ. അങ്ങനെയുള്ളതൊന്നു വായനക്കാരന്റെ വിക്ഷേപണ കോടിയിൽ കൂടിയും ഗുണമാല പരാമർശിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. വായനക്കാരെ അഭയാശ്വതിൽ ഗുണമാല കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലല്ലോ.

പാശ്ചാത്യമാസികകളും വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും ഇക്കാലത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പത്രങ്ങൾക്ക് അനുബന്ധങ്ങളായി പ്രത്യേകം പതിപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഒരു സാരമായ ഭാഗം ഗുണമാല നിരൂപണത്തിനായി അവർ വിനിയോഗിക്കുന്നു. ഒരുവിധം കൊള്ളാവുന്ന ഗുണമാലയെ പത്രാധിപർ തന്നെയോ അല്ലെങ്കിൽ വിദഗ്ദ്ധസമിതിയിലെ അംഗങ്ങളോ കൃഷ്ണകണ്ഠമായി നിരൂപണം ഏറ്റുപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതു ഗുണമാല വായിക്കേണ്ടതെന്നും, ജീവിത



ഒരു തമിഴ് കൃതിയെക്കുറിച്ച്

# തമിഴ് ശാകുന്തളം



പിറയ്ക്കൽ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ

മലയാളത്തിൽ, കേരളവർമ്മദവൻ മുതൽ ശ്രീ കൊട്ടാരത്തിൽ ഓയിനാമ്പർ വരെയുള്ള സാഹിത്യഭരണന്മാർ ശാകുന്തളത്തിന് പരിഭാഷകൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തമിഴിലും ശാകുന്തളത്തിന്നുവേണ്ട തർജ്ജമകളുണ്ട്. അധികം ഏറ്റവും നൂതനവും, ഏറെൻ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏതയും മികച്ച നിൽക്കുന്നതുമായ തർജ്ജമയാണ് ശ്രീ. ആർ. രാഘവയ്യങ്കാരുടേത്.

ശാകുന്തളം എന്ന പദം 'ചാകുന്തളം' എന്നു വഷളായിപ്പോകുന്ന മട്ടിലുള്ളതാണ് തമിഴ്ഭാഷയുടെ വർണ്ണവൈചിത്ര്യം. എന്നിരിക്കെ ആ മാതിരി ഭാഷയുടെ തികവിലായ് മയെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, തമിഴ്

ത്തിൽ അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം എന്തെന്നും, അതാതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കാതെ തന്നെ നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം ഉദാഹരണസഹിതം വിവരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെങ്കിലും സാധാരണർല്ലാത്താൽ തൽക്കാലം ഒരമ്പെടുത്തില്ല. ഈ മാസികയ്ക്കു, ഗ്രന്ഥനിരൂപണത്തിൽ അങ്ങനെയുള്ള ആദർശം സ്വീകരിക്കുമെന്ന സ്മായമായി പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ശാകുന്തളത്തിന്നുള്ളതായിക്കാണുന്ന മേന്മ പരിഭാഷകന്റെ ഭാഷാപരമായ പരമവകുതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

തെലുങ്കു, കന്നഡം, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ അപേക്ഷിച്ച് തമിഴന്മാർക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത ഏതെന്നു പറയേണിയിരിക്കുന്നു, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അതു് തമിഴരുടെ സ്വഭാഷാപ്രഭാവങ്ങൾക്കുപകരം സംസ്കൃതവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുകയില്ല എന്നതാണ്. മറ്റു പോംവഴിയില്ലെന്നു വന്നാലല്ലാതെ അതായതു്, പ്രകൃതത്തിൽ ആവശ്യമായി വരുന്ന വാക്കുകൾതമിഴിലില്ലെന്ന്വരുമ്പോഴല്ലാതെ തമിഴർ അനുഭാഷാപദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. ഈ ഒരു മേന്മ രാഘവയ്യങ്കാരുടെ ശാകുന്തളപരിഭാഷയെ കണക്കുകൂട്ടി കമനീയമാക്കുന്നു. മറ്റൊരു സംഗതികൂടി ഇത്തരംത്തിൽ പറയാതിരുന്നതുകൊണ്ട് സൂചനയായി മലയാളത്തിലും, കരൈയൊക്കെ തെലുങ്കുകന്നഡഭാഷകളിലും, പതിവുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ പദ്യമെഴുതുകയെന്നതു തമിഴിൽ പതിവായില്ല. പ്രാചീനമായിത്തന്നെ അവർക്കുള്ള ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിൽ മാത്രമേ അവർ പദ്യമെഴുതൂ. രാഘവയ്യങ്കാരുടെ ശാകുന്തളം പരിഭാഷയിലും സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളെല്ലാം തമിഴ്വൃത്തങ്ങളിലായാണെഴുതിട്ടുള്ളതെന്നതു ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു.

പരിഭാഷയുടെ മട്ടും കെട്ടും അറിയാൻ ചില ഗദ്യശകലങ്ങളും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം; ഉദാഹരണവമനംകൊണ്ടു വായനക്കാരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയുമില്ല.

“ഗ്രീവാഭംഗാഭിരാമം മറ്റൊരനു പന്തി സുന്ദരേവമധ്യേഷ്ടിഭിഃ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന ആ ശാകുന്തള ശ്ലോകവും, അതിന്നു കേരളവർമ്മയുടെ, “കണ്ണനാളമഴകിൽ തിരിച്ചനു പദം പിറകിൽ നോക്കിയും” എന്ന മലയാള പരിഭാഷയും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്

ലോ. ആ മനോഹരപദ്യത്തിന്റെ തമിഴ് രാജ ഇതാണു്;

“അടിക്കുകതിപ്പതിരഞ്ഞിൽ വിഴി-  
വൈത്തി-  
കണിത്തകവളെപ്പതു കഴുത്തെയെഴ്  
ശകുന്തല-  
ത്തിടക്കേ ഒടിക്കുവിൻ അരൈപ്പു  
മുൻമെയ്ക്ക-  
ദുണിപ്പുമടുത്തരെയെപ്പൊപ്പിട  
തിറത്തിൻ  
ഇടർപ്പുമുക്കുക്കുതറപ്പാ ഉതിട്ക  
ഇരൈപ്പൽ ചിതറപ്പു വഴിക്കുഞ്ചിഴി  
വൈപ്പായ്  
വിർപ്പുവിയിടേച്ചിറി തടിപ്പു  
നിതിത്തു  
വിണക്കിടൈയെപ്പല കതിപ്പിൻ  
വിരൈവോടും”-

ഈ തമിഴ് പദ്യത്തിൽ ആകെക്കൂടി പൂവി (ഭൂവി) രതം (രഥം), മകം (മുഖം) എന്നീ മൂന്നുപദങ്ങൾ മാത്രമേ സംസ്കൃതമായുള്ളുവെന്നു വരുമ്പോൾ, ഗുണ തമിഴ് ഭാഷയുടെ പദസമ്പത്തു ഏതു നിവയിലിരിക്കുന്നുവെന്നുചിന്താമല്ലോ. ഈ പദ്യത്തിലുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള തമിഴ് വാക്കുകളിലെത്ര മലയാളഭാഷയിൽ നാമുപയോഗിക്കാമെന്നും പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കാളിദാസപദ്യങ്ങളുടെ മനോഹാരിത മുഴുവനും ശാകുന്തളത്തിലെ നാലാമകത്തിലുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങളിലാണല്ലോ പ്രകടമായിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽ ഒരു പദ്യത്തിന്റെ തമിഴ് പരിഭാഷ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കാം.

ശാകുന്തളമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മയിൽവരുന്ന ആ വിളികേട്ട പദ്യം: “അസ്മത്യു

ദ്യ ശകുന്തളേതി ഹൃദയം സംസ്പൃഷ്ടമൽക്കണ്ഠാത് തുടങ്ങുന്ന ആ പദ്യംതന്നെ ട്ടക്കാം.

“ചാകന്തളൈ പുറഞ്ചെലുമിവൻ  
തരുണമെൻറ-  
തരിക്കിയതൻറ മുമ്മൊട്ടിയതു കൺദം  
മികം വിഴിയി.നീരിനൈതടക്കവി  
നൊഴാതു  
വീഴുമൊലിവെങ്കവളൈ മുടിയതു  
പാർവൈ  
പുകവേനം വതിത്തുമൊരുനട്പകറ  
ഖെർക-  
പ്പൻകണിവിതം പുരിയവല്ലതെനി  
നന്ദതാ  
തകം പുതൽവിയെപ്പിരിയിലുറവഴി  
മനൈക്കുട്  
ചാർത്തറൈ പവർക്കുവിതമം പുതി  
യതുൻപേ”

തീർച്ചയായും, മലയാളത്തിൽ നാളിതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ശാകുന്തളപരിഭാഷകളിലൊന്നും, മേൽപറഞ്ഞ പദ്യത്തിന്നു ഇമ്മാതിരി ആർദ്രത തികഞ്ഞ തർജ്ജമ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ശാകുന്തളം മൂന്നാമകത്തിലെ “ശക്യമേ വിന്ദസുംഭിഃ” എന്ന പദ്യത്തിന്റെ പരിഭാഷയുമുൾപ്പെട്ട തമിഴ് ശാകുന്തളത്തിലെ പദ്യങ്ങളെക്കുറുത്തു കാണിക്കുന്നതു നിന്താ:- മതിന്നു, “പുണരൊമിമമാലിനിമലത്തിൻ” എന്നാരംഭിക്കുന്ന മണിപ്രവാളശാകുന്തള (കേരളവർമ്മദേവന്റെ പരിഭാഷ) പദ്യം പ്രസിദ്ധമാണു്. ശ്രീ. രാഘവതുകാർ ആ പദ്യത്തെ,

“വണക്കൊണളിനങ്കമഴും വാപനൈ-  
യളാവി  
മാലിനിയല്ലെത്തിവല്ലെവിമി  
വരുതെൻറുൻ



അനന്ത നിർവ്വേഗവ്യവസ്ഥകൾ

മുഴുതാലും

അദ്വൈത തത്വവിശേഷാദുപാധി

ഭവേതിതി

എന്നാണ് പരിഹാസപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. തമിഴ് ഭാഷയുടെ അഭിമാനകരമായ സംഗീതമായും വഴിഞ്ഞാഴകുന്ന ഇമ്മാനുവേൽ പദ്യങ്ങളാണ് തമിഴ് ശാകുന്തളത്തിൽ ഉള്ളതെല്ലാം.

ഇനി ശാകുന്തളത്തിലെ അസ്സുറ ഗദ്യം തമിഴിൽ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുവാൻ ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

അഞ്ചാമങ്കത്തിലെ, ശകുന്തളയും ദുഷ്യന്തനും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണിത്:—

ചകന്തലൈ—ആകക. ഉണ്മൈയിർ പിറന്നാർ കൊള്ളപ്പെട്ടവരോട് ഐയ്യരുകിൻതാനാൽ നീർ ഇർപ്പാരു ചൊല്ലത്തൊട കിനീലായിൻ അന്ത ഉമ്മടൈയ അയ്യത്തെ ഇന്ത അടയാളത്താൽ ഭഴിക്ക വിരമ്പുകിറേൻ.

വേന്മൻ—ഉയർന്നമുരൈതൻ.

ചകന്തലൈ—(മോതിരം ഇന്ത അടയ്ക്കത്തൊടവി) അയ്യൊ കേട്ടേൻ! എൻവിൽ മോതിരമില്ലാതായിരേ! (എൻറ തുൻപത്തുടൻ കൌതമിയെന്നോക്കുകിൻറാൾ)

കൌതമി—ചക്കരവതാത്തി നടുവിർ ച ചിതീർത്തം എന്നും നീരിന്നെ നീ വഴി പട്ടം നിവെഴയിൽ ഉൻമോതിരം നഴുവി വിഴുന്തിരുപ്പതു, നിച്ചയം. വേന്മൻ—(പുഞ്ചിരിപ്പുടൻ) പുതിയ പുതിയാകത്തോൻറും അറിവുള്ളതു പെൺപറപ്പൻപർ. അതു ഇതുതാൻ.

ചകന്തലൈ—ഇക്കേ എപ്പടിയും വിതിര

ൻവലിമൈയൈക്കാട്ടിറുവേറാൻറ ഉമക്കെച്ചല്ലകിറേൻ.

വേന്മൻ—ഇപ്പൊതുക്കേട് പതു ചെയ്വാം.

ചകന്തലൈ—ഒരു പകലിൽ പുരുമല്ലി കൈപ്പന്തലിൽ, തണ്ണീരുള്ള താമരയെ ലൈത്തൊന്നെന്നെയളം കയ്യിൽ വെച്ചെത്തി നീർ.

വേന്മൻ—ഇന്നും കേട് പോം.

ചകന്തലൈ—അത്തരണം നാൻ മകവു പോല വളർത്താനും കടൈക്കുൻ എൻറ പേരുള്ള അന്ത മാൻകൻറ കിട്ടവന്തു.

നീർ ഇറക്കപ്പെട്ടു നുരുമുതലിൽ പരുകക എൻറ ചൊല്ലിത്തണ്ണീരൊക്കട്ടി അതെ അയ്യെത്തിർ—അതു ഉമ്മടം പഴകാതതിനാൽ ഉം കയ്യിൻ അരുകിൽ വരവില്ലെ. പിന്നർ അരു തൊന്നെ നീരിന്നെ നാൻ വാങ്കി നടുടൻ അതു എന്നിടം അൻപുവെത്തുവതു ഉണ്ടതു. അപ്പൊമനീർ, എല്ലാം ഒത്ത ഇനത്തിലേതാൻ നംപിക്കൈ വൈക്കും. നീയും അതുവും കൂടുവേലാതി എൻറ ഇപ്പൊ ചകിരചഞ്ചെയ്യിരല്ലെയോ?

വേന്മൻ—തംകാരിയത്തെ നിറൈവേററ വിരമ്പും പെൺടീർ ഇതു മുതലാനപൊയ് മയമാനമനിയ തേൻപാഴികളാർ ചിററിൻപത്തിൽ ആചൊയ്യുള്ളവർക്കെക്കുവർ കിൻറാൻ.

ഇതുമാത്രമേ തമിഴ് ശാകുന്തളത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളൂ.

മലയാളികൾക്കിന്നു, സിനിമവഴിയായി തമിഴ് ഭാഷയോടു കൂറാ പരിചയം കൈവന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഞാൻ എട്ടു തുറകാണിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ മിക്കവാറും വായനക്കാർക്കു വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കുമെന്നു കരുതുന്നു. ലളിതകവകളിൽ വളരെ പ്രതിപത്തിയുള്ള ഒരു ജനതയാണ്

# നാടകത്തിലെ സംഗീതം



പി. ഭാസ്കരൻ

നാടകത്തോടും സംഗീതത്തോടും പറ്റിയുള്ള അവസാനത്തെ അഭിപ്രായം പറയാനുള്ള പ്രാമാണികത ഉണ്ടെന്നുള്ള ഭാവത്തോടു കൂടിയല്ല ഞാൻ ഈ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ പരിശോധനയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാനവയെ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെയ്ക്കുന്നു.

മലയാള സംഗീതനാടകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാടകം സംഗീതത്തിനുവേണ്ടി എന്ന ശോചനീയമായ അവസ്ഥയാണു് ഇന്നു നിലവിലുള്ളതു്. മുന്നൂറാലു പാട്ടുകച്ചേരികളും കുറെ വാചാപ്രസംഗങ്ങളും

മലയാളികൾ. അവരുടെ ആ മനോഭാവത്തെ ആദാസങ്ങളുടെ കൂത്തുണ്ടായ ഇന്നത്തെ "തമിഴ് പേലും പട"ങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാലും തമിഴ് ഭാഷയുമായി മലയാളിയെ ബന്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നതിനാൽ അവകൾക്കുവെല്ലാം സ്വാഗതാർഹമായിരിക്കുന്നു. മേലുദ്ധരിച്ച തമിൾ പദ്യങ്ങളും ഗദ്യശകലങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ, ഒരു വസ്തുത വിശദമാകും. മലയാളിയുടെ സാധാരണ മലയാളത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ ധാരാളമായി അവയിൽ കാണാം.

(ഉദയത്തിൽനിന്നു്-ചേവകന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി.)

ഭൂം കൂടിയാൽ നാടകമായി എന്ന നില വന്നിട്ടുണ്ടു്. നാടകത്തിലെ സംഗീതം നാടകത്തിന്റെ വിജയത്തിനു വേണ്ടിയുള്ളതായിരിക്കണം. ചില ഭാഗവതന്മാർക്കു പാട്ടുകച്ചേരി നടത്തുവാനും അപ് ഓസു് വാങ്ങുവാനുമുള്ള ഒരു മേൽവിലാസമായി നാടകവേദിയെ ഉപയോഗിക്കരുതു്. നമ്മുടെ സംഗീതനാടകരംഗത്തിന്നാർ പ്രധാന നടീനടന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ അവർ നന്നായി അഭിനയിക്കുമാ എന്ന മാനദണ്ഡമല്ല ആദ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. അവർ നന്നായി പാട്ടുമാ എന്നതാണു് ആദ്യത്തെ നോട്ടം. അഭിനയപാടവവും ആകൃതിയും മറ്റും അത്ര കാഴ്ചമായി ഗണിക്കപ്പെടാറില്ല. ഭാഗവതന്മാർ ഭാഗവും പല്ലവിയും സ്വരവും പാട്ടുവാറായി നാടകവേദിയെ ഉപയോഗിക്കുന്ന പതിവു നിൽക്കി പാട്ടുകച്ചേരികളിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങിപ്പോകണം. ഏകിലേ നമ്മുടെ നാടകവും സംഗീതവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയുള്ളു.

ഒരു നല്ല നാടകത്തിന്റെ വിജയത്തിനു സംഗീതം ഒഴിച്ചു കൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരു പക്ഷണമാണോ? അല്ല എന്നു പറയുന്നവനാണു് ഞാൻ. സംഗീതമില്ലെങ്കിലും ഉത്തമ നാടകങ്ങൾ ചിജയിക്കും. വിശ്വനാടകങ്ങൾ പലതും വിജയിച്ചിട്ടുള്ളതു് സംഗീതത്തിന്റെ ഊന്നുപട്ടിയില്ലായെയാണു്. ഭാരതീയർ-പ്രത്യേകിച്ചു് തെക്കേ ഇന്ത്യക്കാർ-വലിയ സംഗീത പ്രിയന്മാരായതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ നാടകവേദിയിൽ സംഗീതത്തിനു് എല്ലാത്തോഴും സ്ഥാനം വേണം എന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. ഭാരതീയരേക്കാൾ-അഥവാ ഭാരതീയരേക്കാൾ ഒട്ടും കുറയാത്ത രീതിയിൽ- സംഗീതഭ്രമുള്ളവരാണ് പാശ്ചാത്യർ. ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും അഭിനയിക്കപ്പെടുന്ന ഉത്തമനാടകങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും സം



ഗിമ നാടകങ്ങളല്ല. വിശ്വപ്രസിദ്ധിയോർ  
ജിച്ചു ക്ഷായാഭയം ഇബ്സാൻറയും ചെ  
ക്കോവിൻറയും ഓസ്മാൻവെൽഡി  
ൻറയും മറ്റും നാടകങ്ങളിൽ സ ഗീതപ്ര  
യോഗമുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഏന്തിന്? ക്ഷേപ്  
സ്വീയരുടെ നാടകങ്ങൾപോലും പാട്ടുക  
ളില്ലാതെ വിജയത്തിൻറെ കൈമുടിയിലെ  
ത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ നാട  
കകർത്താക്കളും നാടകപ്രമുഖമായ വെറുരു  
നങ്ങളും—പ്രത്യേകിച്ചു നാടകം തൊഴി  
ലാക്കിയെടുത്തിട്ടുള്ള കമ്പി.നിക്കാർ—നാട  
കം പ്രധാനമായി അഭിനയത്തിൻറെ കല  
യെന്നെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. സംഗീതമി  
ല്ലാത്ത നാടകങ്ങൾതന്നെ വിജയപ്രദമായ  
രീതിയിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം.

മേൽപറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് ഞാൻ സംഗീ  
താധികനല്ലെന്ന് ധരിയ്ക്കുന്നത്. ഏറ്റ  
വും വലിയ ഒരു സംഗീതജ്ഞനായാണ്  
ഞാൻ. പക്ഷെ, നാടകം നാടകവും പാ  
ട്ടുകച്ചേരിയുല്ലാതെയിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ  
പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെ ഞാൻ ചെ  
റുക്കുന്നു.

നാടകത്തിൻറെ വിജയത്തിൽ സംഗീ  
തം നല്ല ഒരു സഹായമായിത്തീരുന്ന സന്ദ  
ർഭങ്ങളിൽ മത്രം നമുക്ക് സംഗീതം പ്രയോ  
ഗിക്കാം (ചുല്ലാനാടകങ്ങളിലും വേണമെന്നി  
ല്ല). നടനോ നടിയോ ഒരു പാട്ടുപാടുന്ന  
തിൽ ഒട്ടും അസ്വാഭാവികത തോന്നാത്ത സ  
ന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞാൻ പാടട്ടെ. ആ സന്ദർഭം  
എങ്ങനെന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ നല്ല ക  
ലാബോധം വേണം. ഒരു കഥാപാത്രം വി  
കാശത്തിൻറെ ഏറ്റവും ഉച്ചമായ അവസ്ഥ  
യിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ പാട്ടുപാടിക്കുന്നതുകൊ  
ണ്ടുണ്ടു്. അതുതന്നെയാണെന്നാണ് ഏൻറെ  
അഭിപ്രായം. വികാശത്തിൻറെ ഏറ്റവും  
തിക്കുന്നമായ 'ബോധിയിടത്ത്' പോയിൻറി

ൽവെച്ച് ഒരാളും പാട്ടുപാടാറില്ല. കേന്ദ്രസ  
ത്തിൻറെ കയ്യിൽ മാത്രം അങ്ങിനെയാ  
ല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഉദാഹരണമെടുത്തു  
നോക്കൂ. ഏറ്റവുംധികം കോപാക്രാന്ത  
നായ ഒരാൾ വീഴ്ചപ്രധാനമായ ഒരു രംഗ  
ത്തിൽ 'കുടുമുടി' എന്നൊരു പാട്ടുപാട  
ുന്നത് സ്വാഭാവികമാണോ? ആ അവസ്ഥ  
ചിത്രീകരിക്കുവാൻ പാട്ടിനേക്കാൾ എത്ര  
യോ നല്ലതു് "മഹി" എന്ന രേമറുമാ,  
പല്ലകടിയോ കണ്ണിൻറെ ഒരു തിളക്കമോ  
ആണ്. അതുപോലെതന്നെ വ്യസന  
ത്തിൻറെ കയ്യിൽവെച്ച്, വ്യസനംകൊണ്ടു  
ഏറെം പൊട്ടാൻ പോകുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ  
ഒരു കഥാപാത്രം "കാബോളി"യോ "കേന  
ഡ"യോ "ഭാഗേശ്വരി"യോ പാടുന്നത് ശരി  
യല്ല. കാമിനികാമുനോർ പരസ്പരമാ  
ഗമത്തിനുശേഷം സ്വയം മതിമറക്കുന്ന ആ  
നിമിഷങ്ങളിലും പാട്ടുപാടുന്നത് നല്ലതല്ല.  
ആ ഉച്ചാവസ്ഥക്കു മുമ്പുള്ള പര്യവർത്തി  
ലാണ് അവർ ശ്രംഗശാസനങ്ങളോ വ്യു  
യെറുകളോ പാടേണ്ടതു്.

മേല്പറഞ്ഞതല്ലാം കഥാപാത്രങ്ങൾ സ്വ  
യം പാടുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്. മുകളിൽ  
കുറഞ്ഞു അവസരങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്തലത്തി  
ൽനിന്നോ വിദൂരതയിൽനിന്നോ ഉയർന്നുവ  
രുന്ന മട്ടിൽ 'അണിയറഗാനങ്ങൾ' ആല  
പിക്കുന്നത് കൊള്ളാം. അല്ലെങ്കിൽ വിവിധ  
സംഗീതരൂപകരണങ്ങൾ ചേർന്നു് 'ഓർ  
ച്ചെസ്സൽ മ്യൂസിക്ക്', ഇവ പശ്ചാത്തലഗാന  
ങ്ങൾ രംഗത്തു നിൽക്കുന്ന പാത്രങ്ങൾക്കു്  
വിവിധ ഭാവങ്ങൾ മുഖത്തു വരുത്തുവാൻ  
തക്ക അറങ്ങോരുക്കുവാൻ സഹായിക്കും.  
പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് ഒന്നോ ഒന്നില  
ധികമോ ശബ്ദങ്ങൾ ചേർന്നുകൊണ്ടു് പാട്ടു  
പാടിയിട്ടുള്ള ഒരു ഫീഫിം ഞാൻ കണ്ടു. ഉദ  
യശങ്കറിൻറെ "കല്പന". "കല്പന"യിൽ ന  
ടിനടന്മാർ ആരും പാടിയിട്ടില്ല—ഉന്മീളം

പശ്ചാത്തലസ്വരങ്ങളാണ് പാടുന്നത്. ഓരോ രംഗത്തിനും അനുസരിച്ചു രംഗങ്ങൾ ഉള്ളവരുന്ന രംഗങ്ങൾ (അക്ഷരങ്ങളില്ല) കരയയികം പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളുടേയും കണ്ണങ്ങൾ തേച്ചിട്ടുപോകുന്നത് മന്ദഗതിയായി പാടുകയാണ്, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്. മധ്യമായ നാടൻപാട്ടുകളും (Folk Songs) അവർ പാടുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ആ പശ്ചാത്തലഗാനം കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ ഉയരുന്നത്; ചിലപ്പോൾ തിരമാലപോലെ ഉയരുന്നു; ചിലപ്പോൾ വിന്നാദംപോലെ മധുരമായിത്തീരുന്നു. പശ്ചാത്തലസ്വരങ്ങളേക്കാളെങ്കിലും പാടിക്കുന്ന ഈ "ഭക്തിനിഷ്ഠ" നാടലും പ്രയോഗിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ നാടൻ പാട്ടുകളേയും നാടകവേദിയിൽക്കൂടെ പുനഃജീവിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. നാടൻപാട്ടുകൾക്ക് "പുതിയ വണ്ണമുട്ടുക"കളില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് പുലിക്കുവാൻ സംഗീതകലാമന്ദിരം സാഹസപ്പെടരുത്. നമ്മുടെ നാടൻപാട്ടുകളിൽ പലതിനും ഭാവഗംഭീരമായ ചുണ്ടുകളുണ്ട്. ചില നാടൻപാട്ടുകളുടെ മട്ടുകൾക്ക് ഇന്ത്യയിലെ പുറത്തുവന്ന ചില ഹിന്ദിസിനിമകളിലെ പുതിയ ചുണ്ടുകളുമായി ഏറ്റവും അടുത്തടുത്തായി ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. വളരെ ചീത്ത ചുണ്ടുകൾ മാറ്റി നാടൻ പാട്ടുകൾക്ക് പുതിയ ചുണ്ടു് കൊടുക്കാനുണ്ടാകും തരക്കല്ലില്ല. പക്ഷേ ഗാനങ്ങളുടേയും അവയുടെ സാഹിത്യത്തിന്റേയും 'സ്റ്റീരിട്ടി'യ്ക്ക് ഉടച്ചുതട്ടിയതെന്നാണു്. കൂട്ടത്തിൽ പറയട്ടെ, ലോകത്തിലെല്ലായിടത്തുമുള്ള സംഗീതവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയിടയിൽ ഇപ്പോൾ "നാടൻപാട്ടുകളിലേയ്ക്കു് ഭേദങ്ങളുണ്ടാകാം"യുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ സംഗീത ചെലിത്താളത്തിൽ ഓരോ ലൂയിസ്സിയാനിയൻ പാവുന്നതു് "നീഗ്രോജനതയുടെ ഇടയിലുള്ള നാടൻകോസ്സുക

കളിലാണ് (കൂട്ടായി പാടുന്ന പട്ടുകൾ) ഏറ്റവും വലിയ കലാമൂല്യം താൻ കണ്ടെത്തിയതെന്നാണ്. നമ്മുടെ നാടകവേദിയുടെ പരിഷ്കരണത്തിന് അവശ്യം ആവശ്യമായ ഒന്നാണ് നല്ല പശ്ചാത്തലസ്വരഗാനം. ഇന്ന് സ്റ്റേജിന്റെ മുന്നിലിരുന്ന് അലയുന്ന ആ ഹാർമ്മോണിയസ്സിനെ നാടകവേദിയിൽനിന്ന് നാടകത്തുകയെന്ന വേഷം. പശ്ചാത്തലസ്വരഗാനമെന്ന പേരിൽ ഇന്ന് പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിക്കുന്ന മറവിളികൂട്ടുന്ന ഒരു ഹാർമ്മോണിയവും മുഴങ്ങുന്ന ഒരു ഡോലക്കുമാണ്. രംഗത്തു വന്ന് പാട്ടുകച്ചേരി നടത്തുന്ന ഭാഗവതർമാരുമായി ഗുസ്തി പിടിക്കുക എന്നതിൽക്കുറേയെ പണി ചൊന്നും 'ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ പശ്ചാത്തലഗാനങ്ങൾക്കില്ല. രംഗത്തിരുതുന്ന പശ്ചാത്തലം അവർ ഓടലും സ്പ്രിംഗ് ന്നില്ലെന്നതെന്നെയല്ല, ഉള്ള പശ്ചാത്തലം തന്നെ അടിച്ചുടയ്ക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്. അതെല്ലാം മാറുകയെന്ന വേഷം. ഒരു പശ്ചാത്തലസ്വരഗാനസംഘത്തിൽ മുരങ്ങിയതു് ഏഴു സംഗീതാപകരണങ്ങളെങ്കിലും വേണം. അപരം അങ്ങനത്തു കാണരുത്. നല്ല ഒരു സംഗീതസംവിധായകന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ആവശ്യമുള്ള സംഗീതയന്ത്രങ്ങൾ മാത്രം പ്രയോഗിച്ചു് (അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ ഏല്പാം പ്രയോഗിക്കുന്നത് ആവശ്യമായിത്തീരും) രംഗത്തിൽ പററിയ സംഗീതപശ്ചാത്തലം അവർ ഒരുക്കണം. പാശ്ചാത്യസംഗീതാപകരണങ്ങളിൽ പലതും നല്ല ഒരു "മാർച്ചെസ്റ്റ്" ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് പററിയവയാണ്.

സാധാരണ നാടകങ്ങളുടെ കാര്യമാണ് ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു്. ഇന്നത്തെ



രൂപത്തിലുള്ള സംഗീത നാടകങ്ങൾ അന്നു വർദ്ധിച്ചു. ചെറുതും വലുതുമായ പരമ്പരകളും അതിരൂപകരും നാടകം സംഗീതമാത്ര നാടകങ്ങൾ (operas) ഉണ്ടാക്കും. സംഗീതപ്രിയന്മാർക്കു പറ്റിയ ഒരു കലാരീതിയായിരിക്കും അത്. പാശ്ചാത്യ നാടകവേദിയിൽ മാത്രമേ പ്രോഗ്രാം-സംഗീതമാത്ര നാടകങ്ങൾ-ഇപ്പോഴുള്ള നമുക്കും ധാരാളം പ്രേരണകൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയൂ. പ്രേരണകളുടെ കാര്യത്തിൽ ആപ്തപ്രസംഗം പാശ്ചാത്യകൾക്കും ചെറുതും വലുതുമായ വർണ്ണങ്ങളിലെ "മനോഹരമായ," കലാപരമായ "കലാപരമായ," ചങ്ങമ്പുഴയുടെ "മനോഹര"-ഇവയെയെല്ലാം അഭിനയിക്കുന്നതിനോടുകൂടി സംഗീതമാത്ര നാടകങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാകാൻ കഴിയും. അതുപോലെതന്നെയാണ് ഗൃഹനാടകങ്ങൾ (Ballets) ഉണ്ടാകാനും. പാശ്ചാത്യകലാലോകത്തു മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ ഉത്തരേന്ത്യയിലും ബംഗാളിലും ധാരാളം ഗൃഹനാടകങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സംഗീതവും ഗൃഹ

വും മതിവരുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

നാടകം, ഗൃഹനാടകം, സംഗീതം, മനോഹരമായ എല്ലാ കലാരൂപങ്ങളും പുനർജന്മിപ്പിക്കുന്നതിന് പുരോഗതികരായ കലാകാരന്മാർ സംഘടിച്ച് കൊണ്ടുള്ള പരിശ്രമം ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബഹുജനങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കനുസര്യം കലയുടെ പുരോഗതിയേയും ലക്ഷ്യമാക്കി മേൽപറഞ്ഞ കലാരൂപങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഘടനകളാണ് "ഇന്ത്യൻ പീപ്പിൾസ് തിയേറ്റർ അസോസിയേഷൻ", "ഇന്ത്യൻ നാടക തീയേറ്റർ" മനോഹരവ, അവയുടെ മാതൃകയിലുള്ള ജനകീയ കലാസംഘടനകൾ കേരളത്തിലും ഉണ്ടാകണമെന്ന് നമ്മുടെ കരുതലാണ്. പുരോഗമനസാഹിത്യസംഘടനയുടെ ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിൽ ഉടനടി പതിയുമെന്ന് ആശിക്കുന്നുമുണ്ടോ?

## റഷ്യയിലെ സഞ്ചാരവായനശാലകൾ

പുസ്തകങ്ങളും, മാസികകളും, വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും വായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സോവിയറ്റ് റഷ്യയിലെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് വിശേഷിച്ചും ഗ്രാമീണർക്കും കർഷകർക്കും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കൗതുകത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഇപ്പോൾ "സഞ്ചാരവായനശാലകൾ" അവിടെയുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

സഞ്ചാരവായനശാലകൾ വെറും ഗ്രന്ഥശാലകളായി മാത്രമല്ല സാധിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം വിദ്യാഭ്യാസപരവും സംസ്കാരികവുമായ ഒരു ലക്ഷ്യംകൂടി അവയുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നല്ലകൃതികൾ വായിക്കുക, വകതിരിച്ചു വായിക്കേണ്ടവയെപ്പറ്റി ഉപദേശിക്കുക, സമ്മേളനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക, ഗ്രന്ഥപ്രദർശനങ്ങൾ നടത്തുക എന്നിവ അവരുടെ പരിപാടിയിൽ പെടുന്നു. മിക്കപ്പോഴും ഒരു പ്രാസംഗികൻ സഞ്ചാരവായനശാലകളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഗ്രാമീണരുടെ കയ്യാളായ സഹകരണങ്ങൾ അവർക്കു ലഭിക്കുന്നു.

## അഡയാർ ഗ്രന്ഥാലയം



[കെ. കുഞ്ചുണ്ണിരാജാ എം. എ.]

അഡയാർ ഗ്രന്ഥാലയത്തിന് അറുപതു വയസ്സ് തികയുന്ന ജൂലിയിൽ മഹോത്സവം ഇക്കൊല്ലത്തിലാണ്. ചെറിയ ഒരു മുറിയും അല്പം ചില പുസ്തകങ്ങളും മാത്രമായി തുടങ്ങിയ ഈ ഗ്രന്ഥാലയം ഇന്ന് സുർവ്വലക്ഷ്യം കൈമാറിയ പ്രസിദ്ധി നമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അസാമാന്യവും അത്ഭുതകരവുമായ ഈ വളർച്ചയുടെ കാരണമെന്താണ്?

1896 ഡിസംബർ 28-ാം തീയതി അന്നത്തെ തിയാസോഫിക്കൽ സൊസൈറ്റിയുടെ പ്രസിഡന്റാണ് ഈ ഗ്രന്ഥാലയം സ്ഥാപിച്ചത്. വേദം ഒരു ഗ്രന്ഥസംഭരണകേന്ദ്രം മാത്രമായിട്ടല്ല, പ്രത്യേകമായ ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ഇതു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. സമുദായത്തിൽ സഹോദരബോധം പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും, അദ്ധ്യാത്മ സംസ്കാരം വേർതിരിക്കുവാനും, സത്യാന്വേഷണത്തിൽ മത്സരബുദ്ധി കൂടാതെ എല്ലാ മതഗ്രന്ഥങ്ങളേയും പരിശോധിച്ചു സത്യശുദ്ധതയും സാദരം സ്വീകരിക്കുവാനും മറ്റുമായിത്തുടങ്ങിയ തിയാസോഫിക്കൽ സൊസൈറ്റി (ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം) യുടെ ശരിയായ വളർച്ചയ്ക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായെന്നാണ് ഒരു ഗ്രന്ഥാലയമെന്ന് പ്രസിഡന്റായ കണ്ണൻ ഓൾക്കോട്ട് ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നും പുറമെനിന്നും പ്രസിഡണ്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥാലയത്തിലേയ്ക്കു

പുസ്തകങ്ങളും ഓഡഗ്രന്ഥങ്ങളും ധനസഹായവും തെരുതെരു വരുമാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ന് അഡയാർ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ 60000 പുസ്തകങ്ങളും 15000 കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ട്.

തുടക്കത്തിൽ ലൈബ്രറിയുടെ ഭരണം ഒരു കമ്മിറ്റിയുടെ കീഴിലായിരുന്നു. ഗവണ്മെന്റുകളിൽനിന്നും മറ്റുള്ള പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയത് വളരെ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമാണ്. 1905-ൽ ഷർവാഡർ ലൈബ്രറിയുടെ ആദ്യത്തെ ഡയറക്ടറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു; അനന്തരം മഹാദേവശാസ്ത്രി, പി. കെ. തെലാങ്ങ്, ജിനരാജാസ്, കണ്ണൻരാജാ, ഹെൻറി ബ്രൈ, ശ്രീനിവാസമുത്തി എന്നിവരെയും ഡയറക്ടറായി വർത്തിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മതപരങ്ങളായ പ്രധാന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിലാണ് ലൈബ്രറിയുടെ ശ്രദ്ധ ആദ്യമായി പതിഞ്ഞത്. അഹിർ ബുൾന്യസംഹിതയും പല ഉപനിഷത്തുകളും ഡാക്ടർ ഷർവാഡർതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. തിയാസോഫിക്കൽ പ്രസിദ്ധീകരണശാല മുഖേനയും പല പ്രധാന ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഡാക്ടർ കണ്ണൻരാജാവ് 1926-ൽ അഡയാർ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ചേർന്നതിനുശേഷമാണ് അതിന് അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ച കണ്ടുതുടങ്ങിയത്. അഡയാർ ലൈബ്രറി ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽനിന്നും നാല്പതോളം പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രാജാവിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ എട്ടെണ്ണത്തിന് അദ്ദേഹംതന്നെയാണ് പ്രസാധകൻ, മറ്റു പലതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതരികയോടുകൂടിയവയും ആണ്. ഡാക്ടർ രാജാവിന്റെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ കീഴിൽ 1936-ൽ തുടങ്ങിയ 'ബ്രഹ്മവിദ്യ' എന്ന



അഡയാർ ലൈബ്രറി ബുക്കറിൽ പൗരസ്ത്യ വിദ്യാപണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശസ്ത പത്രമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ ത്രൈമാസികം വഴിയായി ഗ്രന്ഥാലയത്തിലെ അപൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ വിവരണങ്ങളും പ്രധാന കൃതികളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണവും മറ്റു ഗവേഷണപരങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളും നടത്തി ഗ്രന്ഥാലയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു ശരിയായ ജീവൻ നൽകിവരുന്നുണ്ട്. പത്തുകൊല്ലം മുമ്പു തുടങ്ങിയ അഡയാർ ഗ്രന്ഥാലയ സംഘം വഴിയായും ഈ ഗ്രന്ഥാലയത്തിനു നല്ലവണ്ണം വളരുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അഡയാർ ലൈബ്രറിയിലെ സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ക്രോഡോളോഗി രണ്ടു വാല്യമായി 1926-ൽ ഓജാവ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും അകാരാഭിയിലുള്ള കിസ്സുകളും 1945-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അംതിരിച്ചു വിവരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ക്യാറ്റലോഗുകളും (Descriptive Catalogue) പല വാല്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നു; നാലു വാല്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായി. മറ്റുള്ളവയുടെ പണി തുടർന്നുവരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങളനുസരിച്ചു തരംതിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ക്യാറ്റലോഗം മൂന്നു വാല്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഫ്രഞ്ച് പുസ്തകങ്ങൾക്കും ക്യാറ്റലോഗമുണ്ട്.

ലോകത്തിലെല്ലായിടത്തും പടർന്നുപിടിച്ച അന്ധതയെ അന്ധരായവർക്കു നൽകുന്ന പ്രകാശം

യുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ അഡയാറിലെ ഈ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ പല ഭാഷകളിലുമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കു പുറമെ ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, പോർച്ചുഗീസ്, സ്പാനിഷ്, ജർമ്മൻ, ഇറ്റാലിയൻ, ലത്തീൻ, ഗ്രീക്ക് മുതലായ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും പാലി, ടിബറ്റൻ, സിങ്കളീസ്, ചൈനീസ്, പേർഷ്യൻ അറബിക് മുതലായ ഏഷ്യയിലെ ഭാഷകളിലും ഉള്ള അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ ഇവിടെ കാണാം. ഓലഗ്രന്ഥങ്ങളും ചെമ്പ്രോലകളും മംഗിരിഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും വളരെ പഴക്കമേറിയവ ഇവിടെയുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും പഴയ ഖുറാൻ ഗ്രന്ഥം ഇവിടെയാണ് ഉള്ളത്. 1483-ാമാണ്ടിൽ അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥം ഇവിടെക്കാണാൻ കഴിയും. വിഖ്യാതമായ പല അപൂർവ്വങ്ങളായ പല തരം ചിത്രങ്ങളും കലാപരങ്ങളായ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളും അഡയാർ ലൈബ്രറിയിലേയ്ക്കു ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചുവരുന്നു. കട്ടികൾക്കു സിംഹിത പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകമായ വകുപ്പുതന്നെയുണ്ട്. പ്രതിവർഷം പത്തുപതിനായിരത്തോളം ജനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥാലയം സന്ദർശിച്ചുവരുന്നു.

പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതന്മാർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അപൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗത്തിനായുകൊടുത്തും, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉപരിപഠനത്തിനുവേണ്ട സഹായസാഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തും, പോസ്റ്റ് വഴിയായിത്തന്നെ പലക്കും സംശയനിവൃത്തി വരുത്തിക്കൊടുത്തും 'ഗ്രന്ഥാലയം ഉപയോഗത്തിനുള്ള താണെന്ന തത്വം ഈ ഗ്രന്ഥാലയം തികച്ചും പ്രയോഗപരമായിട്ട് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.

\*‘സി. വി. രാമൻപിള്ള’



(കെ. എം. ജോർജ്ജ് എം. എ.)

ആഖ്യാനിക എന്ന പദം കേട്ടാൽ ഉടനേ ഏതൊരു മലയാളിയും സ്മരിക്കുന്ന ഒരു നാമധേയമാണ് സി. വി. രാമൻപിള്ള എന്നത്. പാക്ഷി മാതാഭാഷാപര്യായം രാമജംബാഭം പത്തു പ്രാവശ്യം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു അവയുടെ കർത്താവായ സി. വി. രാമൻപിള്ളയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് ഏറ്റവും തൃപ്തമായിരിക്കും. ലജ്ജാകരമായ ഈ അജ്ഞതയ്ക്ക് ഈയിടെ ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതാണ് വിമർശനവിഷയമായ “സി. വി. രാമൻപിള്ള” എന്ന ജീവചരിത്രം.

സി. വി. യുടെ ബാല്യകാലജീവിതം; അദ്ദേഹം വളർന്നുവന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾ; ഒരു മികച്ച സാഹിത്യകാരനായി തീരാനുള്ള കാരണങ്ങൾ, വ്യക്തിതത്ത്വിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ, സമുദായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം ഇതൊക്കെ അറിയണമെന്നുഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഭാഷാജ്ഞാലി ഉണ്ടോ? ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഇരുണ്ട ഗുഹകളിൽനിന്നും ഈ വിവരങ്ങൾ സംഭരിച്ചു സംസ്കരിച്ചു രേഖാരുപത്തിൽ അന്യരോടുകൂടി നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ജീവചരിത്ര രചനയിൽ നിഷ്ണാതനായിരിക്കുന്ന ശ്രീ. വി. കെ. പാമേശ്വരൻനായരാണ്.

തിരുവനന്തപുരത്ത് ഹൈക്കോടതിയിലെ രജിസ്ട്രാക്കാരനും സർക്കാർ അച്ചുകൂടം സൂപ്പണ്ടും മറ്റുമായിരുന്ന സി. വി. രാമൻപിള്ള എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഇതു ഗുഹിതമായ നോവലുകളുടെ കർത്താവായതെങ്ങനെ എന്നത് സെക്കുലായ ഒരു കഥയാണ്, അച്ചുകൂടം വളരെയധികം തന്റെ സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പുസ്തകം ഏഴുതന്നെയാണ് ആ പ്രശ്നത്തിന് ഈ വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൗമാരബുദ്ധി ഒരു നമുദാനം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതായി, ഈ. വി. തന്റെ ആത്മകഥയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പാക്ഷി അത്രയുംകൊണ്ടു നമുക്കു സമാധാനമായില്ല.

കുറെ യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളുടെ സമാഹാരംചേർക്കുകയാണ് സി. വി. യുടെ ജീവിതം. അക്രമത്തിലൊന്നാണ് സർക്കാരുദ്യോഗവും അദ്ദേഹം മറ്റൊന്നല്ലാത്തതും. ഏതതു മണ്ഡലങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാവശ്യംകൊണ്ടു പ്രകാശമാനമായി തീർത്തിരുന്നിട്ടുള്ളത്! അതു നിൽക്കട്ടെ. നമുക്ക് ഈ ജീവിതത്തെ നേപഗ്രഥിച്ചു നോക്കാം.

ഒരു ജീവിതത്തെ സാധാരണഗതിയിൽ മറ്റു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കാം. സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അതിനെ ഒരു ചെറിയുടെ വളർച്ചയാദ് ഉപവിഷകയും ചെയ്യാം. ആദ്യമായി വിത്തു മുളച്ചു, നവംബ്രറി ഏതാനും ഇലകളുമായി ഉയർന്നുവരുന്നു. അങ്ങനെ കുറെ വളർന്നുശക്തമാണ് ശാഖകൾ ചെട്ടി പല ഭാഗങ്ങളിലേക്കു ചെടി വികസിക്കുന്നത്. അതു കഴിഞ്ഞാലുടനെ പൂക്കാന്തുളളു വട്ടമാണ്. ഇങ്ങനെ ശാഖകൾ തിരിയുന്നതിനുള്ള ആരംഭംവരെയൊണ് നോവൽ ഘട്ടം. നോവൽഘട്ടത്തിൽ ശാഖകൾ വളർന്നു,

With kind permission of the Station Director A. I. R. Madras

\* ഗുന്മകർത്താ വി. കെ. പാമേശ്വരൻനായർ, മദ്രാസ്; ശ്രീമതിജാസംപ്രസാദ്, തിരുവനന്തപുരം വില രൂ. 4.



ധാരാളം പുഷ്പങ്ങളും, ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഫലപൂർണ്ണമായ ആ ഭാഗം കഴിയുമ്പോഴാണ് മൂന്നാംഘട്ടം തുടങ്ങുന്നത്. പിന്നെ പൂർവ്വാർജ്ജിതമായ ശക്തിയിൽ കഴിയുകയും, കൂടാതെ വെട്ടേണമെന്നു നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തിനും ഇങ്ങനെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കുന്നതു ജീവചരിത്രകാരന്റെ അവലോകനത്തെ സഹായിക്കുന്നതാണ്. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഏറെക്കുറെ ഭിന്നങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും അവലംബിക്കുന്നതു ജീവചരിത്രകാരന് പൂർണ്ണപ്പെടുത്തുന്നതുമാണ്.

പഴയകാലത്തു ജീവചരിത്രത്തെ ഏറിയകൂറും ഒരു ചരിത്രം എന്ന നിലയിലാണ് കരുതിവന്നത്. അതുകൊണ്ട് ചരിത്രകാരന് യുദ്ധ സാധാരണസമ്പ്രദായമായ കാലാനുക്രമമായ (Chronological) പ്രതിപാദനം ആയിരുന്നു നടത്തിവന്നത്. ഇതുമൂലം പല ജീവിതചരിത്രങ്ങളും കണക്കിലധികം സ്തംഭിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, കഥാനായകന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം സംഭവങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായും കാണുന്നു. അപ്പോൾ വ്യക്തിവൈഭവം ആണു പ്രത്യേകം പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടത് എന്നു ധരിച്ച ഒരു കൂട്ടം എഴുത്തുകാർ കഥാപാത്രമായ രസം ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വഭാവനിരൂപണത്തിൽ ക്രാഞ്ഞിലധികം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. ഇതും അത്ര പരിയാധിപ്ത കാലാനുക്രമമായ പ്രതിപാദനവും സ്വഭാവനിരീക്ഷണവും ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ ആവശ്യമാണ്. പക്ഷേ എങ്ങിനെയാണ്, എവിടെയാണ് അവ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതെന്നും, ചേരേണ്ടതെന്നും അറിയുന്നതാണു വാസ്തവത്തിൽ ആവശ്യം.

വ്യക്തിത്വം രൂപപ്പെട്ട് ഉറപ്പുനന്നായവരെയുള്ള നോമ്പുഘട്ടത്തിൽ, പ്രായേണ കാലം

നൂതനമായ പ്രതിപാദനം തന്നെയാണു നല്ലത്. കഥാനായകന്റെ ശാരീരികവും, അതിലും പ്രത്യേകമായി മാനസികവുമായുള്ള വളർച്ച കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണ് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. രാവിയിലെ സാഹിത്യകാരനെ പ്രസവിച്ചു വളർത്തിയ രംഗങ്ങൾ മുഴുവൻമുന്നല്ലാതെ വളരെ സ്വപ്നമായിക്കൂടാ. അവിടെ താരതമ്യത്തിനും വിമർശനത്തിനും സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടത്. അനുപൂതമായി, ഒരു കഥ പറയുന്നതുപോലെ, ആ ജീവിതത്തിലെ തുടർച്ചകൾ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരികയാണു വേണ്ടത്. ഇവിടെയാണ് ഒരു കലാകാരന്റെ സൃഷ്ടിപാടവം പെരിപ്പെടേണ്ടത്. വി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ പ്രായേണ ചരിത്രകാരന്റെ കാലാനുക്രമമായ പ്രതിപാദനമാണു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ആദ്യ ഘട്ടത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം താരതമ്യത്തിനും, വ്യക്തിത്വനിരൂപണത്തിനും തുനിയുന്നുണ്ട്. തൻമൂലം രണ്ടാംഘട്ടത്തിലേക്കു ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഒന്നെത്തിനോക്കിയിട്ടു മടങ്ങുന്നതിനും അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു. അതു പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ സൗജന്യവത്തിനു കുറച്ചു ഹാനി വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ, ജീവിതം പൂർണ്ണ വളർച്ച പ്രാപിച്ചു പല പ്രവർത്തനംഗങ്ങളിലും തഴച്ചു തളിർത്തു നിൽക്കുകയാണ്. കർമ്മബഹുലമായ ഒരു ജീവിതത്തിൽ കാലാനുക്രമമായി ഓരോ സംഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞുതീർക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിനും ഒരതിർത്തിയും ഉണ്ടാവില്ല. അതു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടായു ചെയ്യുകയില്ല. ഇവിടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ നീക്കുകയല്ല പഠിച്ച് ഓരോ ശാഖകളായി തിരിച്ച് ഓരോന്നിന്റെ കനവും, തൂക്കവും, ആകൃതിയും, പ്രകൃതിയും നിർണ്ണയിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മുമ്പാട്ടു ചിന്താ

ടും ഇടത്തോടും വലത്തോടും, ഭൃഷ്ടി പായിക്കുന്നത് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു വശ്യംതന്നെയാണ്. ഇവിടെ സ്തംഭിച്ഛാതുർമുഖ ഒരു കലാകാരനേക്കാൾ, തരംതിരിപ്പും മുഖനിർണ്ണയനവും പരിചയമുള്ള ഒരു നിരൂപകനാണ് ആവശ്യം.

നന്നാംഘട്ടത്തിൽ കഥാപുരുഷനോടു തുറന്നൊരു പ്രാപിച്ച കലാകാരൻ, മുന്നാംഘട്ടത്തിൽ കുറച്ചുകലെ മാറിനിൽ, കഥാപുരുഷന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള വിജയാപജയങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു മനോഭാവത്തോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആ പെരിയുടെ ചുവടുമുതൽ മേലത്തെ അറ്റം വരെ ഒരറിനോട്ടത്തിൽ കാണുന്നു. അന്ത്യഘട്ടത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു ചരിത്രകാരൻ അടിക്കുന്ന ഈ വെളിച്ചം സ്മർച്ചപുരുഷന്റെ ശൈശവകാലംവരെ പുറകോട്ടു പോകുന്നു. ഈ പ്രത്യുവചനം ചുരുങ്ങിയിരിക്കുമെങ്കിലും, ചരിത്രനായകന്റെ വ്യക്തിത്വം അതിന്റെ പരിണതരൂപത്തിൽ അവിടെയാണ് പ്രകാശിതമാകുന്നത്. ശ്രീ. പരമേശ്വരൻനായർ രണ്ടും, മൂന്നും ഘട്ടങ്ങളിൽ സാമാന്യായിക വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

ധാരാളം പണമുള്ളവർക്കുപാലും ഇക്കാലത്തു് ഒരു വീടു പണിയുവാൻ സാമഗ്രികൾ സംഭരിക്കുന്നത് എത്രയോ പ്രയാസമായ ഒരു കൃത്യമാണ്. എന്നാൽ ഇതിനേക്കാൾ പതിനടങ്ങു പ്രയാസമുള്ള ഒരു കൃത്യമാണ്, ഭൂതകാലത്തിൽ മറഞ്ഞു കിടന്ന ഒരു മഹാൻ വാണജിയെ ആ സാഹിത്യസുധ നിമ്മിക്കുന്നത്. ചരിത്രപാമായി വിലയുള്ള രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഇന്നും അലസന്മാരായിക്കഴിയുന്ന നമ്മുടെയിടയിൽ ഒരേ അതിനല്ലാത്തതെന്ന സാഹസമായി തോന്നുന്നു, എന്നിരിക്കെ, മഹത്തായ ഈ

ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം പണിയുന്നതിനു ശ്രീ. പരമേശ്വരൻനായർ സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള സാമഗ്രികളുടെ ധാരാളതയും, നവീനതയും എന്നെ തികച്ചും അത്ഭുതാധിനനാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബലബലമായ ഉത്സാഹവും അതുലയമായ സാഹസക്കുതിയുമാണ് ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ കാണുന്നത്.

ബൃഹത്തായ ഈ സാഹിത്യസുധത്തിലേയ്ക്കു പരമേശ്വരൻനായർ നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. ജിജ്ഞാസയോടും, പ്രതീക്ഷകളോടും പ്രവേശിക്കുന്ന നമുക്ക് പി. കെ., കഥാനായകന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തെ ചില ചിത്രങ്ങൾ കാട്ടിക്കാണുന്നു. മുൻപു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചതുംപോലെ ആദ്യകാലസാഹചര്യങ്ങൾ, കോളജ് ജീവിതം, വിദേശത്തു് അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞതു്, ഇങ്ങനെയുള്ള പല ചിത്രങ്ങളും നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നു, പോരപുളകമണിയിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞ ഉടനേരത്തന്നെ നാം പോകുന്നത് ഒരു ആഫ്രിക്കൻ സമുദായത്തിലേയ്ക്കാണ്. അവിടെ സാമുദായികകാര്യങ്ങളാണ് നാം കേൾക്കുന്നത്. സി. കൃഷ്ണപിള്ള, താണുപിള്ള എന്നിവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ സി. വി. യുടെ ചിത്രത്തെ പശ്ചാത്തലത്തിലേയ്ക്കു തള്ളി മാറ്റിയിരിക്കുന്നുപോലെ നമുക്കു തോന്നും. നമുക്ക് ഈ മഹാനടാവന്മാരെക്കുറിച്ചു തൽക്കാലം വലിയ താല്പര്യമില്ലെന്നുള്ളതു് പി. കെ. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞുമാത്രമേ അറിയുന്നുള്ള പിന്നെ അടുക്കളഭാഗത്തുകൂടെ പോയി ഭാഗീരഥിജന്മയെ അല്പനേരം സന്ദർശിച്ച ശേഷം "മാന്താണുവർമ്മ" ഇരിക്കുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു നാം പ്രവേശിക്കുന്നു. അടുക്കളഭാഗത്തു കിടന്നുനോക്കൂടെ നിന്നു കുട്ടികളുടെ മടുപ്പും കുട്ടികളും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നു നമുക്കു തോന്നുമെങ്കിലും, പെട്ടെന്നു നാം "മാന്താണുവർമ്മ" ഏഴുതിയ പരിതഃ



സ്ഥിതികളിൽ ഭാഗമനുസ്സരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും പി. കെ. നമ്മെ അനുപിള്ളയുടെ സവിധത്തിലെയും നിർബ്ബന്ധിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. മലയാളിമെമ്മോറിയൽ, പൊതുക്കാര്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയ വടംവലികൾ എന്നിവ തേക്കുരിച്ചു നാം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിലധികം വിവരണങ്ങൾ നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു 'ധർമ്മരാജാ' തുടങ്ങിയ ആഖ്യാനികളും 'കുറുപ്പില്ലാക്കുളരി' തുടങ്ങിയ പ്രഹസനങ്ങളും ഏതെല്ലെങ്കിലും ചുരുക്കം ചിത്രീകരിക്കുന്നു. സി. വി. യുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഇത്തരം ചിത്രങ്ങൾ നമ്മെ വളരെ സ്പ്രിങ്ങുന്നവെങ്കിലും, നിരൂപണത്തിലുള്ള പ്രതിപദ്യങ്ങൾ ഇതു വേണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. ഒടുവിൽ വികാരപൂർണ്ണങ്ങളായ അവസാനരംഗങ്ങൾ നാം കാണുന്നു. അവിടെ സി. വി. യുടെ ഒരു സമഗ്രചിത്രം വരച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു തികച്ചും ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു. ആകുപ്പാടെ ഈ സാഹിത്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗംഭീര്യത്തിൽ നമുക്ക് അഭിമാനം തോന്നുന്നു. ഏകിലും മരണാഭവിഷ്ടകളുടെ പണിയാനുള്ളതു തടികളും കല്ലുകളും ചില മുറികളിൽ ഇങ്ങനെ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നത് എന്തിന് എന്നു നാം സ്വയം ചോദിക്കുന്നു. അതു കെട്ടിടത്തിന്റെ ഭംഗിയേയും, ഭൗതികതയെയും, വാസ്തവസൗകര്യത്തെയും കുറിയെല്ലാം ബാധിക്കുന്നില്ലെ എന്നുകൂടി നാം സംശയിക്കുന്നു.

മി. പരമേശ്വരൻനായർ ഒരു ജീവചരിത്രം ഏഴുതാൽ തുടങ്ങുമ്പോൾ രണ്ടു മുൻപുസ്തകങ്ങൾക്കുവേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപ്രയത്നം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതു പ്രകടമായിട്ടു കണ്ടുവരുന്നു. വിമർശനവിഷയമായ

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതു അത്രയ്ക്കുപോലും പ്രകടമല്ല, എങ്കിലും ഒരു ജീവിതകഥ, ഒരു സമയം ചരിത്രം, ഒരു സാഹിത്യനിരൂപണം എന്നു മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. 'സി. വി. രാമൻപിള്ള'യിൽ കലന്നിരിക്കുന്നത്. വിശ്വദീപ്തിയുള്ള സുധനപതികളേടുകൂടിയ ഒരു നല്ല പ്രമാണഗ്രന്ഥമായിട്ടാണ്. 'സി. വി. രാമൻപിള്ള, എങ്കിലും ജീവചരിത്രം ഒരു കലാസൃഷ്ടി' എന്ന നിബന്ധിയിൽ നോക്കുമ്പോൾ ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ മേദസ്സുകൂടാധികം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാൽ, ആകാശസൗകര്യം തെല്ലു കുറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചരിത്രവും, നിരൂപണവും ഒരു ജീവിതകഥയിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നു വരുന്നില്ല. കഥാനായകന്റെ വ്യക്തിവൈഭവത്തോടു ചേർന്നുവന്ന സാമൂഹികചിത്രങ്ങളും, ഗ്രന്ഥവിമർശനങ്ങളും എല്ലാം ആവശ്യം തന്നെയാണ്. ഇതു പരമേശ്വരൻനായർ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു, മുഖവും വായിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാം. ബുദ്ധിമുട്ടി സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള സാമൂഹികത തള്ളിക്കളയുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സു വരുന്നില്ല. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇതിൽ ക്രമപ്പെടുത്തിച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന രേഖകൾ വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണെന്നും.

ഈ ജീവചരിത്രരചനയിൽ, സത്യം കടഞ്ഞുപോകുന്ന സമയമായ ഒരു ചരിത്രകാരനെയും, നിഷ്പക്ഷപാതിയായ ഒരു നിരൂപകനെയും കാണാൻ കഴിയും. എങ്കിലും ഒരു കലാകാരന്റെ സൃഷ്ടിപാടവത്തോടുകൂടി ഒരു നിരൂപകന്റെ അപഗ്രഥനവൈഭവമാണ് ഇതിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷമാണെങ്കിലും നിശിതങ്ങളല്ല. അതു നൽകുന്നത്, കിഴി തിരുമുന്ന് അനുഭവമാണ്, കുത്തിക്കിടന്നതല്ല.

\* ഗാന്ധീയ

കവിതകൾ



-കെ. എസ്. നാരായണപിള്ള

# I

ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ശ്രീ എം. ആർ. നായർ, ഐക്യനാമ ഓഗോറിന്റെ 'ഗീതാഞ്ജലി'യിലെ വിഷാദകല്പനയായ

സി. വി. യുടെ ഫലിതഃപ്രായത്തേക്കു റിച്ചും, അലങ്കാരപ്രായത്തേക്കു റിച്ചും, പ്രഹസനമെന്നുതന്നെയും കേൾക്കുവാൻ നമുക്കു അത്പര്യം തോന്നുന്നതു പോലെ ഗാർഹികരംഗത്തും കുടുംബത്തിനുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അനുവാചകൻ ആഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി.

മലയാളത്തിൽ ജീവചരിത്രസാഹിത്യം ഇന്നും ശൈശവാവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. ചരിത്രവിശ്വാസയോഗ്യതയും, സാഹിത്യത്തിന്റെ ആകർഷകതയും ഉള്ള ജീവിതകഥകൾ നമുക്കു തീരെ ഇല്ലെന്നതന്നെ പരമാം. അധികം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും, ജീവിതരചനയിൽ ഉണർവ്വകാവുന്ന സാങ്കേതിക ന്യൂനതകൾ വിശദമാക്കുവാൻ ദൃഷ്ടാന്ത

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി, ഇതാ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ മഹാകവിയുടെ വിധുവിഖ്യാതമെന്നും. ("മൃത്യുഞ്ജയം" മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 29 മിഷൻ 1116) ആ മഹാകവിതന്നെ തന്റെ രാജാവിഷയഗവ്യമായ അത്ര പ്രസിദ്ധമല്ലാത്ത ഒരു വിഖ്യാതകാവ്യത്തിൽ പകർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ നിരൂപകൻ അന്നറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ അറിവില്ലായ്മയെ അറഗണിച്ചാലും, പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിന്റെ മൂല്യത്തിന് അങ്ങനാത്രം കുറവു വരികയില്ല. മരണത്തെ ജീവിതാനന്ദത്തിന്റെ മറുപടിയായി ദർശിച്ചു, ജ്ഞാനത്താൽ ജീവിതവും മൃത്യുവും മധുരീകരിക്കുന്ന ഗീതാഞ്ജലി എവിടെ, കേവലം വിലാപകാവ്യം എവിടെ?—വിഷയാഗ്രഭാവത്തു, പ്രപഞ്ചവലനങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന പൈതൃകമായിക്കണ്ട് നിരശയെ കീഴടക്കുന്ന ഗീതാഞ്ജലിയെവിടെ, നിരശയിലേക്കു കത്തിയൊലിക്കുന്ന വികാമപ്രയാണം എവിടെ?

അതേ തേടി മറ്റൊരു സാഹിത്യത്തെ നാം പ്രാപിക്കുന്നതില്ല.

വിരചിച്ചെണ്ണുന്നെങ്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉള്ളതു് പരമാവശ്യം നായരപ്പാലുള്ള മുതൽക്കും ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ശ്രമം മൂലമാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ശ്രീ. നായരുടെ കൃതികൾ എണ്ണത്തിലെന്നപോലെ ഗുണത്തിലും മികച്ചു നിൽക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശ്രീ. പാദേശ്വരൻനായർ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതുപോലെ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ "സി. വി. രാമൻപിള്ള" അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു്.

- \* 1. അന്ത്യവൃത്ത-പാലാ നാരായണൻ നായർ, പി. കെ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള മി. കെ. എൽ.
- 2. പാദേശ്വരൻ-വയലാർ രാമവർമ്മ
- 3. അശ്വതികൾ-മേൽപ്പാലം.



വിയറ വിചാപകാവ്യത്തിന്റെ കഥ ഉണ്ടെന്നു കാവ്യപ്രചോദനം മഹാത്മാഗാന്ധിയെപ്പോലെ ഒരു മഹദ്കവിയുടെ മരണം ആകുമ്പോഴോ?—അവിടെ വിചാപകാവ്യത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെന്ന അവസാനിക്കുന്നില്ലേ? ഗാന്ധിയുടെ മരണം ഒരു സാമൂഹ്യ ട്രജഡി ആണത്രെ. തന്നിമാത്തം അതിനെക്കൈകാല്യം ചെയ്യുന്ന കവി സാമൂഹ്യാത്മരവ്ദം സർവ്വാത്മരമായി മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടു പോലെ വരിയും കറിക്കാപ്പു. ആ ട്രജഡിയിൽ സാമൂഹ്യാത്മത്തിൽനിന്ന് അഭേദ്യമായിക്കൊണ്ടു പോയിരിക്കുന്ന ഉൽക്കടശക്തിയെ സാമൂഹ്യാഭിവിതത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ട് ജീവിതത്തെ ക്രമപരമായി നിരൂപണം ചെയ്യാനും, സമൂഹത്തോടൊന്നിച്ച് ഉയിർത്തേണ്ട നഷ്ടം അയാൾക്കു കഴിയുന്നു. ഏതു കവികൾ ഈ മഹത്തമ കർത്തവ്യത്തോളം മാർഗ്ഗം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ടു? അതൊന്നും ആലോചിക്കൂ. കലാപരമായ സിദ്ധികൾക്ക് അപ്പുറം കണ്ണുത്താത്ത നമ്മുടെ കാവ്യപ്രകാരത്തിന്റെ ആത്മീയ ദാരിദ്ര്യം മിക്കവാറും കൈക്കൊള്ളുന്നത് അപ്പുറം കാണാം. വള്ളത്തോളം ശങ്കരഭാഷ്യം ഉൾപ്പെടെ, നമ്മുടെ കവികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും വികാരം വികൃതമിരിക്കുമ്പോഴും സൈന്യമായ കർമ്മലിഖിതമുള്ള വീട്ടിലുള്ള മുരക്കം ചിലവകളേ, കാവ്യത്തിന്റെ ഇങ്ങനത്തല്ലെന്ന് ഗാന്ധിയുടെ ആദർശങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന കര വരികളും കേൾക്കപ്പെട്ടു. ഗാന്ധിയുടെ മരണത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി രണ്ടു കവികൾ ചെറിയ കൃതികളെ നിരൂപണം ചെയ്തുക എന്ന കഴിപ്പം പിടിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്. ഇറങ്ങിപ്പറപ്പെട്ടുകൊണ്ടുണ്ട്, ഉത്രയും അഭേദകമായ ഭാഷയിൽ ആദ്യമെന്ന

അല്ല പഠനമുപയുക്തം. ഇനി നമുക്കു കളിത്തന്നെ പരിശോധിക്കാം.

അന്ത്യപൂജ. \*

ശ്രീ. പാലാ നാരായണൻ നായരുടെ 'അന്ത്യപൂജ' ഭാവനാമനോഹരവും വികാരോഷ്ഠമായ ഒരു വിചാപകാവ്യമാണ്. ആ രംഗത്തിൽ, കവി കാണിച്ചുതന്നത്, ഗാന്ധിയുടെ പട്ടയെച്ചുരിശോകമകൃതയായ് നിൽക്കുന്ന പ്രവഞ്ചനയെയാണ്. വേദനയുടെ മുഴിയിലേക്ക് അനാഥകണ്ഠത്തെ അനായാസേന വലിച്ചെടുത്തു എന്ന ആ കലാസുഭാഗമായ വർണ്ണന പെട്ടെന്ന് അസ്വകാരത്തിന്റെ തിരശ്ശീല അഴിച്ചിട്ടുകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങളാകട്ടെ, മരണരംഗത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്ന ഗാന്ധിയെയും അവിടുമുണ്ടായ മരണരംഗത്തെയും, മരിച്ച ഗാന്ധിയെയും ഏതെങ്കിലും സ്വപ്നമായി വർണ്ണിക്കുന്നു. ആത്മാർത്ഥയുടെ സ്വപ്നം ആ വരികളിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാം. ഭാവോൽക്കർഷണിന് ഉതകുന്ന രണ്ടു ഗാന്ധിയുടെ ചിത്രം ആദർശത്തകമാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തെ ദിവ്യതയിലേയ്ക്കു ഉയർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി കവി അധികൃതയെ ദുർവ്വയം ചെയ്തിട്ടില്ല. അതാണ് ഇവിടെ ഒരു മെച്ചം. ഇതൊക്കെയൊക്കെ കിടന്നു, ഘോരകർമ്മം നേരെ ധാർമികരോഷത്തോടുകൂടി തട്ടിക്കയറുന്ന അടുത്ത ഭാഗം ബാഹ്യശമനീകരണത്തിലേയ്ക്കു എന്നു ശങ്കയുണ്ട്. കവിയുടെ ലക്ഷ്യംതന്നെ തെറ്റിപ്പോയില്ലേ? ഗാന്ധിയുടെ മരണത്തിൽ ഹേതുവായിത്തീർന്ന വസ്തുതയെത്തെയും അതിനെ സൃഷ്ടിച്ച സാമൂഹ്യാത്മരവ്ദത്തെയും മറന്നു കാണിച്ച്, എതിർക്കുമായിത്തീർന്നില്ലേ?

ഭയം വെട്ടു. ആ കർത്തവ്യത്തിൽനിന്നുള്ള ഒഴിഞ്ഞുമാറ്റം വികാരാധിക്യം കൊണ്ടുമാത്രം വേർതിട്ടു. ആ പാപകർമ്മം ഉദാത്തമാകാൻ ഉള്ളതെങ്ങനെയെന്നു കയററി കളിപ്പിക്കുന്നതു അനുചിതമെന്നു. അതുകൊണ്ട് ഗന്ധിജി മനുഷ്യത്വത്തിനോടു ഭയം തന്നെ തോന്നിയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടം. കവിതയുടെ ഉന്നതമായ സാധനത്തിൽനിന്നിറങ്ങി നിസ്സാര ഹാസ്യവലംബമായി പരിണമിക്കുന്നു,

‘കനിവോടെയെല്ലാമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നീ പണിമുടക്കാമെങ്കിലും അതല്ലേ?’

എന്നീ വരികൾ ഒഴിച്ചുവെക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഗന്ധിയെ മൗശലത്തിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കുന്ന ഭാഗം വായിച്ചപ്പോൾ, ‘ഭാവസംഗ്രഹം പോലും, പോലും’ എന്നു പറയാൻ തോന്നി. കാവ്യമേകുന്നതും സന്ദർഭം നീക്കിയില്ലാത്ത ചില നീക്കം വർണ്ണനകളും ഇടയ്ക്ക് ഇടയ്ക്കുകയറി. അങ്ങനെ അവിടെ അല്ലെങ്കിൽ മങ്ങി മാഞ്ഞിരുന്ന കവിതാവന, കാവ്യവസ്തുവത്തോടു അടുത്തുപോയപ്പോൾ, ആഭാസമേകമായ ഒരു നൂതനചൈതന്യം കൈക്കൊള്ളുന്നതു കാണാം.

‘പക്ഷിപ്പുറം, പാട്ടുമോ നിങ്ങളിരിക്കെ സന്ദർശിക്കാൻ സാധിക്കില്ലേ?’

.....  
താരകങ്ങളേ, നിങ്ങളും സന്ദർശിക്കാൻ സാധിക്കില്ലേ? എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ വിചിത്രമാകാം!”

ഗന്ധിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഏറ്റവും ഏറ്റവും പ്രകീർത്തിക്കുമ്പോൾ, ആ ജീവിതപ്രഭാവത്തെ ഗാനാത്മകമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന കവിതയോടു ഏതു കൃത്യത്തോടെ പഠിക്കാൻ മതിയാവൂ?

‘സാമൂഹിക ജനതയ്ക്കുവേണ്ടി ഗന്ധിജി സ്മാരകങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുത്തത്’

എന്നു മുദ്രയിച്ചുവെച്ച അനുഗ്രഹങ്ങളായ അധികം സ്മാരകങ്ങൾ കാവ്യലോകത്തിൽ ഗന്ധിജി സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ആരും അർത്ഥിക്കാം.

ശ്രീ. പാലാശ്വത കവിത മുമ്പു പറഞ്ഞ മാതിരി വിചാരിച്ചപ്പോൾ ഉള്ളതേ അതിൽ തന്നെ നിമിത്തമുള്ളതു, എന്നതിന്നു സാരമായില്ല. ഏകദേശം അധികമായിട്ട് ഗണനീയമായ ഒരു ഉൽക്കർഷം ഇക്കാര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഭാരതീയരും കളഞ്ഞു കളിക്കാതെ, കയറിക്കയറിപ്പോകുന്ന ഭാവ സംവിധാനം നോക്കി, വികാരോത്തേജനം കവിതയ്ക്കും അനുവാചകന്റെ മനസ്സിലും മായാമുദ്ര പതിപ്പിക്കുന്നു. വികാരാധിക്യത്തിനിടയ്ക്ക്, ‘പ്രത്യേകിച്ചു’ കാവ്യവസ്തുവത്തിൽ, ഒരു സമുന്നതമായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പുണ്ട്. അതാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവ്. അതിനെക്കുറിച്ച് കവിക്ക് അഭിമാനിക്കാം. എന്നാൽ സാമൂഹ്യജാലത്തിന്റെ വെളിച്ചം ശ്രീ. പാലാശ്വത ഭാവനയ്ക്കു വഴിതെളിക്കുന്നില്ലെന്നു വസ്തുത അമ്മേ വേദനിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയല്ല. അതിന്നു കാരണം ഉണ്ട്. റൊമാൻറിസിസത്തിന്റെ വസന്തകാലത്തിലാണ് കവിയുടെ ഭാവന കളിക്കാത്തതു്. കവിയുടെ സിദ്ധികളാകട്ടെ റൊമാൻറിസിസത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളാണു്. അവ വിഭവേരിയവയെങ്കിലും അതിന്റെ പരിമിതികൾ കടന്നു്, സാമൂഹ്യജാലത്തിന്റെ നേട്ടം പരതയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു് വിപ്ലവാത്മകമായി വളരുന്ന ശ്രീ പാലാശ്വത കവിതയില്ല. ഇത്രയൊക്കെ ശക്തിയും സമ്പന്നവും നേടിവെച്ച ഒരു കവിക്ക് അതു ഏറ്റവും മുമ്പായിട്ടല്ല. സാഹിത്യത്തിനുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യാൻ സാധന ശീലിക്കണമെന്നു മറ്റും.



പാദമുദ്രകൾ. \*

ശ്രീ. വയലാർ രാമചന്ദ്രയുടെ 'പാദമുദ്രകൾ' എന്നു് അദ്ദേഹം പുസ്തകം. ആദ്യത്തെ 'പാദമുദ്രകൾ' എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ചു് ഏതൊരു കാണിക്കുന്നു. ഗാന്ധി വയലാർഗ്രന്ഥമാത്രയിൽ ഒരു സംശയമെന്നു് അറിയാതെപ്പോലെ നിരസയുടെ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്കു വീഴുകയും അവിടെനിന്നു് വീരാനന്ദനായുടെ സന്ദേശം പാരമ്പര്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു കവി. ആ വീരാനന്ദനായെക്കുറിച്ചു് വെട്ടിത്തുറന്നു കാണിക്കുന്ന മറ്റൊരു കവിതകളാണു്, 'ജീവിതഗായകൻ' 'മനുഷ്യൻ', 'കർമ്മയോഗി' 'ഗ്രാമഗൃഹങ്ങൾ' എന്നീ ലഘു കവിതകളെല്ലാം. 'കർമ്മയോഗി' എന്നതാണു് ഈ സമാഹരണത്തിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ കവിത എന്നു പറയാം. ഗാന്ധിയെ കേവലം കീർത്തിക്കുന്ന ഒരു രൂപം പ്രദാനം ആകർമ്മയോഗിയുടെ മഹത്വം അനുഭവിക്കുന്നു് അനുഭവപ്പെടുന്നതെന്നു് ചെയ്യുന്നു. ഇക്കവിത, ഭാഷാലോകത്തിൽ നിന്നുമാകുന്നു ഇരുണ്ട ചിത്രങ്ങളും മധുര സത്യങ്ങളും ഇടകലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നിട്ടുള്ളതു് കവി അന്യോന്യമായ കലാലോകം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ഉദാ:

"ചോരയാറിൻ കരയിലെത്തി ഭ്രമം-  
ധാരപെയ്യിട്ടുമാർക്കു സന്തോഷം"

പ്രകൃതിലലനങ്ങളെ സംഭവങ്ങൾക്കു് അനുയോജ്യമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഭാവത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന ശങ്കരക്കുറിപ്പിന്റെ കാവ്യകലയെ ശ്രീ. രാമചന്ദ്ര പാദമുദ്രകൾ എന്ന പേരിൽ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വികാരഭരിതമായ ഒരു ഭീനവിചാരമത്രെ 'വിഭവോ

ഭവങ്ങൾ' എന്ന കവിത—ഭാവനാപരമായ ഭൗതികതയില്ല, വിചാരത്തിന്റെ തെളിവുമില്ല—

"ആ മധുര മുളിയുമായി പ്രേമഗായകൻ നീയെപ്പോഴായി" എന്ന രീതിക്കുള്ള വികാരം രൂപപ്പെടുന്ന വിചാരമാത്രം. 'കിമവാന്റെ നേരെ' എന്ന കാവ്യത്തിൽ ഗാന്ധിയെ അഭിനയിക്കുന്ന ഭാരതത്തിന്റെ സന്ധ്യയെത്ത വികാരമായ പൊരുളെക്കുറിച്ചു് ചെയ്യുന്നു, നമ്മുടെ കവി. 'ആ സന്ദേശം' എന്ന കാവ്യലോകത്തിലാകട്ടെ, ഗാന്ധിയുടെ അപരത്വത്തിൽ ഉന്നിതമായി കൊണ്ടു് ആഴംചെന്ന ഒരു ജീവിതവിചാരം തന്നെ കവി നടത്തുന്നു....ആ അന്ധകാരനിഖിലമായ ചിത്രത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഗാന്ധിയിൽനിന്നു് ഉയിർക്കൊള്ളുന്ന മനുഷ്യത്വത്തെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നിട്ടില്ല.

"പന്താളം, തെളിഞ്ഞ, നിങ്ങളെപ്പോഴും  
ഹൃദയസ്വരങ്ങളുമുള്ളതെങ്കിൽ,  
അതുമതി, നാളെത്തലമുറയ്ക്കു്  
ഗതിനയിക്കേണ്ടവരാണു നിങ്ങൾ...."

എന്ന ഗാന്ധിയുടെ ജീവിതസന്ദേശം,

"ജനപദത്തെ സിരകളിലാ—  
ജീവിതവേദം ജീവിപ്പിക്കുന്നതെന്നു്!"

എന്ന ദൃഢപ്രഖ്യാപനം—എല്ലാം മനുഷ്യസ്നേഹിയും കർത്തവ്യനിരതനുമായ കവിയുടെ സന്ധ്യയെത്തയെക്കുറിച്ചുള്ളതു് 'ഗ്രാമഗൃഹങ്ങൾ' ഒരു പരാജയമാണെന്നു് വേണം പറയാൻ. അതിലെ മുന്നോട്ടു് വരുന്ന ചുരുക്കം നിരസപ്പെട്ടുപോകും—ഭാവനയുടെ ഉന്നതതലത്തിൽ നിന്നു കാലിടറിവിടുന്നു, ഗാന്ധിയെക്കുറിച്ചു് ഒന്നിച്ചു്,

ദില്ലിയിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നതായതുകൊണ്ട് കവി! -കാഷായവും കുമ്പസാരവും കൂടിയാൽ തനി ആർക്കുമായി!

ആകെക്കൂടെ വീരധാരണയുടേതത്രെ ഈ കാവ്യസമാഹാരത്തിലെ പ്രകടധ്വനി. അങ്ങോട്ടുതന്നെ കാല്പനികാദർശപരവും നിഷ്പക്ഷവും അതിനോത്തരവണ്ണം വികാശത്തിന്റെയും വിചാരത്തിന്റെയും കടിഞ്ഞാണുകൾ അയച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു. സാമാന്യജനഹൃദയങ്ങളോടൊപ്പം സ്വപനിക്കാൻ സന്നദ്ധമാണ് കവിഹൃദയം. പക്ഷേ അവരുടെ ഭാവതാരതമ്യങ്ങളെ തിരുത്താൻ തക്ക മനഃശക്തിയ്ക്ക് കവിക്ക് ഇനിയും കൈവന്നിട്ടില്ല. അവിരേണ അതും ലഭിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ആശിക്കാം.

## II

അശരീരികൾ. \*

മുന്നാമത്തെ കാവ്യം വായിച്ചു പോകുമ്പോൾ, ഗാന്ധിയുടെ മരണമല്ല, ഗാന്ധിയും ആർക്കുസംസ്കാരവും തന്നെ ചിന്താവിഷയമാകുന്നു. കാലം കരകളുടെ ദുർദ്ധരമായില്ലേ?—എത്ര മരകളെ ആർക്കുസംസ്കാരത്തികളെന്നായി ഗാന്ധിയെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന കവിതകൾ നൂറുകണക്കിനു നമുക്കു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. വള്ളത്തോളിന്റെ 'എന്റെ ഗുരുനാഥൻ' തൊട്ട് ഇങ്ങോട്ട് എണ്ണിക്കൊള്ളുകയേ വേണ്ടൂ. ആകലാസുഗമമായ കവിത തന്നെ ഒന്നു മലർത്തിനോക്കാം. ഗാന്ധിയെ അദ്വൈതത്തിന്റെ മാനുഷിക ഗുണങ്ങളെല്ലാം ചോർത്തിക്കളഞ്ഞു്, അർദ്ധസത്യങ്ങളുടെ പരിവേഷത്തിൽ പൊതിഞ്ഞു്, സംധാരണ മനുഷ്യൻ അജ്ഞയമായ ഒരു ശ്രീകോവി

ലിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതല്ല, ആ കവിത? അതുകൊണ്ടും തൃപ്തിപരത്താ കവി, ഗാന്ധിയെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെയും ശ്രീബുദ്ധന്റെയും ശ്രീയേശുവിന്റെയും സമയക്കുരുപത്തേക്കിടക്കത്തേ.

ഗാന്ധിയുടെ ഹൃദയം പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മിടിക്കുന്നതായിരുന്നു. എത്ര കറവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും, അദ്വൈതത്തിന്റെ പരിപാടികൾ പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രൂപീകരിച്ചതല്ല. അദ്വൈതം നേതൃത്വം കൊടുത്ത കോൺഗ്രസ്സ് അധികാരപീഠത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ പോലും അദ്വൈതം പാവങ്ങളോടൊന്നിച്ച് പെട്ടിപ്പുറം പാതകളിലൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. ആ ഗാന്ധിയെ നമ്മുടെ എത്ര കവികൾ മിത്രീകരിച്ചു? ഗാന്ധിയെ പാവങ്ങളിൽനിന്ന് റോപ്പെടുത്തി അവർക്ക് എത്തിനോക്കാനാവത്ത ദിവ്യമൈതന്യ മേഖലയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന കവികൾ പാവങ്ങളുടെ പക്ഷത്താണോ? അവർക്ക് ആർക്കുമൊത്തംകൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണ തൃപ്തിയായി.

അതേ മഹത്വംതന്നെ ശ്രീ. ഒട്ടപ്പമണ്ണയും കൊണ്ടാടുന്നു. ബുദ്ധനും ഗാന്ധിയും ഉണ്ട് ഞ്ഞു തടയല്ലവായി. അദ്വൈതത്തിന്റെ ബുദ്ധൻ വിചാരോത്ഥകനായ നമ്മുടെ ബുദ്ധനല്ല. അദ്വൈതത്തിന്റെ ഗാന്ധിശ്ലേഷങ്ങളെ സത്യം വരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഗാന്ധിയുമല്ല. "ചിട്ടി തോന്നെങ്കിൽ....." "പൂർവ്വതപഃസ്പർശമേമ്മിക്കൊണ്ടു മധുരഭാരമാമിഗ്നാനം" പാടുന്ന രാജാമനക്കുട്ടികളാണത്രെ ആ ത്യാഗിവർമ്മരുടെ ആത്മാക്കൾ!—ആശാസിഗ്രഹവും (ബുദ്ധൻ), സേവനവും (ഗാന്ധി) ജീവതാദർശമായി ഉപദേശിച്ച ആ മഹാത്മാക്കളെക്കൊണ്ട് കവി പാടിക്കുന്ന പാട്ടോ?—

\* കവി: ഒട്ടപ്പമണ്ണ, വെള്ളിനേഴി പ്രസിദ്ധീകരണം, പാലക്കാട്.



“മലക്കത്തുറന്നിട്ടുതലം, സൗഹൃത്തിൽ  
മലക്കാ,വനശ്വസനമൊഴി നോക്കൂ

.....  
കാറുകൊണ്ടിടാം,പൂക്കളുതുപൂടാംവിശ-  
പ്പിറവാൻ പഴമണ്ണാമങ്ങുപെന്നെ  
ല്ലാവർക്കും!”

ഇതിൽപരം ഒരു ശോചിതരോഗം കവ്യ  
ത്തിൽ വരാഞ്ഞോ? തുടർന്ന്, ‘അഭയാർത്ഥം,  
മാതമിയവൈതന്യങ്ങൾ’ എന്നു് ആ വിനി  
താത്മാക്കളെക്കൊണ്ടു് സ്വയം പ്രഖ്യാപിപ്പി  
ക്കുന്നതു് അക്ഷന്തവ്യമാണു്,

രാജധാനിയിൽ വാത്സല്യധാമങ്ങളായ  
മാതാപിതാക്കളും പ്രേമധാമമായ പ്രിയതമ  
യും ഒന്നിച്ചു് അല്ലലറിയാതെ കഴിയുന്ന  
സിദ്ധർത്ഥമെന്ന മധുരമായിവണ്ണിച്ചിട്ടു തൃപ്തി  
തോന്നാത്ത കവി, അദ്ദേഹം കാണുന്ന ഭിന്ന  
തകളൊക്കെ ചിത്രീകരിക്കാൻ ചിലവാക്കി  
യിരിക്കുന്നതു് ആരേ ആറു വരി! അത്രയും  
ഒരു നൂറുതവണ വായിച്ചിട്ടും ഭിന്നലോക  
ത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രം ഹൃദയത്തിലൊട്ടു പ  
തിയുന്നമില്ല....പിന്നെയോ?

രാത്രി: സിദ്ധർത്ഥന്റെ ശയനഗൃഹം: ആ  
തമബന്ധുക്കളും ഒന്നിച്ചുള്ള സുന്ദരജീവിത  
ത്തിൽ സിദ്ധർത്ഥനിലുള്ള സ്വാധീനശ  
ക്തിയെ പേന്തും പേന്തും വർണ്ണിച്ചിട്ടു്,

“എന്നാലും തോന്നിടുക-  
യെന്നു പിടുന്നയും രാജ-  
മന്ദിര മഖനൊരു  
നരകമായിത്തന്നെ”

എന്നു വെറുതെ അങ്ങു പറഞ്ഞാൽ വി  
ശ്വസിക്കാൻതക്കമോ? അദ്ദേഹം അമരണ  
വിട്ടിറങ്ങിപ്പോയതായി അനുവാചകനു്  
അനുഭവപ്പെടുകില്ല. എങ്കിലും കവി പറയു  
ന്നു, അദ്ദേഹം നാടുവിട്ടെന്നു്. വിശ്വസിച്ചു

ല്ലേതിതു?.....സിദ്ധർത്ഥൻ കടന്നുപോയ  
മാനസിക വിപ്ലവപദ്ധതികളും അവയ്ക്കു്  
പുടയാക്കിയ ഉൽക്കടമൈന്യദർശനവും വാ  
യനക്കാർന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആഞ്ഞു പതി  
ച്ചുപോയ, കാവ്യപ്രയോജനം സംഭവിക്കൂ. അ  
തില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ ദൈവതാപെരു  
പ്പനെ-ബുദ്ധനാകാൻവേണ്ടി ജനിച്ച സി  
ദ്ധർത്ഥനെന്ന ദേവനെ-സങ്കല്പിക്കേണ്ടിവ  
രുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിലും ക്ലേശമോ?—  
സിദ്ധർത്ഥന്റെ ബുദ്ധിമുട്ട് എന്തെങ്കിലും  
തകരാറുവന്നോ എന്നു നശ്വരം ഉദിക്കും.  
അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഒരു രാജകുമാരൻ പെ  
ട്ടെന്നു് ഒരു രാത്രിയിൽ രാജധാനിയിൽനി  
ന്നു് ഇറങ്ങി നേരെ കാട്ടിൽ പോയെന്നും,  
താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ “നിരുക  
യിൽ ബോധത്തിന്റെ ശൗമികൾ വിരി”  
ഞ്ഞെന്നും വിശ്വസിക്കാൻ ഭക്ത മുമ്പത്ത നമു  
ക്കില്ലല്ലോ.

ഇത്രയും പാടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും,  
“ആർക്കുമാം സംസ്കാരംപോൽ  
വിണ്ണിലേയ്ക്കു യന്ത്രംപാ-  
യംമരം”പോലും! ആക്കറിയാം/  
“വിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ  
വൃക്ഷമായയിൽവന്നു  
വിശ്വമെന്നല്ല, ജന-  
ഭീശ്വരനൊരും കൂടി”

അഹോ, ആർക്കുസംസ്കാരത്തിന്റെ  
മഹിമാതിരേകും!

ചരിത്രീയലോകയാൽ രക്തപങ്കിലമാക്കപ്പെ  
ട്ട ഭാരതത്തിന്റെ വർണ്ണന, നൂറ്റാണ്ടുകൾ  
പഴക്കംചെന്ന ഒരു ശ്മശാനചിത്രത്തി  
ന്റെറുടയാ, ചോലവർണ്ണവും ചെമ്മുപ്പം കല  
ന്നു് അർദ്ധ-സ്വകാരത്തിൽ മുടിക്കിടക്കുന്ന  
സാമ്പ്യംബരത്തിന്റെറുടയാ പ്രതീതി മത്ര  
മെ മനസ്സിൽ ഉളവാക്കും—അത്രാത്താളം

അവ്യക്തവും ചൈതന്യരഹിതവും ആയി  
പ്പോയി. മൂടൻ മടതെകൃഷ്ണക്കീർത്തിച്ച്  
ണ്ടു പറയുകൾ പാടുന്ന പാട്ട് തീരെ ഭാവ  
സാന്ദ്രമല്ലാത്ത ഒരു പ്രസംഗവും ആയി  
പ്പോയി.

ഗാന്ധിയുടെ ജീവിതകഥ ഏതു കൃത്രിമ  
മാണെന്നു നോക്കൂ:

“കണ്ഠശിരവേ നോക്കി  
കുമാരനപ്പോൾ കണ്ടു  
തന്മുന്നിലൊരു ദിക്കിൽ  
പ്പാവപ്പെട്ടൊരു ലോകം  
.....  
പാവപ്പെട്ടവരുടെ  
നിഴലിപ്പായി സ്വയം  
പാവ നാഹിംസായുധൻ  
സത്യസന്ധ, നല്ലവൻ”

ഇതൊക്കെ വേണീവന്നാൽ നാം വിശ്വ  
സിക്കാം. മനസ്സോടെ വിശ്വസിക്കാൻ എളു  
പ്പമല്ല. അത്യന്തകുരുടെ പട്ടികയല്ല,  
അനുഭൂതികളുടെ പ്രവാഹമേ കവിതയാവൂ.

അദ്ദേഹം പറയുന്നത്

“അക്കമ്മംഗിശനി...  
ലച്ഛനേക്കണ്ടു കോകം  
മക്കളെക്കണ്ടു ജീവി-  
ലോകത്തിലദ്ദേഹവും.”

ഇത്രയുമൊക്കെ പറഞ്ഞ ആൾ ഗാന്ധി  
യാദർശങ്ങളുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് സംശയാ  
തമാവായിട്ടാണ് കാര്യം അവസാനിപ്പി  
ച്ചിരിക്കുന്നത്.

“ബ്രഹ്മാദർശത്തിനെന്ന  
പോലെ യിമ്മഹാത്മാവിൻ  
സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വള-  
മീടണിയില്ലെന്നാമോ?

അപ്പോൾ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതെന്ത്?  
ഈ പറയുന്നതെന്ത്? വിശ്വാസത്തിൽനി  
ന്നുചിതകൊണ്ടതാണോ കവിയുടെ ആദർ  
ശങ്ങൾ എന്നു നമുക്കു സംശയം തോന്നി  
പ്പോയാൽ തെറ്റാണോ?

ശ്രീ. ഭട്ടപ്പമണ്ണയുടെ കാര്യം വായിച്ച്  
(ചായിക്കാൻ അധികം സമയം വേണ്ട)  
അടച്ചു കഴിയുവാൻ, നമ്മുടെ മനസ്സിൽ  
ഇമ്പം ഇളയുന്ന ചെട്ടറു വരികൾ തികട്ടി  
ത്തികട്ടി വരും. പാടാൻ വശമില്ലാത്തവരും  
ഒന്നു പാടിപ്പോകും. പറയുന്നത് എന്തിനും  
ഭരോമനത്തം വരുത്തുന്നിടത്താണ് ഭട്ടപ്പ  
മണ്ണയുടെ കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യം. എന്നാൽ  
ഭാമനത്തം ഭാമനത്തത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം  
അഭിറേറു തഴച്ചാൽ-ഭാമനത്തത്തിന്റെ  
ഭരോമവട്ടവിൽ ഭരമിത്യം അടിപെട്ടുപോ  
യാൽ-കാവ്യത്തിന്റെ കഥ കഴങ്ങിയില്ലേ?

ഈ മൂന്നു കാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഞാൻ  
പറഞ്ഞതൊക്കെ താരതമ്യമായ ഒരു നില  
പാടിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ്. അതിനോടു  
യോജിക്കാത്തവർക്ക് പല കാവ്യഭംഗികളും  
ഇവയിൽ കാണാൻ കഴിയും. അഭിമാനപ്പ  
ളപ്പിന് വേണ്ടത്ര അവസരവും ഉണ്ട്. എ  
ങ്കിലും ഭാവപാപലയത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം  
കൊണ്ടു മനസ്സമുത്ത ഒരു ജനതയ്ക്ക് കുറ  
ശ്ശിട്ടി യുക്തിപൂർവ്വമായ ഒരു മിന്നാസരണി  
യെ മൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അവരെ ആത്മചിന്ത  
മുള്ളവരാക്കി തീക്കാൻ നമ്മുടെ കവികൾ  
സഹായിക്കേണ്ടതല്ലേ?



# ദേവദാസി \*



കെ. സുരേന്ദ്രൻ

തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു കയറിവരുന്ന അ ന്തിവേഷായി ഇരിപ്പിടങ്ങൾക്കിണയുകൊ ടുത്തുകൊണ്ട്, തകഴി, ദേവ് ആദിയായ കാ ണ്ണവന്മാർ, ചെറുകുമാസംപിന്തുണിന്റെ പൂമുഖത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിക്കൊണ്ടി റിക്കൊണ്ടു്, ഇന്ന്. കയറിവരുന്ന അന ന്തിവേഷാകളെ, അശേഷം കൂടുതൽ കാണ ന്നമില്ല. അവർ, തറവാട്ടിന്റെ ചെരുമ യ്ക്കും പൊലിയ്ക്കും പറയത്തക്ക കേട്ടമൊ ന്നും തട്ടിയൊരത വാഴ്ച നടത്തുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാൻ ഇതിനകം വഴിതെളിച്ചി ട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസ വും ഉദ്വിധം വഹിക്കുന്ന ഇളമുറക്കാരിൽ, ഏതുക്കൊണ്ടും ഒരു പ്രധാനിയാണ് ശ്രീമാൻ വെട്ടൂർ രാമൻനായർ.

വെട്ടൂർ രാമൻനായർ, പി. സി. കട്ടി കൃഷ്ണന്റെ വർണ്ണപ്പൊഴിമയോ, കേശ വദേവിന്റെ വികാശനിർഭരതയോ, തകഴി യുടെ ചിന്താതീവ്രതയോ, വർഷിയുടെ സാ മ്യപൂർവ്വധാരാ ഉണ്ടെന്ന് പറയാവതല്ല. ഏകിലും, അവരെപ്പോലെതന്നെ നമ്മെ ആകർഷിക്കുവാൻ മിക്കപ്പോഴും വെട്ടൂരി ന് കഴിയാറുണ്ട്. പ്രധാനമായും, അത് ഞ്ഞു പ്രത്യേകതകൾക്കൊന്നൊന്നെന്ന് ഞൻ കാണുന്നു:—

ഒന്ന്: കഥാസംവിധാനത്തിൽ സുധാര ണമായി വെട്ടൂർ ചെലുത്താറുള്ള അസാധാ രണമായ ശ്രദ്ധ. ഏതുവഴിയേ, ഏതെന്ന് സ്ഥ ലങ്ങളിൽ കൂടിയാണ്. വായനക്കാരെ കൊ ണ്ടുപോകേണ്ടതെന്ന് നല്ല നിശ്ചയം വരു ത്തിയതിന് ശേഷമേ, അവരെ, വെട്ടൂർ ക്ഷ ണിക്കൂ. അതു, ഏറ്റവും പ്രധാനം കുറഞ്ഞ ത്തും ഏറ്റവും നീളെപ്പ് കൂടിയതുമായ വഴി യേ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കും. ആ വഴിത ന്നെ, വീണ്ടും വീണ്ടും നിർവ്വഹിക്കു പിന്ന യും പിന്നെയും അഭിമുഖിച്ച്, വേണമെ ക്കിൽ അദ്ദേഹം പുതുക്കൽകൂടി വിരിച്ചു തരുന്നു. വായനക്കാരന്റെ സുഖഗമനത്തിൽ ഇത്രത്തോളം ബോധപൂർവ്വമായി ശ്രദ്ധിക്കു ന്ന ഏതുതുകാർ നമുക്ക് അധികമില്ല.

രണ്ട്:—വെട്ടൂരിന്റെ സവിശേഷമായ ആത്മനിയന്ത്രണം. തന്റെ ഉള്ളിൽ ബഹ മുകൂട്ടുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ വ ഉൾക്കൊള്ളാൻ വെട്ടൂരിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ഈ 'ചെറുപ്പക്കാരൻ' കഥ പറയുവാൻ കഴിയും. തന്റെ ചരക്കുകളെ തികഞ്ഞ കൌ ശലത്തോടെ പൊതിഞ്ഞിട്ടത്രേ, ഇദ്ദേഹം വ്യാപാരം നടത്തുന്നത്. പടയാളിയുടെ വേ ഷ മണിയുമ്പോൾത്തന്നെയും, പൊൻകുന്നം വക്കിയുടെ 'നേരേവോ നേരേവോ' എന്ന അ ടവ് വെട്ടൂർ കാണിക്കില്ല. അദ്ദേഹം പുറ കിൽകൂടി ചെന്നേ കരാർ പ്രയോഗിക്കുകയു ള്ളു. അതു നഗ്നമായ കാര്യമല്ല, നല്ല വേ ജ്ഞപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഭംഗിയായി പൊതിഞ്ഞത്. ഏതാണ് കയ്യിലിരിക്കുന്നതെന്ന് ആരും അറിയില്ല, അറിയുമ്പോഴേക്കും കൃത്യവും കഴിഞ്ഞിരിക്കും. കഥാവ്യാപാരത്തിലെ കള്ള ങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിപ്പിടിച്ചു കശലന്മാരേ ഈ ചതി വിദഗ്ദ്ധമായി നിർവഹിക്കു വാൻ കഴിയൂ. ഇക്കാര്യത്തിൽ കട്ടികൃഷ്ണ നും ബഹിരം നേരുകൂടി വിദഗ്ദ്ധരാണ്.

\* വെട്ടൂർ രാമൻനായർ; മംഗലാപുരം ചിമിററഡ്, നൂറ്റുർ; 124 പേജ് വിഖ്യാത നോവൽ രൂപം

പറയും. പക്ഷേ ഈ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കെല്ലാം ഒരു കെട്ടിപ്പ് പലപ്പോഴും പറയുന്നതായി ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായത്, പ്രമേയങ്ങളെ അവർ വളരെയധികം പൊതിഞ്ഞുകൊടുത്ത കലാപരമായ കൗതുകം കണ്ടുകൊള്ളു സഹൃദയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഈ വിദ്യ ഒരു പക്ഷേ തികച്ചും ഫലപ്രദമായിരിക്കില്ല. കാരണം, മദ്യമേയും മൃഗപദവുമില്ലാത്ത കലാകർമ്മിനിർമ്മാണം വരെ സംഭവിക്കുന്ന രീതികളിൽനിന്ന് (വിട്ടിട്ടു കളവാണല്ല) സഞ്ചാരം. സ്നേഹിക്കുന്നവളാണെങ്കിലും, കടന്നുവന്ന മുഖമിതൽ അതിൽ ഒരു ഹൃദയമായില്ലല്ലോ. ചരിച്ച് തല്ലുൾക്കിതയെന്നുവെന്ന് അവർ സങ്കോചമായിരുന്നില്ല. പുറം ചിരിയെത്തന്നെ നിൽക്കുക; അങ്ങേയ്ക്ക് സ്വയംപ്രേമം ഒരു മുഖം കവർന്നുകൊണ്ടു—അതിൽ പ്രത്യേകിച്ചൊരൊ സ്വാഭാവികതയുണ്ടാവാം. ആ പ്രത്യേകമായ ആസ്വാദ്യത നിർബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരൊക്കെക്കുറേ, സഹൃദയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ കൗശലം തികച്ചും ഫലിക്കും. പക്ഷേ, കലാപരമായ ആ കൗതുകവും അഭിനിവേശവും അവവിധയത്വവും താരതമ്യേന കുറവായ സാമാന്യ വായനക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ കൗശലം വളരെയൊന്നും ഫലിക്കുന്ന വരികയില്ല. അവിടെ, കടന്നുകയറി, പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന മുഖം തന്നെ വേണം. കലയുടെ പ്രിയമായുമായ ക്ഷണനന്ദം എല്ലായ്പ്പോഴും അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു എന്തെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം, സന്ദർശനത്തിന്റെ വ്യക്തതയോടൊത്തായ ശക്തിയല്ല, ശക്തിയുടെ മാർദ്ദവംകൊണ്ടുള്ള സൗന്ദര്യമാണ് അവരിൽ കൂടുതൽ ഫലിക്കുക.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ 'ബന്ധുഗൃഹത്തിൽ' എന്ന ആദ്യകഥതന്നെ, മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രിയമായുമായ കലയ്ക്ക് ഒരുദാഹരണമാ

ണെന്ന് തോന്നുന്നു. വേളിയിലെവിടെയോ ജോലിയിലിരുന്ന അല്പശമ്പടക്കാരനായ ഒരു യുവന്ദ്യ, കുറേക്കുറേയെ മിച്ചപ്പെടുത്താൻ ഫലമായി സമ്പാദിച്ച ഭൂമി നോക്കുന്നതിനായി രൂപായംകൊണ്ട് നാട്ടിൽ അയയ്ക്കുക വന്നതും, അസൂക്കളുടെ ദരിദ്രഗൃഹങ്ങളിൽ അയക്കുന്നതിനായി ആ രൂപാ ചോന്നുപോകുന്നതുമാണ് കഥ; ഇടത്തരം ഗൃഹങ്ങളുടെ ദയനീയമായ തകർച്ച അതിന്റെ പ്രമേയവും. ഈ പ്രമേയത്തെ ഭൂത കശമായി വൃത്തിപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരു കലാസൃഷ്ടി തൽക്കലം തോന്നാൻകൂടി. ഏറ്റവും കുറച്ച് മാത്രമേ, അതും ഏറ്റവും കടുപ്പം കുറഞ്ഞ മാത്രമേ, വെട്ടുർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഭൂതത്തോളം നിറപ്പകിട്ടു കുറച്ച്, ഭൂതത്തോളം ധ്വനിയോടെയോ വിധത്തിൽ, ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കുക, സംഭാവിക്കുകയോ അങ്ങനെയൊന്നും സംഭാവിക്കുന്ന ഒരു കലാപരം. അതാണ് കലാകർമ്മം ഇവിടെയെ കലാപരമായ വിജയവും. ഭൂമിയിൽ, വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ധ്വനിയോടെയോ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ചിത്രം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പ്രമേയം, ഒരു സംഭാവിക്കുന്ന വായനക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എത്രമാത്രം പതിഞ്ഞുവീഴും എന്ന് നോക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ടെന്നുവെന്ന് പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. സൗകര്യംപോലെ വെട്ടുർതന്നെ അതൊന്നു പഠിക്കിച്ചുനോക്കുമെന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും, വെട്ടുരിനേക്കാൾ സാമാന്യ വായനക്കാരോടൊക്കെ അറിവിടെ കുറപ്പെടുത്തുകയില്ല. ഒരു കലാസൃഷ്ടിക്കു നേടുവാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും വിശാലമായ സാധിനവലയമാണ്, അതിന്റെ വിജയത്തെ അളക്കുവാനുള്ള ഏക മാനദണ്ഡം എന്ന്, റോൾഡ്ഫ്രൈഡ് അങ്ങ് പറയുന്നതുണ്ട്. എങ്കിലും നോക്കൂ; ആശയപ്രചരണമെന്ന വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മാത്രം നിർമ്മിക്കാവുന്ന കലാസൃഷ്ടിക്കുകയല്ല,



മുമ്പാണെ മാനദണ്ഡം വച്ചുതന്നെ അളക്കേണ്ടിവരും. അവിടെ സൗന്ദര്യത്തേക്കാളും, ശക്തിയായിരിക്കണം കലാകാരന്റെ ലക്ഷ്യം: അവിടെ, കലയുടെ മുഴുവനും യഥാവശ്യം ഉയർത്തി വയ്ക്കുവാനും, കഴിയുന്നിടത്തോളം കടുപ്പംകൂടിയ പാഠങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുവാനും, അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അതായത്, പത്തുകൊണ്ട് എണ്ണപ്പെടുന്ന സഹസ്രരല്ല, പതിനായിരങ്ങളാൽ എണ്ണപ്പെടുന്ന സാമൂഹ്യമായിരിക്കണം, അപ്പോൾ, അയാൾ മനസ്സിൽ കാണേണ്ട സദസ്സ്. ഉച്ച്, അങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ, കലയോടു് അല്പസ്വല്പം മൂല്യമേകു് കാണിക്കേണ്ടതായും വരും. സാമൂഹ്യബോധമുള്ള ഏതുതുകാർ, വേണ്ടിവന്നാൽ, അതിന് മടിക്കുകയില്ല. ഉദാഹരണം പൊൻകുന്നംവഴി. വഴിയെ ആ കയ്യുംവെച്ച് അപവദിക്കുന്നത് അനാവശ്യമാണെന്നും എനിക്കറിയാമെന്നും.

അതു പോകട്ടെ. വഴിയുടെ സാമൂഹ്യ അനുഭവബോധം വെട്ടു. റി.നില്ലെസ്താൻ ആദ്യംതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. വെട്ടുർ ബോധപൂർവ്വമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രചാരകനല്ല. അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചാലും നിഷേധിച്ചാലും, വെട്ടുർ ആദ്യമായി ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ്. ഇതുപോലുള്ളൊരു കാലഘട്ടത്തിൽ, കണ്ണുനീർക്കൊണ്ട് ജീവിക്കുകയും, ഐക്യമികരയും നിർബ്ബന്ധിതമായും ജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനിൽ, അയാളറിയാതെ തന്നെ കടന്നുകൂടുന്ന സാമൂഹ്യബോധം വെട്ടു. റി.നുള്ളു. വെട്ടു. റി.ന്റെ തുലികയെ സാമൂഹ്യബോധം, ബോധപൂർവ്വമായി സഹനിയന്ത്രിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ-എന്ന എന്റെ ആശങ്ക പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ കൂടിയാണ് ഞാനിത് ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്. ഉദാഹരണത്തിന് ഇതിലെ 'ഭർത്താവിന്റെ

ത്യാഗം' എന്ന കഥതന്നെ ഏകദേശം. ലൈംഗിക ജീവിതത്തിന് കഴിവില്ലാത്ത ഒരു ഭാര്യ. അവൾ ഒന്നുകൂടി പ്രസവിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ മരിക്കുക എന്നാണ് അർത്ഥം. "നിങ്ങളോട് അവളെ കൊല്ലുകയോ ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യാം...." എന്നാണ് ഡോക്ടർ ഭർത്താവിനോടു് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾതന്നെ. ആ ഭർത്താവ്, ഡോക്ടറുടെ വാക്കുകളെ അക്ഷരംപ്രതി മാനിച്ചു, -ഒപ്പം ഭാര്യയുടെ ജീവനെയും; അഞ്ചു കൊല്ലക്കാലം. ഒരു രാത്രിയിൽ ഭാര്യ പറയുകയാണ്:-

"നാഥാ ഏതു പരിക്കിൽ ഞാൻ തോററ. ഞാൻ.....ഞാൻ.....ഗർഭവതിയാണ്."

ആ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു വിഡ്ഢിയെപ്പോലെ ആ ഭർത്താവ് നിശ്ചലനായി നിൽപോയി-എന്നാണ് കഥയിലെ അവസാന വാചകം.

ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം നടന്നുകൂടെന്നില്ല. ഒരു പക്ഷേ നടന്ന ഒരു സംഭവം തന്നെയായിരിക്കാം ഇതുകഥയുടെ ബീജവും. നമുനോ, നടക്കുമോ, എന്നതല്ല, ഇവിടുത്തെ പ്രശ്നവും. ഇത്തരം ഒരു സംഭവത്തെ കഥാകൻ എങ്ങിനെ വേണം വീക്ഷിക്കാൻ? എന്തായിരിക്കണം ആ സംഭവവും അയാളും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ധാർമ്മിക ബന്ധം. വിമർശനാത്മകമല്ലാത്ത മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി വായിച്ചു വരുന്ന ഒരുവന്, തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യയുടെ ജീവൻ കെടിക്കാൻവേണ്ടി, ഏറ്റവും ദുസ്സഹമായ ഒരു യജ്ഞം അഞ്ചുകൊല്ലക്കാലത്തോളം ബോധപൂർവ്വമായി അനുഷ്ഠിച്ച ആരോഗ്യവാനായ ആ ഭർത്താവിന്റെ ത്യാഗത്തിൽ,

പരിഹാസം മാത്രമേ കഥാവസാനത്തിൽ തോന്നുകയുള്ളൂ. തന്റെ ലൈംഗികാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരു പുരുഷനെ സ്ത്രീ വിഭജിക്കുന്ന (കഷ്ടം—!) ആ യുദ്ധം സഹനശ്ചിതം. ഇതിൽനിന്നും കഥികൻ നിലചാട്ട് വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഈ കഥയുടെ ഗുണപരം, 'ഭേദഭാസി'യുടെ മംഗളാഭയം നിരൂപണത്തിൽ ശ്രീമാൻ സി. ജെ. തോമസ്സ് ഉൾപ്പെടെ എട്ടു കോണിയിരുന്നു. അതായത്: "ലൈംഗികത്വം മനുഷ്യജീവിയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമാണ്....ഒരു പ്രസവിക്കാൻവേണ്ടി മണഞ്ഞ നേരിട്ടുകയെന്നത് (ഒരു പ്രസവിക്കാൻവേണ്ടി മരിയെന്നത്) എന്നതന്നെയാക്കണം ഇവിടെ-കെ. സു) ആ കാര്യമായി കരുതാത്തവരാണ് സി.!!-എന്നിങ്ങനെ. ശരിയാവാം. എന്നല്ല ഇതിലെ അന്തരീക്ഷം അവസ്ഥയിലുള്ളവർ വായനക്കാരിലുണ്ടാകുമ്പോൾ, വെട്ടുരിന്റേയും സി. ജെ; യുടെയും ഈ മുന്നറിയിപ്പുകൾ അവർക്ക് വളരെ പ്രയാസം ചെയ്യട്ടെ-എന്നും ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു!

കൂടുതൽ, വെട്ടുരിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യബോധമോ സി. ജെ. യുടെ മനുഷ്യാനുഭവമോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാവാം, എന്തിന് ചില സന്ദർഭങ്ങൾ പോലെയോണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ ലൈംഗികവാസന ഇന്നും ഉത്തമനമോ വക്കാലത്തോ ആവശ്യപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ആ അവശമായ ഒരു വികാരമാണോ? ആണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ജനസംഖ്യ അനന്യസംഭാവമാണെന്നും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്റെ നേരത്താണ്? ഇക്കഴിഞ്ഞ ദിവസത്തന്നെ, കണ്ണൂരിൽപ്പെട്ട ആ ശുപരിയിൽവെച്ച്, ആരും ചേർന്ന് ഒരു യുവതിയെ അനുഭവിച്ച് കൊണ്ടു വരുന്ന

പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്തരം വാർത്തകൾ മാസത്തിൽ നാലുപത്താലും പത്രങ്ങളിൽ കാണാം. ഇതൊക്കെ എന്താണ് വിളിച്ചു പറയുന്നത്? സമുദായത്തിൽ ലൈംഗിക വികാരത്തിന് പ്രാബല്യം കുറവുണ്ടെന്നോ? അതോ, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ എല്ലാ അതിർത്തികളും അതിക്രമിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ അധീശത്വം വർദ്ധിച്ചുപോയെന്നോ? കൂടുതൽ അറിയാൻ കഴിയായെപ്പോലെ, ജന്മിനെ മനുഷ്യമേയ്പോലും നടത്തുന്ന ഒരു വികാരത്തിന്, ഇനിയും ആരെയെങ്കിലും കൈമണി കൊട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ലൈംഗികത്വത്തിന്റെ പ്രകടനത്തെയോ നിയന്ത്രണത്തെയോ നാം ഇന്ന് കൂടുതൽ ഉന്നിപ്പറയണമോ? എന്താണ് ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ കൂടുതൽ ചർച്ച ചെയ്യാനുള്ളതാണ്?....തിർച്ചയായും, ലൈംഗികത്വത്തിന്റെ ന്യായമായ വഴിച്ചുപുറം കേവേലം മേയ്കൽ വാദിക്കണം. കാരണം ന്യായമായ ബന്ധിതമനം സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന് കൂടുതൽ ശ്രേയസ്കരമാണ്, അവിടെയും സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സാണ് ലക്ഷ്യം, സാമൂഹ്യ ജീവിതമാണ്, അല്ലാതെ വ്യക്തിയുടെ ജീവിതമല്ല, ഏതായാലും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ന്യായമായ വഴിച്ചുപുറം കേവേലം നോക്കി വെട്ടുർ വാദിക്കുന്നത്? നാം പരിഹസിക്കണമെന്ന് വെട്ടുരും, സി. ജെ.-യും, പരോക്ഷമായി പ്രതികരിക്കുന്നു അന്തരീക്ഷം ആ പ്രശ്നം, അതോ, നാം അനുഭവിക്കുന്നതെന്തെന്ന് സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു യുദ്ധം ആ മോഹമാ എന്താണ് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന് കൂടുതൽ അനുഭവമായിട്ടുള്ളത്? എന്തിന്റെ നേക്കാണ് നമ്മുടെ സമൂഹം



ഞെ വെട്ടൂർ തിരിച്ചുവിടേണ്ടിയിരുന്നതു്?.....

നിലവിലുള്ള സന്മാർഗ്ഗസംഹിതകൾക്കു് മൗലികമായ ഒരു വിപ്ലവം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു് വെട്ടൂരിനേയും സി. ജെ. യയും പോലെതന്നെ ഞാനും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൂടി പറയും. പക്ഷെ ആ വിപ്ലവത്തിന്റെ വഴിതെളിപ്പുകാരായ നാം (നമ്മുടെ പരിമിതമായ രീതിയിൽ), സാമൂഹ്യ മനുശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നു് അവഗാഹമായി മുൻപിചാക്കുന്ന ചെയ്തിനുശേഷം വേണം, നമ്മുടെ ദേശം കാലിയും വസ്തു ക. വിപ്ലവകാരികൾ ചെറും സംഘത്താക്കൾ മാത്രമല്ലല്ലോ. അവരുടെ സംഹാരം നിർമ്മാണപ്രചാരകമായിരിക്കണം. സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുന്നതിൽ സാമാന്യായികമായ താല്പര്യമുള്ള വെട്ടൂർ, സാമൂഹ്യ മനുശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചം പിടിച്ചു്, നിർമ്മാണാത്മകമായ 'സന്മാർഗ്ഗ' ധർമ്മം മാത്രം നടത്തണമെന്നു്, ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുന്നതിൽ വെട്ടൂരിനു് എത്ര മാത്രം താല്പര്യമുണ്ടെന്നു് ഇതിലെ ശേഷിച്ച രണ്ടു സന്മാർഗ്ഗകഥകളായ 'ദേവദാസി'യും അവിവാഹിതരും തെളിയിക്കുന്നു. രണ്ടും സൈകൽ കഥകളാണു്. പ്രതിപാദനംകൊണ്ടും ഉള്ളടക്കംകൊണ്ടും. സി. ജെ. യോജസ് പറഞ്ഞതുപോലെ, ഈശ്വരന്റെ പേരിലുള്ള ഇറച്ചിക്കുപ്പുവടത്തിന്റെ-ദേവദാസി സമ്പ്രദായത്തിന്റെ-ഒരു മാതൃക ചിത്രപ്പെടുത്തുകയാണു് 'ദേവദാസി'. അവിവാഹിതർക്കൊക്കെ ഗൌരവേതമായ ഒരു കഥയാണു്. അയഥാർത്ഥങ്ങളായ ജീവിതമുല്പന്നങ്ങൾക്കു്

വേണ്ടി, അതായതു് സമുദായമധ്യത്തിലെ പൊള്ളയായ സ്ഥാനമാനഭാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെ അനുസ്മൃതമായി ഒരു കൊടുത്ത ഒരു യന്ത്രമനുഷ്ഠൻ-അയാളെ ഒരു യുവതിയുടെ മണിയറവാതിൽക്കൽ കാവൽ നിൽക്കുന്ന ക്ഷണധ്വനിക്കാണു് വെട്ടൂർ ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതു്-തന്റെ നാൽപ്പത്തിയെട്ടാം വയസ്സിൽ, ഒരുനാൾ, യാദൃച്ഛികമായി ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നൽക്കുന്നതും, എല്ലാ മാനുഷികഭാവങ്ങളുടേയും ശ്മശാനമായിരുന്ന തന്റെ ഹൃദയത്തെ തുറന്നു് കാറുകൊള്ളിക്കുന്നതുമാണു് കഥ. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ "കന്യക"യും ഇതേ പ്രശ്നംതന്നെയാണല്ലോ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു്. ആ അവിവാഹിതയുടെ ഒടുവിലത്തെ ഇടിയും മിന്നലുമാണു് വെട്ടൂരിന്റെ ആളിനില്ല. അയാളും ഉദ്യോഗം രാജിയയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും, തന്റെ മാനുഷത്വം പഴയ ജീവിതത്തോളം യാതൊരു പ്രതികാരവും ചെയ്യുന്നില്ല, വിവാഹംപോലും കഴിയുന്നില്ല. ശാന്തനായി നാട്ടിൽപുറത്തേയ്ക്കു് പിൻവാങ്ങുന്നതയ്യല്ല. അതിൽമാത്രം, എനിക്കു അർത്ഥം ഇമ്മാർഗ്ഗം തോന്നി.

മുകളിൽ പ്രത്യേകമായി സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട നാലു കഥകൾ കൂടാതെ, മണ്ടെണ്ണക്കൂടിയുണ്ടു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ-'ഭക്തസംഘം' 'ദൈവം കരുണയുള്ളവനാണു്'-ഇങ്ങിനെ. വെട്ടൂരിനു് നല്ല സ്വാധീനം വന്നിട്ടുള്ള മന്ദാക്ഷേപ രീതിയിലാണു് രണ്ടും. ആകെ കൂടി പറഞ്ഞാൽ ആക്കും അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു സമാഹാരമാണു് "ദേവദാസി". അതിന്റെ കർത്താവിനു് അഭിമാനപൂർവ്വം ഞാൻ ഹസ്തദാനം ചെയ്യുന്നു.

\* ജെന്നിവില്യൂഴ്സ്



ശ്യാമളാലയം കൃഷ്ണൻനായർ

[പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് നോവലിസ്റ്റായ ജെ. ബി. പ്രിസ്റ്റ്ലിയുടെ ഏറ്റവും പുതിയ നോവലാണ് 'ജെന്നിവില്യൂഴ്സ്'. ഈ രചനയിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ കർത്താക്കളെ പോലീസിൽ ഉത്തരം പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. എങ്കിലും വെൽസിന്റെ മരണശേഷം വെൽസ് അവകാശപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തേക്ക് പിടിച്ചുകയറാൻ അർഹനായ ഒരു വ്യക്തി ഇന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് പ്രിസ്റ്റ്ലിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് വയസ്സ് 55 ആയി എങ്കിലും ആ ചിന്താഗതി സമ്പൂർണ്ണമായും യുവത്വത്തിന്റെയും ഉൽപ്പതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെയും ചേരിയിലാണ്. പ്രിസ്റ്റ്ലിയുടെ നല്ല നോവലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'The Good Companions, (1929) Angel Pavement, They Walk in the City, Three men in Suits ഇവ പ്രധാനമാണ്.

മി. പ്രിസ്റ്റ്ലി ഒരു നല്ല നാടകകർത്താവും നിരൂപകനും കൂടിയാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ദുർബ്ബല പശ്ചാത്തമ നിഷ്പക്ഷതയിൽ നിരൂപണം ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇക്കഴിഞ്ഞ യുദ്ധകാലത്തു നടത്തിയ റേഡിയോ പ്രസംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാധകന്മാരെ വളരെ സിംപിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്; അ

ദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപകന്മാരെ ചൊരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ എളിയ മനുഷ്യന്റെ (the little man) ചിത്രകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രിസ്റ്റ്ലി ആർനോഡ് ബെന്നറ്റിനേ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. Ed.]

അന്ധകാരം ഭയംകിന്തുടങ്ങിയ പടികൾ കയറി മാർട്ടിൻ ക്ഷേപരിൽ' രാജകീയ നാടകശാലയിലെ വിളിപ്പെട്ട അണിയറയുടെ വാതലിലെത്തി. അണിയറവാതിൽ തുറക്കുന്നതിനുപകരം അദ്ദേഹം ആ കതക് ചാരി നിന്നു. അറയ്ക്കുകയ്ക്ക് വീഞ്ഞു സദ്യ പെടി തല്ലുന്നു. തനിക്ക് മോയിരം വയസ്സായതു പോലെ ആ കതകുചാടിനിന്ന മനുഷ്യൻ തോന്നി. ക്യാഷ്—ക്യാഷ്—ക്യാഷ്—കടിയൻ സംഘത്തിന്റെ ശ്ലാഘാശബ്ദം ശബ്ദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു മടുത്തു.

മാർട്ടിയംഗങ്ങളുടെ അധഃശബ്ദം മൗനം അവലംബിച്ചു. തുടന്ന് ലോലമായ ഭേദനയ്ക്കു പോകും ഉയർന്നു. പ്രസംഗത്തിന് പത്ത്പാത്തലം ഭേദിക്കുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ. പ്രസംഗകൻ ആഘോഷാവോ? അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനു ശരിക്കും! ഇമ്മാതിരി സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രസംഗകൻ നഗ്നസേവയുൾക്കൊണ്ടായിരിക്കാനാണല്ലോ എളുപ്പം.

പ്രസംഗം ക്ഷേപരിലിന്ന് വ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു.

“ക്ഷേവരിലിനേയും പുകഴ്ന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകസമിതിയിലെ പ്രതിഭാശാലികളായ നടിനടന്മാരെയും സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ എനിക്ക് അനല്പമായ സന്തോഷമുണ്ട്.” തുല്യഭാരത്തോടെ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട ആ വാക്കുകൾ നഗ്ന സേവയുൾക്കൊണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു. ‘പുരാതനമായ ഈ നാടകശാലയുടെ പേരിൽ ഞങ്ങൾ അഭിമാ



നംകൊള്ളുന്നുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മഹത്തായ അഭിനയ കലയിൽ ആറാടിയ ഈ നാടകവേദിക്ക് 'കണ്ണാടി വാതൽ' കണുവാൻ തിടുക്കമായി. നിങ്ങൾക്കും കണ്ണാടിവാതലിനും മേന്മയുണ്ടെന്നു."

ആ നാടകശാലയുടെ മേന്മയെപ്പറ്റി അറയ്ക്കുപറഞ്ഞു പ്രസംഗം കേട്ടുകൊണ്ടുനിന്ന ഷെവറിവിനു സംശയമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അറയ്ക്കുകയെന്തെ മദ്യപാനികളെക്കൂടി വെടിയിൽക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ മേന്മ വർദ്ധിക്കുമായി.

"കണ്ണാടി വാതലി"ന്റെ ചെയിതാവ് എന്ന നിലയിൽ മുമ്പെ പ്രസംഗം നടത്തേണ്ട ഷെവറിൽ, നഗരസഭാധ്യക്ഷൻ ഉപസംഹരിച്ച കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ, കതകുതുറന്നു അണിയറയിൽ കടക്കുന്നു/ വീണ്ടും കറുപ്പോക്കും. മുമ്പെ പ്രസംഗം കണ്ണാടി വാതലിലെ പ്രധാന നടിയായ പാളിൻ ആയിരുന്നു പ്രസംഗിച്ചത്.

"നിങ്ങളുടെ വിഖ്യാതമായ രാജകീയ നാടകശാലയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ പലതും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പലതും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേക്കും മറ്റൊരു പുരോഗമനമായ ഈ അറ അതിമനോഹരമായിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ യോനകമായിത്തീരാനാകുമെങ്കിലും."

പ്രധാന നടീ പറഞ്ഞത് ചിന്താർഹമാണെന്ന് ഷെവറിവിനു തോന്നി. പക്ഷേ ഇനിമേൽപേണം ഗ്രീക്ക് രൂപിലെ അന്തരിക്ഷം എത്ര നിബിഡമാണെന്ന് പരിശോധിക്കാൻ. ഒരു രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരത്തേക്ക് ആരു ഉപദ്രവിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നുതന്നെ അതങ്ങു നിർവ്വഹിക്കാമായിരുന്നു. പാളിൻ തുടർന്ന് ഇപ്രാവശ്യം നാടകത്തെ

പ്പറ്റിയും അതിന്റെ അനശ്വരതയെപ്പറ്റിയും ആയിരുന്നു പ്രധാന നടീ വിചിന്തനം ചെയ്തത്. നാടകീയമായി പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചപ്പോൾ വീണ്ടും കുടിച്ചു കൂത്താടിയ ശ്രോതാക്കൾ കൈകൊട്ടി. അത്തരം നോക്കി ഷെവറിൽ അണിയറയിൽ പ്രവേശിച്ചു. "ആത്മാർത്ഥൻ ഷെവറിൽ! നിങ്ങൾ എന്റെ പ്രസംഗം മെച്ചപ്പെടുത്തണമെന്നു കേൾക്കുകയായിരുന്നു, കള്ളൻ"

"ഷെവറിവിന്റെ പ്രസംഗം" ആളുകൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. പരിഹസിക്കുന്ന നോട്ടത്തോടെ അദ്ദേഹം ഏഴുനൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിലേക്കു തിരിച്ചു. തിരുമുറ്റത്തിന്റെ പ്രധാന നടീ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളോടു എതിർപ്പ് യോജിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിന്റെ അനശ്വരതയെപ്പറ്റി ഞാൻ സംശയാലുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ജീവനും ചൈതന്യവും പൊലിയുന്നതിനി അധികകാലം വേണ്ടെന്നുതോന്നുന്നു. കണ്ണാടി വാതൽ എന്റെ അവസാനങ്ങളായിരിക്കാനാണ് എളുപ്പം." പാളിൻ അദ്ദേഹത്തെ തുറിച്ചുനോക്കി.

"ഒരുവാക്കുകൂടി. ലോകവും ലോകരും ഏങ്ങനെയാണെന്നു മട്ടാണ് കണ്ണാടി വാതലിൽ ഞാൻ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്. അസുഖരകരമായി നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയേക്കാം. നേരത്തെ എന്റെ ലേഖനം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. നമസ്കാരം"

ആളുകൾ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടു നടന്നു. ഗ്രീക്ക് രൂപിൽ അത്ഭുതശാസ്ത്രം കിട്ടി. പാളിനും ഷെവറിനും അതിൽ അഭിനയിച്ചു.

പാളിൻ പറഞ്ഞു "എനിക്കൊരുകാരും പറയാൻ ധൃതിയായി. നിങ്ങളുടെ മുന്നും

അങ്കം—എല്ലാവരും അതിനെ വെറുക്കുന്നു. അസത്യങ്ങൾ പറയുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ പരസ്പരം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത നിഴലുകൾ. ഇതാണോ ജീവിതം?”

“ഇനി ഒന്നിനും സമയമില്ല പാളിൻ. പോക്കെങ്കിൽ തിയേറ്ററിന്റെ ഭാവിയെ പറ്റി എനിക്കു വലിയ പ്രതീക്ഷകളില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ? നാടകശാലയിൽ ഞാൻ പൂക്കുത്തുകൾ കാണുന്നു.”

“നിങ്ങൾക്കതിൽ ചേർത്തില്ലേ?”

“ഇല്ല പാളിൻ. എന്റെ ജോലി മിക്കവാറും ഞാൻ ചെയ്തതിന്റെ കഴിഞ്ഞു.

“സ്വന്തം കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നും തന്നെ അന്നെ മോചിപ്പിക്കുന്നതൊഴികെ ഞാൻ ഇതുംപറയാം. വിജയങ്ങളും നിർവ്വഹണങ്ങളും കൂടി നിങ്ങളെ നിഹനിച്ചു. ആദായവിധിയ്ക്ക് ധാരാളം വിജയം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടി. ആക്കംവേണ്ടി പോരാടേണ്ടതില്ല. പ്രയത്നിക്കേണ്ടതില്ല അങ്ങനെയൊന്നിടം വിഷാദമെന്നായി. കഷ്ടനായി.”

“ഞാൻ വിരോധിക്കുന്നു.” തീവ്രമായ ചിന്തയ്ക്കുശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“ചൈവരിൽ/ ഈ കാക്കശൃത്തിന്റേയും നീരസത്തിന്റേയും പുറകിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട—വിവക്ഷപ്പെട്ട രോളുണ്ഡ്. ഞാനൊരിക്കൽ അടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ യത്നിച്ചു. പക്ഷെ എനിക്കനുവാദം കിട്ടിയില്ല. നിങ്ങൾ എന്നെ വിവക്ഷിക്കി.

“ഇനി ഒന്നിനും സമയമില്ല പാളിൻ.”

“അപ്പോൾ ആ മുന്നാമകം പോളിച്ച് ജീവിതവുമായി അടുപ്പിച്ചെഴുകുകയില്ലേ?”

“സങ്കടമുണ്ഡ് പാളിൻ. ഞാൻ പോകുന്നു.”

ഗ്രീൻ റൂമിൽ പാളിൻ തനിച്ചായി.

“എനിക്കു് ചൈവരിലിനെ കാണണം?”

മിസ്സ്. ഡിവാർഡ് ആയിരുന്നു അത്. നല്ലൊരു നടീ, ചൈവരിലിന്റെ നാടകത്തിൽ അഭിനയിക്കാൻ ആ നടിക്കു് ഒരു സരം കിട്ടണമത്രെ. ആദ്യം പാളിൻ ഊർഷ്യ അഭിനയിച്ചെങ്കിലും ഡിവാർഡ് അവരെ വശീകരിച്ചുകളഞ്ഞു. ഊർഷ്യ മാറിയെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഡിവാർഡ്:

“അപ്പോൾ, ഇതാണോ പ്രസിദ്ധമായ രാജകീയനാടകശാലയിലെ ഗ്രീൻ റൂം? ഈ മുറിയിൽ പിശാചുക്കൾ മന്ത്രിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു.”

“അയ്യോ നിറുത്തു.” പാളിൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

“നമ്മെപ്പോലെ തീയറ്ററിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട ഭൂതങ്ങൾ പാളിൻ! എന്താണു് ഒരു ദിവസം രാത്രി ഉണ്ടാകുന്നത്?”

“എൻറീശ്വര! ഒരിക്കലുമില്ല.” ഡിവാർഡ് ഭിത്തിയിലെ ചിത്രങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുതുടങ്ങി.

ഏഡ്മണ്ട് കീൻ. വിരുതനാണെന്നു കണ്ടാലറിയാം. അടുത്തതു് ചൈവന്റെ ചിത്രമാണു്. എന്തൊരു സന്ദർഭം. ജെന്നി വില്യംസ് ‘വിരോളുയുടെ വേഷത്തിൽ. ബാർട്ടൻ സ്പെയിലെ ഷേക്സ്പീരിയൻ സൊസൈറ്റി സംഭാവനചെയ്ത ആലേഖ്യം.

“ജെന്നിവില്യംസ്! എത്ര നല്ലപേരു്. അഭിനയിക്കാൻ അവസരം കിട്ടാൻ വളരെ നാൾ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു നടിയോണെന്നു തീർച്ച. എന്താണാശ്ചര്യം?”

“എന്തോണം. ഞാനൊന്നും കണ്ടില്ല” പാളിൻ ഡിവാർഡിനെ പകച്ചുനോക്കി.



“ആരെങ്കിലും സ്പർശിച്ചതായിത്തോന്നിയോ? ഡിവാർഡ് ശാന്തമായി ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല. നിങ്ങളാണ് എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നത്.”

“ചാളിൻ! അഭിനയിക്കാൻ അവസരം കിട്ടുവാൻ ജെന്നിവില്യൂസ്സിന്റേ കൗത്തിരികേണി വന്നു എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആരോ എന്നെ ഉൾക്കൊണ്ടുപോയതുപോലെ എനിക്കുതോന്നി. അതാ എന്നാണെന്നുനോക്കൂ.”

അവർ നിലത്തു തുറിച്ചുനോക്കി.

നിലത്തു കിടക്കുന്ന പഴയ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു ‘കയ്യു’.

“അൽപമുൻപ് അതഭിമുഖീകരിക്കുന്നതാണ് ഞാൻ ശ്വപഥം ചെയ്തത്. ഉണക്കിയതെന്നെങ്കിൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും കാണുകയായിരുന്നു ചാളിൻ.”

“വെറും സങ്കല്പങ്ങൾ. നോക്കൂ—ചെവരിൽ വരാറായി. നിങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി നിൽക്കൂ! എന്റെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.”

ഡിവാർഡ് പതുക്കെ പുറത്തിറങ്ങി.

കുറെ കത്തുകൾക്കുമായി ചെവരിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

“ചെവരിൽ, നിങ്ങളെക്കണ്ടുവാൻ ഒരു നടി പുറത്തു നിൽക്കുന്നു. എന്താ നിങ്ങൾ അവരെ കാണുകയില്ല?”

“ഇല്ല” ഒരു കത്തു പൊട്ടിച്ചു വായിക്കുന്നതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“കാണുകയില്ല?”

“നടിമാരെക്കൊണ്ട് എനിക്കിനി പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.”

“എന്തോ നിങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു.” കതക് വലിച്ചുകൊണ്ടു ചാളിൻ പുറത്തു ചാടി.

കത്തു വായിച്ചുതുടങ്ങിയ ചെവരിലിന്ന് അധികംനേരം കിട്ടിയില്ല. ഡിവാർഡ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ എത്തി.

“എന്റെ പേര് ഡിവാർഡ് എന്നാണ്.”

“പോകൂ, എനിക്കു കാണണ്ടാ.”

“ഒന്നിങ്ങോട്ടു നോക്കുകപോലുമില്ല. നിങ്ങളുടെ നാടകങ്ങളിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുള്ള എന്നെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കരുതേ.”

“ഭയവുമെന്തു പോകൂ.”

“കണ്ടില്ലെ നിലത്തുകിടക്കുന്ന ‘ഗ്ലോവ്’ (കയ്യു) വിശദമാക്കും എന്റെ ചേരിയിലാണെന്നു ഓർത്തുകൊള്ളൂ.” അവർ നടന്നു മറഞ്ഞു. നിലത്തുകിടന്ന ഗ്ലോവ് എടുത്തു ചെവരിൽ മേശപ്പുറത്തു വച്ചു.

“ഇതെങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നു ഗ്ലോവ് ചൂണിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു ചെവരിലിനെ സന്ദർശിക്കാൻ വന്ന ഓട്ടി ചോദിച്ചു.

“തറയിൽക്കിടക്കുന്നതുകണ്ടു. ഞാനെടുത്തു ഇവിടെവച്ചു.”

“ഈ മുറിയിലെ ചില സാധനങ്ങളെപ്പറ്റി കെട്ടുകഥകൾ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.”

“ഇതാരുടെ ഗ്ലോവെന്നാണ് അക്കഥകൾ പറയുന്നത്?”

“ഒരു നൂറുകൊല്ലം മുൻപ് ഇദ്ദേഹവാസി കളുടെ കണ്ണിലുണിയിരുന്ന ജെന്നിവില്യൂസ്സിന്റെയൊന്നൊന്നാണ് പറയുന്നത്. നിങ്ങൾ അവരെപ്പറ്റി വല്ലതും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?”

“ജെന്നിവില്യൂസ്സ്. അതുകൊള്ളാം.

‘എന്താണ് ഷെവറിൽ, ജെന്നിവിഷ്യൂഴ്സ്, നടി. ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ അന്തരിച്ചു. മരണത്തിന് എന്തിനായി എണ്ണൂററി നാല്പത്തിയെട്ട് നവംബർ പതിനാലൊന്നെന്ന് തോന്നുന്നു.’ ഒരു പുസ്തകത്തിൽനിന്നും കിട്ടിയ വിവരങ്ങളാണിവ. മാപ്പിക്കുന്ന മന്ദഗന്ധത്തോടെ ഷെവറിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഇതാ നോക്കൂ ജെന്നിയുടെ ഒരു ചിത്രം. ഭരണിനന്ദനഗ്രന്ഥപു.’ ഗ്രീൻറൂമിലെ ഒരു കണ്ണാടിപ്പെട്ടി പരിശോധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഓട്ട്വി ഷെവറിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

ചിത്രം കയ്യിൽ വാങ്ങുമ്പോൾ ഷെവറിന്റെ വില്ലുകൾ വിറകൊണ്ടു.

‘മരണം തീർച്ചയാണ്. ആ ബോധം ജീവിക്കത്തെയും അനിവാര്യമായ മരണത്തെയും മധുരതമോക്കട്ടെ.’

അഭിനന്ദന ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഉദ്ധരണി ഷെവറിൽ വായിച്ചു.

‘ആ പുസ്തകം വായിക്കാതിരിക്കുകയാണ് ഭേദം. ജെന്നിയുടെ ലളിത ചരിത്രം പഴയ മാതൃകയിൽ കനത്ത ഭിത്തിയിലാണ് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഷ്ടം നിസ്സാരം. നോർത്ത്ഫോക്കിൽനിന്നും ജെന്നി ഇവിടെ വന്നു. നല്ലൊരു നടൻകൂടിയായ ലഡ്ലോയുടെ നാടകസഭയിൽ ജെന്നിക്ക് പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ അഭിനയിക്കാൻ അവസരം കി

ട്ടി. നാടകസഭയിലെ പ്രധാന നടനായ നേപ്പിയറിൽ ജെന്നി അനുരക്തയായി. നേപ്പിയർ പെട്ടെന്ന് സ്ഥലംവിട്ടു. അവർ രോഗബാധിതയായി മരിച്ചു. നേപ്പിയറും അധികകാലം ചെല്ലുന്നതിന്മുമ്പ് അന്തരിച്ചു. ‘വിടയാളായുടെ ഭാഗം അഭിനയിച്ചാണ് അവർ പേരെടുത്തത്.’

ഭവനാന്തർഭാഗത്തെ എന്റെ ആത്മാവിനെ വന്നു കാണുമോ?

അഭിനന്ദന ഗ്രന്ഥത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ധരണി മനം ഷെവറിൽ ആലപിച്ചു.

അവ്യായമായ രംഗവും, അറയുടെ ആകൃതി മറന്നുതുടപോലെ ഒരു തോന്നൽ. സുബോധമനസ്സോ അബോധമനസ്സോ ഭരിക്കുന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത രേവസ്വ. ബോധമനസ്സിന്റെ കോട്ടയിൽ ഒരൊറ്റ കാവൽപ്പടൻ ഒഴികെ എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ.

കേന്ദ്രമർദ്ദത്തിന് ഡ്രോക്ടർ നൽകിയ ഗുളിക രണ്ടാണോ നാലാണോ കഴിച്ചതെന്ന് ഷെവറിൽ സശയിച്ചുതുടങ്ങി.

കസാലയിൽ ഒന്നു ശക്തിയായിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. കസാല വായുവിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ബോധാവസ്ഥയുടെ ഒരു പൊരിമാത്രമേ യുക്തം അണയാൻ. ഇനി എന്താണോ,

ആരത്ത് !!

(ശേഷം അടുത്തലക്കത്തിൽ)



**ലഘുനിരൂപണങ്ങൾ**

- \* അടയാളം
- \* പ്രേമമുദ്ര
- \* കർഷകസഹായി
- \* ആത്മാർപ്പണം
- \* തോണിക്കാരി...

**1. അടയാളം**

ഗുന്മകർത്താ, വിദ്വാൻ തേരവിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ബി. ഓ. എൽ. വിവേകാനന്ദ പ്രിൻറിംഗ് വർക്കസ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ-വിഖരൂപ 1 ബ 4.

ആധുനികസാമൂഹ്യജീവത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സംഘട്ടനങ്ങളും പ്രതിസംഘട്ടനങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാർ ഉച്ചനീചഭാവങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കാൻ പലപ്പോഴും യത്നിക്കാറുണ്ട്. വഴി പിഴച്ച സാമൂഹികാചാരങ്ങളെ ധ്വംസിക്കുന്നതിനും മാനവലോകത്തിന്റെ സംസ്കാരമെന്ന നിലയിലും പശ്ചാത്താപം സംഭവിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമാണെന്നും. അനാചാരങ്ങളെ അകറ്റുന്നതിന് മിശ്രവിവാഹം ഒരു ചങ്ങായി വിശ്വസിക്കുന്ന ചില കൂട്ടരുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണ് പ്രസ്തുത ഗുന്മകർത്താവ്. "അടയാളം" എന്ന ഈ പ്രഹസനത്തിന്റെ കഥ എന്താണ് ഇപ്രകാരമാണ്. യഥാസ്ഥിതികനായ മുപ്പിൻനായരെ അതി

ത്തമാക്കിയ ഒരു പുലച്ചെരിയെ (10 വയസ്സ്) മുപ്പിൽ കല്ലെറിഞ്ഞു മുറിവേല്പിക്കുന്നു. (ഇത് ഓടയാളം) കണ്ടുനിന്ന മുപ്പിന്റെ ചെറുചെറു (പത്തുണ്ടു വയസ്സ്) ചെറുചെറിയെ നെറ്റിയിൽ തകരും തുടച്ച് ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. ബാലനെ ഈ കുറ്റത്തിന് മുപ്പിൽ നായർ മടുത്തു. (ഒരൊരടയാളം) ഈ സംഭവങ്ങൾക്കുശേഷം ചെറുചെറിയെ എന്ന പേരിൽ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ താമസിച്ച് പഠിച്ച് ബി. എ. ക്ലാസിൽ ഏതുതന്നെ. ബാലൻ (കുമാരൻനായർ) ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞു എം. എ. പാസ്സായി, മലയാളം പ്രഹസനമായി, ചിലയെ പഠിപ്പിക്കാൻ വന്നു ചേരുന്നു. ഇരുവരും പരസ്പരം ആർക്കെതിരെതന്നെ പ്രണയബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു ഭവതിമാരാകുന്നു. ഒടുവിൽ അടയാളങ്ങൾക്കു പരസ്പരം പഴയകഥകൾ ഒമ്മിക്കുന്ന തോടെ രംഗം അവസാനിക്കുന്നു. കഥയുടെ മർമ്മങ്ങൾ പ്രേക്ഷകരിൽനിന്നും ഉപഗുഹനം ചെയ്യാതെതന്നെ പുരോഗമിക്കുന്നു. യഥാസ്ഥിതികന്മാരെ ഒരു നല്ല പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഫലശ്രുതി. നായികനായ കുമാരയെ ഉദ്ദീപനവിഭാവത്തിന് കളമൊരുക്കുന്നത് ബി. എ. ക്ലാസ്സിലുള്ള ഒരു യുവാവനാണെന്ന്. ക്ലാസ്സിൽവെച്ചുള്ള "സൈററികളും വള്ളത്തോൾ കവിത വായിക്കലും അഭിനയിക്കലും" (P. 29) മറ്റും എത്രത്തോളം ആർഗ്ഗവചനമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ചിന്തനീയമാണ്. ഒരു എം. എ. ബിരുദധാരിയെ കൊണ്ട് ഈ വിധത്തിൽ അദ്ധ്യാപനം നടത്തിക്കുന്ന രീതി വിദ്വാനും ബി. ഓ. എൽ. കാരനും ആയ ഗുന്മകർത്താവ് എം. എ. ക്ലാസ്സിൽ വെച്ചു പകയും തീർന്നാണോ ആവോ? മിശ്രവിവാഹം ഒരു നല്ല ആർഗ്ഗവചനമാണെന്നു സമ്മതിച്ചാലും അതിനുവേണ്ടി സംസ്ഥാനീയരായ മുപ്പിൻനായരെ വഴികാട്ടുന്നത് ഒരിക്കലും അഭികാമ്യമല്ല. മാത്ര

കാലമായ രാത്രി ഈ കഥയിൽ സന്നി  
വേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് സന്തോഷവായത്തിന്  
പറിയത്തന്നെയാണ്. പക്ഷെ ആശ്രമ  
ത്തിൽവെച്ചും ഇത്തരം “ഗുരുശിഷ്യബന്ധം  
പുലർത്താൻ” നായികാനായകന്മാർക്കുവേണ്ടി  
കൊടുത്ത “യതിമർദ്ദം” വിചിത്രംതന്നെ.  
“സന്തോഷത്തിൽനിന്ന് കന്യാഗൃഹത്തിലേ  
ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിന്” സൗകര്യം നൽക  
ുന്നതായി ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്നെ സമ്മതിക്കു  
ന്നുണ്ട്. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ പാകം  
വരാത്ത പുരോഗമനശാസ്ത്രങ്ങളാണ് ഈ നാ  
ടകകാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു പറയേണ്ടി  
വരും. കഥാഖടനയിലെ വൈകല്യങ്ങൾ  
പരിഹരിച്ച്, വ്യഥാ സ്ഥൂലൃത്തിനിടക്കെടു  
ത്ത ഭാഗങ്ങളെ തള്ളി നീക്കി, എടുത്താൽ  
ഈ നാടകത്തെ വളരെ സംസ്കരിക്കാ  
മെന്നു തോന്നുന്നു.

## 2. പ്രേമമുദ്ര

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: എൽ. ജി. എസ്. ബി., എ.  
നരസിംഹവിഭാസം ബുക്കഡിപ്പോ, തുറവൂർ  
വിഖ അണ 6.

ഖിപ്സ്റ്റിക്കും പൗഡറും ഇട്ട് പശ്ചാത്യ  
വേഷം അണിയുന്ന നായികയെ ആദ്യമായി  
അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കഥയുടെ അവസാന  
ത്തിൽ അവളെ പരുപരുത്ത ഖദർ ധരിച്ച്  
മാനസാന്തരംവന്ന മർദ്ദാദിക്കായി മാ  
റുന്നു. ഇതിന് രണ്ടിരം ഇടയ്ക്കുള്ള പരി  
സരങ്ങളും സംഭവങ്ങളുമാണ് കഥാവിഷയം.

മഹനീയമായ രാജാർക്കും ഈ കഥയുടെ  
പുറകിൽ ഉണ്ട്. അത്തരമൊക്കെ വന്നുപോ  
കുന്ന തെറ്റുകളെ ക്ഷമിക്കാനും സഹിക്കാ  
നും കഴിവുള്ള മനുഷ്യരാണ് ഉത്തമന്മാ  
രായി പരിഗണിക്കേണ്ടത്. അവരുടെ അ  
നുഭവങ്ങളും ശുഭപ്രഭങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരി

ക്കും. സംസ്കാരോത്തേജകങ്ങളായ ഇത്തരം  
ചിത്രീകരണങ്ങൾ മാനിക്കപ്പെടേണ്ടവയാ  
ണ്. പ്രേമപരവശ്യത്തിന്റെ മുഖസ്തംഭശ  
യിലും അശ്ചലപ്രതിതി വരുത്താതിരി  
ക്കാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ശ്രമിച്ചു കാണുന്നത്  
പ്രശംസനീയമാണ്. സാരോപദേശങ്ങൾ  
സമചിതമായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.  
പ്രതിപാദനരീതി തക്കേടിലു. കഥയുടെ  
പശ്ചാത്തലം ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ  
പണ്ടെങ്ങോണ്ടോ കണ്ട ഒരു ഹിന്ദി ചല  
ച്ചിത്രത്തിന്റെ രാജ്യം വരുന്നു. സ്വകലോപ  
കല്പിതമാണ് കഥയെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ്  
വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

ടി. കർഷകസഹായി

കെ. എസ്. നീലകണ്ഠം അന്തികാല  
യും, തയ്ക്കുട്, തിരുവനന്തപുരം. വിഖ  
രൂപ 87.

കൂട്ടവഴിപാടും കവുഞ്ചപ്പലർച്ചയും  
അവസാനിച്ചതോടുകൂടി, കൃഷിയും അവസാ  
നിച്ചു. പണ്ടത്തെ കാലാവസ്ഥാ കൃഷിയി  
ലും കന്നുകാലി വളർത്തലിലും കാണിച്ചി  
രുന്ന നിഷ്കർഷയും അത്പര്യവും അവ  
രുടെ കാലത്തോടുകൂടി നിലനിന്നു. പരമ്പ  
രയാ സിദ്ധിച്ച അവരുടെ പ്രായോഗികപരി  
ജ്ഞാനം കൃഷിക്ക് ഉപരൂപരി മേന്മ ഉണ്ടാ  
ക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. ആഭോഹരിഃ  
ഗവും തദനന്തമേന്മയായ ജനങ്ങളുടെ നിര  
ങ്കുശമായ അലസതയും നാട്ടിനെ നശിപ്പി  
ച്ചു. ഇന്ന് സ്വയംപര്യാപ്ത നഷ്ടപ്പെട്ട  
എന്നുള്ളത് അനുഭവസിലായി. അതിനു  
പരിഹാരമർദ്ദം കൃഷിയെ പുനരുജ്ജ്വലിപ്പി  
ക്കുക എന്നതാണ്. അതിലേക്കു പ്രായോഗി  
കവിജ്ഞാനം നൽകുന്ന ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ  
ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു അനുഗ്രഹമാണെന്നു  
യാണ്. മി. നീലകണ്ഠത്തിന്റെ കർഷക



സഹായി ഏറ്റവും അധഃസ്ഥിതമായ നിലയിലായിരുന്നെന്ന്. കർഷക സഹായിയെ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിൽ എത്തിക്കണമെന്നുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ യത്നം വിജയപ്രദമായിട്ടുണ്ട്. ഏതദ്വിഷയകമായ ഗവേഷണത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചവനായിക്കഴിയുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ, അദ്ദേഹം മദ്ധ്യരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ കൃഷി പോഷണത്തെ വിപുലമാക്കി കർഷകജാതിയിൽ സഹായം നൽകാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവ്. “കർഷക സഹായിയിൽ” പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. നഗ്നപൂർ കർഷക പാഠശാലയിൽനിന്നുള്ള പരിശീലനവും തുടർന്നുള്ള ഗവേഷണയത്നവും അമരമായ അഭിയാഗവും അദ്ദേഹത്തെ വിജയോന്മുഖനാക്കിത്തീർക്കുമെന്നത് നിർവിവാദമാണ്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ മണ്ണിന്റെ ആഗമം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് അതിരിട്ടു് ഭാരം വിഭാഗത്തിനുള്ള കറവു് പരിഹരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിച്ചു കാണുന്നു. അതുപോലെ വളങ്ങളെ തരംതിരിച്ചു് ഭാരം ഇനം കൃഷിക്കും ഉപയുക്തമാക്കേണ്ടതിന്നു പ്രത്യേകം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃത വളങ്ങളുടെ ഗുണം പ്രകൃതിസിദ്ധമാണ്. അതിനു മേന്മ കൂടുമെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാഭാവമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരനും ഈ അഭിപ്രായംതന്നെയാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് കൃത്യ വളങ്ങളെ ഔചിത്യപൂർവ്വം ചേർക്കേണ്ടപലതിയും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥത്തിൽ കന്നുകാലി വളങ്ങളും മികിത്സാകൂടങ്ങളും വിവരിക്കാൻ ഔദ്യോഗികമായി ചേർത്തിരിക്കുന്നത് നന്നായി. പക്ഷേ മികിത്സാപദ്ധതിയിൽ നമ്മുടെ പ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് കൂടുതൽ വിജ്ഞാനം നൽകുന്നതിനു് വേണ്ടത്ര ശ്രമം ചെയ്തുകാണുന്നില്ല. അതു് അടുത്ത പതിപ്പിലെങ്കിലും പരിഹരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

#### 4. ഗാന്ധിജയന്തി

പാണാവളി രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. ബി. റി. (വില 14 അണ)

രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിലെ ചില പേരുകൾക്കുള്ള പിന്തികരിക്കാൻവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട ഈ നാടകത്തിലെ രംഗങ്ങളും ആതാണുമാട്ടിലാണ് സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഗാന്ധിജയന്തിയാട്ട് ഘടിപ്പിച്ചു് ഈ ഹാമിളക്കം കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു.

B P,

#### 5. ബിഷപ്പ് ഏബ്രഹാം മാത്തോമ്മാ

ഒരു ജീവചരിത്രം, ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: കെ. എം. കോശി, മിത്തലക്കര, തിരുവല്ല. വില രൂപ 1.

“ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ക്രിസ്ത്യാനി” എന്ന് ഡാക്ടർ സ്റ്റാൻലി ജോൺസിനാൽ പുകഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒരു വന്ദ്യവൈദികനായിരുന്നു, ഡാക്ടർ ഏബ്രഹാം മാത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പാലീത്താ. ആത്മീയകാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിലും ഉചിതമന്തരയോടെ പ്രവർത്തിച്ച ഒരു നിർവചനകർതൃകളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ജീവചരിത്രം ക്രിസ്ത്യാനികളും ക്രിസ്ത്യേതരന്മാരും ഒരുപോലെ സ്വീകരിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒന്നാണ്. കേരളീ സാഹിത്യരംഗത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം മദ്ധ്യരാജ്യത്തിലെ ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിനും ഗണ്യമായ ഒരു സംഭാവനയായിത്തീർന്നു. ഈപ്പാഴത്തെ നിലയ്ക്കു് അത്രയും സമ്മതിക്കാൻ കുറെ പ്രയാസമുണ്ട്. എങ്കിലും ഒട്ടും വിരസമല്ല പ്രതിപാദനം. വിരരംധനയുടെ സ്വഭാവം, ഉടനീളം കാണുന്നതെന്ന് രോക്ഷേപം നവീനന്മാർക്ക്

പറയാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, വൈദികമേലധ്യക്ഷന്മാരുടെ ചുറ്റിന്നും സമുദായക്കേന്ദ്രമാർ കാണുന്ന ആ പരിവേഷം എല്ലാവരും കണ്ടില്ലെങ്കിൽ അതിൽ പരിവേഷമേയ്ക്കൂ. മാർത്തോമ്മാസഭയുടെ ആശംസയും ഉമ്മൻ കശീശായുടെ അവതാരികയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് മേന്മയായിട്ടുണ്ട്.

കഥാപുരുഷനെക്കുറിച്ച് ഇതേ ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു വിചാരപത്രവുമാണ് വിശേഷവിചാരം.

6. ആത്മാർപ്പണം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ-വിഭാഗം വി. ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ള. പ്രസാധകർ-സുഗതാ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, വിദ്യ, ബേലൂർപാ.

മാതൃമിക്കുടവണ്ടി പോരാടിയ മൂന്ന് ഗണനീയവ്യക്തികളുടെ ചരിത്രങ്ങളാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം. വേലുത്തമ്പിളവാര, സ്വാൻസിറാണി, ട്രോൻസ് മാക്സിനി എന്നിവരാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. വേലുത്തമ്പിയുടെ ചരിത്രമാണ് സ്വാൻസിറാണിയെക്കുറിച്ചുള്ള അധികം ആകർഷിക്കുന്നത്. ആ ചരിത്രരചനയിൽ ഗ്രിഗോർ പരമേശ്വരൻപിള്ള അധികം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. വേലുത്തമ്പിളവാര ചരിത്രരേഖകൾ പരിശോധിച്ച്, അഭിമാനവും ആത്മചിന്തയും നമ്മിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെല്ലാം ആ കഥ പ്രതിപാദിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അനുകൂലമായ ഒരു ജീവചരിത്രമെന്നു പറയാൻ ഈ നിലയിലും നിവൃത്തിയില്ല. വേലുത്തമ്പിയുടെ പ്രാരംഭകാലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള രേഖകൾ അപൂർവ്വമായിട്ടേ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നതാവാം കാരണം. എന്തായാലും വി

ഖ്യാതമായ കണ്ടറ വിളമ്പലും മറ്റും ഇതിൽ പകർത്തിയിട്ടുള്ളത് ജിജ്ഞാസകൾക്കു അനുഗ്രഹമാണ്.

സ്വാൻസിറാണിയെപ്പറ്റിയുള്ള ലേഖനം മേജർബാസ്, എഡ്വിൻ തോംസൺ, സർവ്വർ, കിഷോർവർ മുതലായ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ കൃതികളെ സമാശ്രയിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മലയാള വായനക്കാർക്ക് അധികം അറിയാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ലാത്ത ആ ചരിത്രവൃത്താന്തങ്ങളെ ഈവിധത്തിൽ സരസമായി ഉപപാദിച്ചതിന് നാം ഗ്രന്ഥകാരനോടു കൃതജ്ഞരായിരിക്കണം.

ട്രോൻസ് മാക്സിനി ഏർലണ്ടിന്റെ സ്വതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ ഒരു ഉജ്വല നായകനാണ്. ദീനബന്ധു സി. എഫ്. ആൻഡ്റൂസിന്റെ കൃതിയാണ്, ഈ ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രമാണം ഇംഗ്ലീഷ്കാരോടുള്ള വിരോധം എന്ന പൊതുസ്വഭാവം നോക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ഏർലണ്ടുകാരോടു് കറുപ്പുകാരോടു് തോന്നും. ആ ന്യായമുള്ള ഈ കൃതിയിൽ മാക്സിനിയെ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനാൽ ഈ സമരനേതൃ പശ്ചിമഘാറ്റിന്റെയും ഇരവികളിപ്പിള്ളയുടെയും പാലാളികളുടെയും ഭാരതീയ ചരിത്രമാണ് ചേർത്തിരുന്നതെങ്കിൽ അധികം ഉചിതമായാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. ഇതിൽ അവിടവിടെയായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന പൊട്ട ഫോട്ടോകൾക്കും പട്ടണ പതിപ്പിൽ അവമർമ്മണം അർപ്പിക്കുന്നവയുമാണ്.

ഗ്രിഗോർ പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ ഈ സഭാപ്രസാധത്തിന് അവതരകനോടൊപ്പം (ഡാക്ടർ ചേലനാട്ട്) ഞങ്ങളും ഭാവുകരന്മാരായിരിക്കണം. തന്റെ പ്രസ്താവ



നയിലെ പരിഭവനം (ഃപ്രാത്സാഹനം കിട്ടുന്നില്ലെന്ന) അർത്ഥമില്ലാത്തതാണെന്ന് അങ്ങനെയെങ്കിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ മനസ്സിലാക്കുമോ?

7. ഗാന്ധിസൂക്തികൾ.

വിദ്വാൻ വട്ടാളി കൊച്ചുകുടുംബൻനായർ, പ്രസാധകൻ. വി. കെ. ശ്രീധർ. വിജ്ഞാപനം കൂവപ്പടി. വില 5 അന്ന.

ഗാന്ധിയുടെ സംഖ്യാതീതങ്ങളായ സഭാ വചനങ്ങളിൽനിന്ന് കുറേ തിരഞ്ഞെടുത്തത് കൂമികരിച്ചതാണ് ഈ ലഘുക്രിതി. ഈശ്വരൻ, മതം, അഹിംസ ഇങ്ങനെയെല്ലാം വിവിധ വിഷയങ്ങളായി ഉള്ളടക്കത്തെ വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും വിഷയങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നും ഉള്ളടക്കത്തെ വിപുലപ്പെടുത്താനും സാധ്യതകളുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ വാല്യമെന്ന നിലക്ക് ഇത് നന്നാണ്. എങ്കിലും ആശയങ്ങളുടെ പരസ്പരബന്ധത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അടുത്തുതന്നെ-ആർ. കെ. പ്രഭുവിന്റെ Mind of Mahatma Gandhi എന്ന പുസ്തകത്തിലെ പാഠ്യം.

8. തോണിക്കാരി 9. ഓണപ്പലരി-

എം. ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി, കട്ടം പേരൂർ. പ്രസാധകൻ-ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, കല്ലംപെള്ളിമം, ശ്രീകൃഷ്ണശാലം.

ആത്മപ്രീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള നിരന്തരം കവിതയെഴുതുകയും വല്ലപ്പോഴോടൊന്നും അവയിൽ ചിലതെടുത്ത് സന്ദർശനപദവയായി അനുവാചകന്മാരുടെ മുമ്പിൽ വെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അനവധി കവിതകളാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ, അക്കൂട്ടത്തിലൊരാളാണെന്നു തോന്നുന്നത് ശ്രീമാൻ കട്ടംപേരൂർ എം. ഗോവിന്ദൻനമ്പൂതിരി, പ്രമേയത്തിനക

ത്തെ പ്രതിപാദനത്തിനുള്ള വളരെ ഗൗരവപരമായ ഒരു ശ്രമത്തിന് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ കേവലം വിനോദമാണ് കവി യുടെ ഉദ്ദേശമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ചില നല്ല പാഠങ്ങളും തത്വങ്ങളും മിക്കവാറും എല്ലാ കവിതകളിലും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഉൽക്കടമായ അനുഭൂതികളെ ഉള്ളിടയ്ക്കുവെന്ന് പകരസ്ഥാപിച്ച കവിത, കവിതയാവുക. അനുഭൂതികളുടെ ആ മുഴുപ്പ് ഇതിലെ കവിതകളിലില്ല. നിർവീര്യമായ ആഖ്യാനംകൊണ്ടു് എത്ര കവിത നിർമ്മിക്കാം? അത്രയേ കവിതയെ ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ഈ കൃതികളിൽ കാണുന്നുള്ളൂ.

ആദ്യത്തെ കൃതിയായ തോണിക്കാരി പരമപരാശരം കഥയുടെ ഒരു പുതിയ പതിപ്പാണ്. ഇതിലെ നായകൻ മുനിയല്ലെന്നൊരു ഭേദമുള്ളു. പ്രായംകൊണ്ടും ചിത്തപ്പുത്തികൊണ്ടും അവരൊരുമിക്കും. പെരുമ്പള്ളി പണ്ടുപുലർ രസാഭാസത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞതെന്ന് ഇത്തരം കവിതകൾ വായിക്കുമ്പോഴാണ് അറിയുക. ഒരു പത്രകാരന്റെ പരിചാരസഹായകമായ ഈ രീതിയെ ശ്രംഗാരംഭാസമായിട്ടല്ലാതെ സാധൂകരിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

“മാന്യമാരി ഭൂതശാസ്ത്രംശാസ്ത്രംഭാഗവത വിഷ്ണു” എന്ന ഭാവ പ്രകാശികാരന്റെ മതം ഇവിടെ തികച്ചും അനുയോജ്യമാണ്.

ഓണപ്പലരി 25 ലഘുകവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ്. 11 വരിയിൽ ഒരേ ഒന്നു ലഘുകവിതകൾ വരെ ഉണ്ട്. സ്വാംശീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാവങ്ങളുടെ അനുഭവം നമുക്ക് കവിതയിലെ ഏറ്റവും ദയനീയമായ കാഴ്ച. അവതാരകനായ എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ ഈ സൂത്രത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു

ങ്. ശ്രീമാൻ നമ്പൂരിയൻ്റെ കവിതയെ "ഇല്ലായ്മയുടെ ഇരിപ്പുമാടം പുല്ലുമാടങ്ങളി-  
ലേക്കു വലിച്ചിഴക്കുവാൻ" കാരണപ്പെടുത്തുന്ന  
ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നാലുപേർ തൊഴിലാ-  
ളിക്കുവിയെഴുതിയെന്നുവെച്ചു നാട്ടിലുളളവ-  
രെല്ലാം അങ്ങനെയെഴുതുകൊള്ളണമെന്നില്ല.  
കാല്പനികമായ കവിതകളുടെകാലം കഴി-  
ഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. ഇതുനമ്പൂരിയന്റെയും അദ്ദേ-  
ഹത്തെപ്പോലെ ഉത്സാഹശീലനായ മറ്റു-  
യുവകവികളും മാർക്കുണ്ട് ഒരു പസ്തയമാണ്.  
ശ്രീമാൻ നമ്പൂരിയുടെ കവിത പഴമയുടെ  
ചട്ടക്കൂട്ടത്തിനിന്നിറങ്ങിയെങ്കിലും പുതിയൊ-  
രുപ്രാപ്യസ്ഥാനം ഇനിയും കണ്ടെത്തിയിട്ടു-  
ണ്ടെന്നുവെക്കുന്നു. അൻ്റെ നിലയെവിടെയെന്നു  
കാണാൻ ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുവെന്നും  
അദ്ദേഹം അത്യാവലനത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയിട്ടു-  
ണ്ടെന്നും.

## 10. ലൂബ്ക- മിസ്സിസ് ഹെലൻ മോസ്.

കർ റെഡ്യാർപ്രസ്സ് ആൻഡ് ബുക്കഡിപ്പോ-  
സിറ്റിയിലെ 1 രൂപ.

പ്രസിദ്ധ ഫ്രഞ്ചു നാടകകർത്താവായ മോ-  
ളിയുടെ La Misanthrope എന്ന  
നാടകത്തിൻ്റെ തർജ്ജിമയാണിത്. ഉഷം  
പേരും മറ്റൊരുതെയാണ് ശ്രീമതി ഹെലൻ  
ഈ തർജ്ജിമ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്.  
മോളിയുടെ പല നാടകങ്ങളും അനേകര  
ണങ്ങളായി മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കി-  
ലും ശരിതർജ്ജിമയായി അധികം കണ്ടി-  
ട്ടില്ല അങ്ങനെയൊരു തർജ്ജിമയെത്താൻ ഡെ-  
വ്ലപ്പ്സിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ അനുമാ-  
നിക്കണം. പുസ്തകത്തിൻ്റെ മുഖവശത്തു്  
മോളിയുടെ ഒരു ഗദ്യനാടകത്തിൻ്റെ  
സമാഹരണം എന്നു ഗ്രന്ഥനാമത്തെ വി-  
ശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൻ്റെ അർത്ഥം മന-

സ്സിലായില്ല. നല്ല മോഷണം എന്നാണോ  
ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കേമമായി.  
S. G.

## 11. ചോരയും കല്ല്

[ഗ്രന്ഥകർത്താവ്-കെ. എ. അബ്ബാസ്  
വി.വ. ഓ. പി. ജോസഫ്, വിഖ്യാത 8.  
ജനശക്തി പ്രസിദ്ധീകരണം.]

ഇന്ത്യയിലെൊട്ടാകെ മുഴങ്ങിയ കാലം  
കൊണ്ടു് പേരു പാത്താൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള  
ഒരു ജനകീയ സാഹിത്യകാരനാണ് അബ്ബാ-  
സ്. ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ്റെ സാഹിത്യ-  
യത്നങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സൃഷ്ടികളു-  
ടികൾ. ആ സൂനത ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹ-  
ത്തിൻ്റെ കലയെ ബാധിച്ചു എന്നു വരാം.  
ശ്രീ. അബ്ബാസിൻ്റെ "ബ്ലഡ് ആൻഡ്  
സ്റ്റോൺസ്" എന്ന ഈ ചെറുനോവലും  
അക്കൂട്ടത്തിൽതന്നെ. സമാധാനപരമായി  
കഴിഞ്ഞിരുന്ന ബോംബെയിലെ ജനങ്ങൾ  
മതത്തിൻ്റെ പേരിൽ കാട്ടികൂട്ടുന്ന ഉന്മീയ  
പ്രവർത്തികളെയാണ് ഇതിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താ-  
വ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബോംബെയി-  
ലെ തെരുവിലിറകിൽ മനുഷ്യരക്കും മഴ-  
വെക്കുംപോലെ പ്രവഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യ-  
ത്വം നശിച്ച അവിടെനിന്നു് പിശാചുക്ക-  
ളായി മാറിയ അവരുടെ കണ്ണിൽ വൃദ്ധൻ,  
കുട്ടി, ഗർഭിണി ഇവക്കൊന്നും യാതൊരു  
വ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കലാപങ്ങൾ  
ബോംബെയെ ഞെലായി പകർത്തു. ഒന്നു്,  
ഹിന്ദു ബോംബെയെ, മറ്റൊരു മുസ്ലീം ബോം-  
ബെയെ ഹിന്ദു ബോംബെയായി ഒരു മുസ്ലീം മാ-  
മുസ്ലീം ബോംബെയിൽ ഒരു ഹിന്ദുവാ-  
ചെന്ന് അകപ്പെട്ടാൽ അവിടെനിന്നു് കെ-  
പ്പെട്ടവൻ സാക്ഷാല്യം. ഇങ്ങനെയൊക്കെ  
പേരിൽ കത്തിക്കത്തക്ക നടുത്തന്ന ആ കാല-  
ത്തു് ബോംബെയിലെ ഒരു പ്രതിനിധിപത്രത്തി-  
ൻ്റെ പ്രതിനിധിയായി ജോലി നോക്കുന്ന



കരുതുക

[വായനക്കാരുടെ സംശയങ്ങൾക്ക് പത്രാധിപരോ ലേഖകന്മാരോ ഈ പംക്തിയിലൂടെ സമാധാനങ്ങൾ നൽകുന്നതാണ്, നിങ്ങൾക്ക് സാഹിത്യാഭി വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഏതു ചോദ്യം.]

To കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള

C/o പത്രാധിപർ, ഗ്രന്ഥലോകം  
ശ്രീമൻ,

അങ്ങയുടെ മാനസികപ്രവണതകളുടെ അസാധാരണതയും ഏന്റെ ഓൽസുകൃഷ്ണതയിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. അത്രതന്നെയല്ല, അവയെക്കുറിച്ച് ശരിയായ ഒരു അറിവു സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു കാരൂർകഥകളെ യഥാർത്ഥം ഓർമ്മയ്ക്ക് നിർമ്മിതപ്രധാന കഥാപാത്രം. പല പല ഭയങ്കരസംഭവങ്ങളും ആ പത്രപ്രതിനിധിക്കു കാണാനിടവന്നു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം തന്റെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. എന്നാൽ അയാളുടെ സ്നേഹിതയും ഒരു കലാസാദകയുമായ ഭാരതി നിർമ്മിതിനെ അജനനായിലേക്ക് വലിച്ചീഴ്ച്ചു. ലഹളയ്ക്കിടപ്പെട്ട ബോംബെയിലെ പൂർവ്വസ്മരണകളെ ഗിർമ്മിളിൽ കുത്തിവെച്ചുവാൻ ഭാരതി വളരെ പണിപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, അതിൽ അവൾക്ക് വിജയം ലഭിച്ചില്ല. ഭാരതിയ കലയുടെ ആഖ്യാതാകത്വത്തിന്റെ ഉറവിടമായ അജനനായിൽനിന്ന് സമാധാനം സ്വാപിസ്തവാൻവേണ്ടി നിർമ്മിതയുടെ മദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്ക് പിൻതിരിഞ്ഞൊഴുത്തു. ഇതാണ് കഥ. കഥാപാത്രങ്ങളെ ഓരോന്നായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ അബ്ബാസ്സിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് തന്നെ പറയണം.

വിവർത്തകനായ ശ്രീ. ഓ. പി. ജോസഫിന്റെ പ്രതിപാദനരീതി ലളിതമാണ്. കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത പടങ്ങളുടെ പൊടീപോലും ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല.

—ശ്രീധരൻ.

നിരൂപണം ചെയ്യാനാവൂ എന്ന് തോന്നുന്നു. സാഹിത്യകാരനെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശ്രമം-അതാണല്ലോ അയാളുടെ കൃതികളുടെ നിരൂപണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗംതന്നെ.... 'കഥാധികാര കഥ' (ഗ്രന്ഥലോകം, ലക്കം 4) എന്നിങ്ങനെ പാലേ വായനക്കാർക്കെല്ലാം വിചിത്രമായി തോന്നിയിരിക്കണം. വളരെ, വളരെ! സാഹിത്യത്തിനുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണമെന്താൽ സന്നദ്ധനല്ലാത്ത വ്യക്തിയാണോ, നമ്മുടെ ഈ കഥാധികാരത്തി, എന്നാൽ ചോദിച്ചുപോകാം. ഒരു സാഹിത്യകാരന് സാഹിത്യത്തോടു് ആവേശപൂർണ്ണമായ ഓർമ്മയും വേണമല്ലോ. ഏഴുനൂറു കൊല്ലങ്ങൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ നീറിപ്പിടിച്ചു പ - ആയിരിക്കണം എന്നുമാണ് വയ്പ്. അതെല്ലാം അങ്ങു നിസ്സങ്കോപം നിഷേധിക്കുന്നു. കലാകാരന്മാരെന്ന് ഭാവിച്ചു വിശദീകരിക്കുക കേട്ടുനാമരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അങ്ങല്ല-അമ്മ നന്ന്; എങ്കിലും മുമ്പാകെ വന്നതാണോ പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ അങ്ങു പറയുകയുണ്ടായി, ആവേശത്തിലും പ്രേമത്തിലും അങ്ങു തീരെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേയ്. ഉദ്യോ? അങ്ങൾ-യുദ്ധകാര-കുറെയൊക്കെ ആവേശമെല്ലാം ഉള്ളവരാണ്. പ്രേമണകൾക്ക്-പ്രേമഭരണങ്ങൾക്ക്-വളരെ വശംവദരാണ്. അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായം തികച്ചും ആത്മത്വമുണ്ടോ, അങ്ങതിൽ വിശ്വാസിക്കുന്നുണ്ടോ, എന്നെങ്കിലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നോ-അങ്ങനെ ഏന്റെ സംശയങ്ങൾ നീട്ടുന്നു. അതെല്ലാം തീർത്തു തരുമല്ലോ. സംഭാഷണമാണ് അതിൽ ഉത്തമമാർഗ്ഗമെന്ന് അറിയായ കയ്യല്ല. എങ്കിലും മറുപടി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

എന്ന്,  
സന്തോഷം  
കെ. എസ്സ്—

കാത്രറിന്റെ മറുപടി:—

പ്രിയപ്പെട്ട സ്നേഹിതാ,  
സന്തോഷമയകുന്തു കിട്ടി.....

കഥയ്ക്ക് ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരനാണ് ഞാൻ. എന്റെ കഥകളിൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനവും സോദശകമാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. വെറും നേരം പോക്കിനുള്ള കഥകളും തൊന്നെഴുതിയിട്ടില്ലെന്നില്ല അത്തരം കഥകൾ മറുത്തുവെച്ചു തിരിച്ചുള്ളതു വായിച്ചാൽ എനിക്കു രസം തോന്നാമെന്നു്. അപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു് അത്തരത്തിലൊഴുകുക? പക്ഷെ ദേവം പോക്കു കഥകളിലും പിന്നീടിപ്പൻ ആശയങ്ങൾ കടന്നുകൂടരുതെന്നുള്ള ബോധത്തോടെയാണ് ഞാനെഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഉരുപ്പാന്റെ കിണർ എന്ന കഥ എന്റെ കഥകളുടെ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നുവെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, ആ കഥയ്ക്കു വല്ല ഉദ്ദേശവുമുണ്ടാണെന്നു് നിങ്ങൾക്കു് തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതൊരു സോദശകമായാണ് ഞാൻ ഗണിച്ചിട്ടില്ല. ആ പാവപ്പെട്ടവൻ, യാഥാസ്ഥിതികമതക്കേന്ദ്രം, അവനു കൂടുതലായ കാര്യം കിട്ടിയിട്ടില്ല. അതാണ് അവന്റെ ഇഹലോകത്തിലെ സ്വസ്ഥു്. നഗ്നനായാ കിണറും കളവുമൊക്കെ മുടാൻ നടപടിയെടുത്തു. അവന്റെ കിണറും മുടം. നല്ല മുടം. അവൻ കിണറുകൾക്കൊപ്പം, വിഷാദവിഹാസമായി വികാസവികാസമായി കിണറിൽ വീണു മുതിരുകയും. ഇതാണ് കഥ. ഭൗതികജീവിതത്തിൽ ഒരു തുറസ്സും പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന കഥയല്ലിതു്. പക്ഷെ എന്തിനെന്നു് പറയെ പലർക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടതായ കഥയാണ് ഉരുപ്പാന്റെ കിണർ. മേൽവിശദീകരണമെന്ന കഥാസമാഹരണത്തിലാണിത്.

ഉരുപ്പാൻ 'മാർക്സിസ്റ്റ്' ചിന്താഗതിയില്ല. വസ്തുബോധമോ വസ്തു സമരമെന്ന സ്ഥിതിയോ ഇല്ല. ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക സന്മാർഗ്ഗിയാണ്; ലോകത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ വിലക്കു കൊടുക്കുന്ന ആ പാവപ്പെട്ടവൻ പരാജിതനായിത്തീർന്നു. സന്മാർഗ്ഗം കിണറിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൈക്കൊണ്ടു് ഒരു മാതൃകാപാഠമായി വാർത്തകൾ വ്യക്തികൾക്കു് അറിയാം. എന്താണ് അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മുൻനിർത്തിയല്ല അതൊന്നെഴുതിയതു്. കഥയുടെ ഉദ്ദേശത്തെ മാറിക്കൊണ്ടു് കൊല്ലം സോദശങ്ങളല്ലാത്ത കൃതികളെ അക്കാദമിയിലോ വിശ്വവിദ്യാലയങ്ങളിലോ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, അതാണ് പാവപ്പെട്ടവൻ. ഉദ്ദേശത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു്, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ നീതികഥകൾ പോലെയുള്ള കൃതികൾ അടുത്തകാലത്തു് ധാരാളമുണ്ടാകുമെന്നു് നിങ്ങൾക്കു് തോന്നുന്നു. നീതിയിലെ വ്യത്യസ്തതയെ അറിയിക്കുക. "സാഹിത്യത്തെ പ്രമാണമാക്കി പ്രധാനമായി വിശ്ലേഷിക്കുകയാണ് പിന്നീടു് ചോന്നവഴിയിലൂടെ വീണ്ടും നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു് എന്നൊരു നിരൂപകൻ ഇങ്ങനെയൊരു കഥയെ അറിയിച്ചു.

ഇനി പ്രമാണമാക്കി അറിയാം. ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ചിന്തയിൽ ഒരു ശാസ്ത്രപരമായ പരിശോധനയോടു കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. അതു കലാരൂപത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള വൈകാരികത ഒരു പ്രസ്ഥാനവേദനയോടുകൂടിയാണ് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ പ്രസ്തുതിയെന്നു് പറയേണ്ടതു് ആശയ സമരമാണു്. ഈ വൈകാരികത ആശയസമരമായിരിക്കും. ഗദ്യം മുററിയാൽ പ്രസ്തുതിക്കു് നേരിടുന്ന വിജയത്തിലെ ഒരു നിമിഷവും മരണവേദനയെ കവച്ചുവെക്കുന്ന വേദനനിറഞ്ഞതാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. അങ്ങനെയൊരു വേദനയെ



ല്ല, സൗന്ദര്യമാണ് സാഹിത്യകാരന് കലാസൃഷ്ടിക്ക് മുൻപ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു കറച്ചു പുറംകാട്ടു മാറിനിന്ന് സമ്മതിക്കും. തന്റെ കലാസന്ദർഭത്തെ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു സുഖമുണ്ടാകുമെന്നും സമ്മതിക്കും. ഈ സമ്മതം അനുഭവത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നു എന്ന് പൂർവ്വ നിശ്ചയിച്ചുപോകുമതി.

ഒരു സ്ത്രീ കണ്ണിയിട്ടു കിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അടുത്തൊരു പട്ടി ആ സ്ത്രീയുടെ കൈയുടെ ഗതി ശ്രദ്ധിച്ചു വായിൽ വെള്ളം ഉററിക്കൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ കിട്ടും ഇപ്പോൾ കിട്ടും, എന്ന് കൊരിച്ചുകൊണ്ടു് കീടുന്നു. ആ അവസ്ഥയിൽ ചിലവിടുന്നതായ മകൻ പടിക്കലോളം എത്തി. ദേ ചേട്ടൻ വരുന്നു എന്ന് ഒരു കുട്ടി പറയുന്നു. സ്ത്രീ താനറിയാതെ എഴുന്നേറ്റുപടിക്കലോളം കിട്ടുന്നു. മകൻ തന്റെയടുത്തേക്കുവരും, താഴെഴുന്നേറും പോയൽ പട്ടി കണ്ണിയിട്ടുകൊണ്ടുപോകും, എന്നൊന്നും സ്ത്രീ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. തന്നെയും പരിവർത്തനം മറക്കത്തക്ക പണ്ണമുള്ള ഒരു പ്രമാണനും ആ സ്ത്രീയെ മകന്റെയടുത്തേയ്ക്കു കിട്ടിച്ചു. ഇതുകുറഞ്ഞ പ്രമാണനും കിട്ടിയിട്ടാണോ സാഹിത്യകാരന്മാർ എഴുതുന്നത്?

പീലികത്തിണ്ണയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന മനുഷ്യർ, ചില ചിലവു വെറും പട്ടിണി. കൂട്ടത്തിൽ പെർച്ചുപോയിക്കാർ. അവരെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയാകാൻ അവരെല്ലാവരും ചെയ്തു? അവരുടെ തനതുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ചിലർക്കു് അറിയപ്പെടുന്ന തനതായ തത്ത്വങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം. ചിലരുടെ തനതായ സമുദായത്തിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ സുഖിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എന്തായാലും അവരുടെ എണ്ണവും

കൂടിയാണ് 65 ലക്ഷം. ഓരോ സമുദായക്കാരും പ്രാതിനിധ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ആ പട്ടിണിപ്പാവയുടെ എണ്ണം കൂട്ടിപ്പറഞ്ഞാണു് അവർ അതിരുന്നില്ല. അതിരുന്നെന്നുപോലും അറിയാൻ വയ്യ. നാം നിത്യം കാണുന്നതാണിതു്. ഞാനും കാണുന്നുണ്ടു്. പലപ്പോഴും അവരെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാറുണ്ടു്. അവരുടെ നടപടികൾ സൂക്ഷിക്കാറുണ്ടു്. അവരിൽ വലുതും എട്ടുകാണു് യാചിച്ചിട്ടു് കൊടുത്തിരിക്കുകയില്ല. എന്റെയോ, നിങ്ങളുടെയോ എട്ടുകാണുകൊണ്ടു പരിഹരിക്കാവുന്നതല്ല അവരുടെ പ്രശ്നം എന്ന ബോധമുണ്ടെന്നു്. അവരുടെ വിഷമപ്രശ്നത്തെ നേരിടാൻ സർക്കാരിന്നു കഴിയും. മിക്കവാറും ചിലപ്പോൾ ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് ഓട്ടയടയ്ക്കും. പോലീസുകാർ ഇരുട്ടരെ അടിച്ചുമാറ്റിക്കൊല്ലും. ഒരിടത്തുനിന്നു മറന്നാരിടത്തേയ്ക്കും. അവരെ വഴിയിൽ കാണരുതെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സംഭവം ഞാൻ കണ്ടു. നമ്മളൊക്കെ കണ്ടു വെക്കുകയാണ്. ആ പാവങ്ങൾ-ചിലപ്പോൾ നമ്മളിൽ ആരുടെയെങ്കിലും സന്താനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട ആ അശരണർ-പ്രാണനുംകൊണ്ടു് ഓടുകയാണ്. അതൊരു പന്തികോണു്. ആ പന്തികോണു്-ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് ഓട്ടയടയ്ക്കൽ-നാട്ടുകാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തണമെന്നു് ഓരോ, അല്ല പ്രമാണനും എനിക്കുണ്ടായി. ആ പ്രമാണത്തിനുശേഷം മുൻപു ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന അറിവുകളെ തിരഞ്ഞു് ആവശ്യമുള്ളവയെടുത്തു. അതിനോടുകൂടിയുടെ രൂപമുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. രൂപം പൂർത്തിയായി. കഥയെഴുതുകയും ചെയ്തു. 'വൈസ്രായി വരണം' എന്ന കഥ.

ഈ കഥയെഴുതിയതുകൊണ്ടു് വീച്ചുകൊണ്ടു പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടുന്ന വിചാരമല്ല എനിക്കുണ്ടായതു്. അവരെല്ലാവരും

നമ്മുടെ പെരുമാറ്റത്തെ ഒരു പരിഹാസിക്കണമെന്ന ആശയം.

പിന്നെയൊരിക്കൽ, ആ വിദ്യാക്കാരന്റെ യുക്തി പ്രതിനിധികൾ അസംബത്ത് യിൽ വച്ച് ഗവണ്മെന്റിനെ കുറപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. തങ്ങളുടെ അമൃതസൗകര്യങ്ങൾ വേണ്ടപോലെ ഏർപ്പെടുത്തിയെന്ന്. പ്രതിനിധികളുടെ നഗ്നമായ സ്വർമ്മതയും പിടികത്തിയെടുത്തുപോലും കിടക്കാൻ അനുവദിക്കപ്പെടാത്ത വിദ്യാക്കാരന്റെ നിയമം ഒന്നുകൂടി യിണക്കണമെന്ന് ഭരണി നിവേശമുണ്ടായി. ഉടനെ കടലാസുപാടാൻ കടയിലേയ്ക്കുറുകയോ അടുത്ത വീട്ടിൽനിന്നു പെൻസിൽ കടംവാങ്ങുകയോ വഴി വിളക്കിന്റെ ചുവട് നപിക്കുകയോ ഒന്നും ചെയ്യില്ല. ചെയ്യണമെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും അസംബത്ത് നടപടികളിൽനിന്ന് പ്രമാദനമുണ്ടായശേഷം, അതിനുമുമ്പ് വികാരജനകമായി ഹൃദയത്തിൽ തട്ടിയതും സ്വർമ്മയായ നിന്നിരുന്നതുമായ അനുഭവങ്ങൾ ബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനത്താൽ സംയോജിച്ച് രൂപമെടുക്കുകയും ഭാവനകൾക്ക് പൂർണ്ണമായും ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ അവയെ വേർതിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും കുറവിടവു കഴിഞ്ഞിട്ടേ അതു കടലാസ്സിലായിട്ടുള്ള "ഭരണാധികാരി കേമന" എന്ന കഥയെഴുതും.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്ന് വെളിവാകുന്നതെന്തെന്ന് അനുഭവിക്കുന്നത് ഇതാണ്:—ഹൃദയത്തിൽ അങ്ങു തട്ടുന്ന ഒരു സംഭവം ഒരു പ്രേമണയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ആ പ്രേമണയ്ക്കിടമെപ്പോഴും കലാസൃഷ്ടി മനസ്സിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. സൃഷ്ടി പൂർത്തിയായാൽ കടലാസിൽ (ഭാഷാരൂപത്തിൽ) പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സൃഷ്ടിക്കാതെ പ്രേമണവേണം. ആ പ്രേമണയുണ്ടായിട്ട് എത്രയെങ്കിലും

സമയം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് എഴുതുന്നത്. പ്രേമണയുടേയും ഏഴുത്തിന്റേയും തുടർച്ചയ്ക്കകം ഗർഭകാലമെന്നു വിചാരിക്കുക. അക്കാലത്ത് ഭാര്യ ഒരു പ്രേമണയ്ക്കു മാത്രമല്ല നാം വശപ്പെടുന്നത്. മുറുപ്പാടും കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും ഒക്കെ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അതെല്ലാം അവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നില്ല. ഭാര്യയെ പല കഥാഖ്യാനങ്ങളെ നാം ഉൾക്കൊള്ളിക്കും. പലതിന്റേയും പോഷണത്തിൽ ഉപകരണമാകാവുന്ന അഭാവങ്ങൾ മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കും. ചിലതിൽ പൂർണ്ണവന്നിട്ടെങ്കിൽ പ്രേമണയുടെ ശക്തിക്കുറവല്ല, സംഭവങ്ങളുടെ വിരളതയാണ് കേതുവെന്നുവരാം. എഴുതാനല്ല നമ്മുടെ മനസ്സിൽതന്നെ കലാസൃഷ്ടി നടക്കാനാണ് പ്രമാദനം ഉപകരിക്കുന്നതെന്ന് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകാം.

വെള്ളത്തിൽ വീണുപോയ ഒരു കുട്ടിയെ കെങ്കിടാൻ ഒരാൾക്കുണ്ടാകുന്ന ചാടുന്നത് പ്രേമണയ്ക്കു വശംവദനായിട്ടാണെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നവരാണ്. കണ്ണുനീർ പറ്റുപോയിൽ ഒരാൾ ഒഴിച്ചുള്ളവർ ചാടിയിട്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം മറുത്തുവെച്ച് പ്രേമണയെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. എല്ലാവരുടേയും ചാടിയാൽ കുട്ടിയ്ക്ക് അപകടം വന്നെന്നുവരാം. കൂട്ടത്തിൽ നിന്നറിയാത്തവരെങ്കിലും വരാം. അപ്പോൾ സാഹിത്യകാരന് പ്രമാദനം നൽകുന്ന സംഭവങ്ങൾ മറുത്തുവെച്ചും പ്രമാദനം നൽകുന്ന വിചാരിക്കണം. പ്രമാദനം സാഹിത്യകാരന്റെ കരുതുകയല്ല. എന്റെ അമ്മനും അമ്മാവനും കഥയെഴുതാത്തത് അവർ പരിസരങ്ങളിൽനിന്നും, അമ്മവായു, വല്ലപുറമെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പാരായണത്തിൽനിന്നും പ്രമാദനം ലഭിക്കാത്തതില്ല. ആയിരമാണുത്തരങ്ങൾക്കുതൽ



ശതമാനം ആളുകൾ ഇന്ന് സാഹിത്യകാരന്മാരായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്ന് പ്രചോദനം ലഭിക്കുന്നവരുടെ ശതമാനം കൂടിയതുകൊണ്ടല്ല. പ്രചോദനമുണ്ടാകാൻ കവിതയെഴുതിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പ്രചോദനം രോഗിന്റെ കൂനിയെ ഉത്തമാക്കണമെന്നില്ല. തനിക്കു വെളിപാടുണ്ടായി എന്ന ദൈവത്തിന്റെ ദല്ലാളികൾ അവകാശമെഴുതുന്നതുപോലെ ജനസാമാന്യത്തെ കളിപ്പിക്കാൻ സാഹിത്യപുരോഹിതന്മാർ ഉപയാഗിക്കുന്ന ഒരു മദ്രാവാക്യമാണ് പ്രചോദനം. മാനസ സംബന്ധമായ കാര്യത്തെ, ആത്മ സംബന്ധമായ അനുഭവമെന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഒരു കവിസങ്കേതമാണ് സാഹിത്യകാരന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന അഭ്യുതമായ പ്രചോദനം.

ഒരു കവിതാമത്സരത്തിനു ചേരുന്ന കവികൾ-നൂറുവരിയിൽ, അഞ്ചുപതിയതിക്കകം, മലയാളജനങ്ങളോടു ബന്ധമുള്ള ഒരു കവിതയെഴുതണമെന്നുള്ള പരീക്ഷകമ്പോളത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു വിധേയനായി കവിതയെഴുതുന്നതും അക്കൂട്ടത്തിൽ നല്ല കവിതകളുണ്ടായിരിക്കുന്നതും നമുക്കും സങ്കല്പിക്കാം. അവിടെ നാം, എവിടുന്നു, എങ്ങിനെയൊണ് പ്രചോദനമുണ്ടാകുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചാൽ പ്രചോദനത്തിന്റെ ഉൾക്കെട്ടിയില്ലായ്മ മനസ്സിലാകും.

പ്രചോദനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാഹിത്യകാരൻ സാമാന്യജനതയിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു എന്നു എനിക്കു ലിപ്രായമില്ല. പ്രചോദനംകൊണ്ട് സ്വയം മറന്ന് സാധാരണ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂനികൾ ചമയ്ക്കുവാൻ അങ്ങനെ സ്വയം മറക്കുന്നവൻ ഭാഷാനിബന്ധനകളും, മരണദാനിബന്ധനകളും, സാമൂഹ്യമര്യാദകളും എല്ലാം മറന്ന് ആവേശപരവൈശ്വര്യത്തോടെ

പത്രാധിപർക്കുള്ള കത്തുകൾ

സർ,

കഴിഞ്ഞ പക്കം “ഗ്രന്ഥാഖരം”ത്തിൽ “തെക്കൻ പാട്ടുകൾ” എന്ന പേരിൽ ശ്രീ കാഞ്ഞിരംകുളം കെ. കൊച്ചുകുട്ടൻ നാടാർ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനം ഞാൻ താല്പര്യത്തോടുകൂടി വായിച്ചു. നമ്മുടെ നാടൻ പാട്ടുകളെ തേടിപ്പിടിച്ച് വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ശ്രീ. നാടാരുടെ പരിശ്രമം അഭിനന്ദനീയമാണ്. നാടൻ പാട്ടുകളെപ്പറ്റി ഗവേഷണം നടത്തുകയും അവയെ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ, താല്പര്യമുള്ള ഒരാളെന്ന നിലയിൽ, ഞാൻ ലേഖനത്തെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ എനിക്കു ഗ്രന്ഥമുണ്ട്. നാടൻ പാട്ടുകളുടെ നേരെ, കേവലം പ്രാദേശികമായ

വായിൽ തോന്നുന്നതൊക്കെ എഴുതിയെന്ന് വരില്ലേ?... അപ്പാൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഇന്നുത്തമല്ലാതായിത്തീരുകയോ? അപ്പാൾ, കാള പറ്റാൻ കേട്ട് കയറേണ്ടുന്ന കോമരങ്ങളാകും സാഹിത്യകാരന്മാർ. അവരിൽനിന്ന് വികാശനകമായ കൃതിയല്ലാതെ, വിചാരപരമായ കൃതികളുണ്ടാകയില്ല. മൈതാനത്തെ തീപ്പൊരി പ്രസംഗങ്ങളുടെ നിലയിലേക്കും സാഹിത്യം താഴാതിരിക്കുകയോ? സ്പോർട്സ്, പ്രചോദനമെന്നും, ആവേശമെന്നും മറ്റും പറയുന്നത് ഒരു സാഹിത്യകാരന് വിചര്യമായി വസ്തുവാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചായാമില്ലെന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലോ.....സുഖം.

സ്വന്തം,  
കെ. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള  
9-10-124.

# ലൈബ്രറി ഗ്രന്ഥശാലൻ കമ്മിറ്റി



സ്റ്റേറ്റിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളെ പരിശോധിച്ച് ഗ്രേഡ് തിരിച്ച് ഗ്രാൻഡ് ഗ്രൂപ്പർ ചെയ്യുന്നതിനു ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളായ മെ. സി. നാരായണപിള്ള എം. എൽ. എ. (കൺവീനർ) എ.

ഒരു പക്ഷപാതബുദ്ധി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ഒരു ഗവേഷകൻ ചേർന്ന മാനദണ്ഡമല്ല. വടക്കൻ പാട്ടുകൾക്കാരും കവിതാഗുണവും ശ്ലോകഗുണവും സംഗീതഗുണവും തെക്കൻ പാട്ടുകൾക്കുണ്ടെന്ന് ശ്രീ നാടാർ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ മുന്നോടിയ്ക്കുന്നത് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ഏകീകൃതം തോന്നിയിട്ടില്ല. മദിരാശിയിൽ ആരംഭിച്ചതും റേഡിയോവിന്റെ മലയാളം പരിപാടികൾക്കായി പലപ്പോഴും ഞാൻ നമ്മുടെ തെക്കും വടക്കുമായ പഴയ പാട്ടുകൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാചീനകേരളീയരുടെ കലാബോധം എല്ലാത്തരം നാടൻ പാട്ടുകളിൽ കൂടിയും പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. തെക്കൻ പാട്ടുകളിലും വടക്കൻ പാട്ടുകളിലും ഒരുപോലെ അത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കും—പ്രത്യേകിച്ചും ഗവേഷണകരുക്കിടയ്ക്കും ഒരു കലാപ്രേമിക്ക് ഏതെങ്കിലും ആ സംസ്കാര സമ്പത്തുകളെ നാം, വടക്കും തെക്കും എന്ന നിലയിൽ വകാശത്തിനടിയിൽ വെക്കേണ്ടതല്ലേ?

തോമസ് എം. എ. എൽ. റി., വി. എൻ പണിക്കർ എന്നിവർ ഇടവം 16-ാം തീയതി മുതൽ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. 128-ൽ ഗ്രാൻഡ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും ഗ്രാൻറിനു അർഹതയുള്ളതുമായ എല്ലാ ഗ്രന്ഥശാലകളെയും കമ്മിറ്റി ഒരുമാനം കൊണ്ട് പരിശോധിച്ചു. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു പര്യാപ്തമായ നിലയിൽ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ ശ്രേണി തിരിച്ച് കാര്യമായ ഗ്രാൻഡ് ഗ്രൂപ്പർ ശാഖയ്ക്കുകൊണ്ട് കമ്മിറ്റി ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കി ഗവണ്മെന്റിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസപരവും സാംസ്കാരികവും ആത്മ പുരോഗതിക്കു വളരെ അധികം പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളെ യഥാർത്ഥം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള തത്വമാണ് കമ്മിറ്റി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്നു തോതി

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ എന്തിന് ഒരു 'തമിഴ്'-മാകാണവാരം' ഇക്കാര്യത്തിൽ നാം സ്തബ്ധിക്കണം.

വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ കവിതയില്ലെന്നു കരുതിയവർ ശ്രീ. നാദർ, ഉണ്ണിയർച്ച അല്ലിമലർക്കാവിൽപ്പോലെയ കഥയെ പറ്റു വരികൾ മാത്രമെഴുതുന്ന കാണ്യച്ചത് കഷ്ടമായിപ്പോയി. അതിലും വളരെ വളരെ കവിതാഗുണമുള്ള എത്രയോ ഇഴുകുകൾ തച്ചൊള്ളിപ്പാട്ടുകളിലും കോൽക്കളിപ്പാട്ട്, പൂക്കളിപ്പാട്ട്, ഏറനടീലും പൊന്നാനിയിലുമുള്ള മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ എന്നീ കലാരൂപങ്ങളിൽ കണ്ടെടുക്കുന്നുണ്ട്.

അതുകൊണ്ട് നമുക്കി പ്രാദേശികമനോഭാവം നീക്കിവെച്ച് ആ കലാസമ്പത്തുകളെ സമീപിക്കുക!

മദിരാശി, 22-ജൂലായ് '49. } വി. ഭാസ്കരൻ.



മുഖ്യ ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു കുറഞ്ഞത് ഇത്ര രൂപ ഗ്രാൻഡുകൊടുക്കണമെന്ന് വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗ്രേഡുവിഭജനമാണ് കമ്മിറ്റി ശുപാർശപ്പെട്ടത്. തൽമൂലം ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രവർത്തകരിൽ ഗുണമാസമുഖമായി വർദ്ധിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ പ്രസ്ഥാനത്തിനു സർവ്വതോമുഖമായ പുരോഗതി ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഈ ഗ്രേഡുവിഭജനം സഹായകമാകുന്നതാണ്.

ഒരു നിസ്വാർത്ഥ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനും തികഞ്ഞ സാഹിത്യകാരനും ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ അതിവേഗപ്രവർത്തനം ആയ ശ്രീ ടി. റാമചന്ദ്രപിള്ളയും, തിരുവിതാംകൂറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിനു സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽകൂടി അസുഖാവഹമായ അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്തിയ അ: തി: ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം സെക്രട്ടറി ശ്രീ പി. എൻ. പണിക്കരും, ഗ്രന്ഥശാലാപരമായ ഉന്നത ബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറിയനായിരുന്ന ശ്രീ. എം. തോമസ്സെട്ടി തിരുവിതാംകൂറിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളെ പരിശോധിച്ച്, പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു ആവശ്യമായ പദ്ധതികൾ ഉൾപ്പെടുത്തി സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള റിപ്പോർട്ട് അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഗവണ്മെന്റു അംഗീകരിക്കുമെന്നുമുള്ള ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിക്കാം.

### കൊച്ചിയിലെ പ്രവർത്തനം

തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലേയും ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ ആർഗനൈസിംഗ് നിയന്ത്രണം, പരിശോധന, ഗവണ്മെന്റു ഗ്രാൻഡ് എന്നിവയ്ക്കു ഐക്യരൂപം വരുത്തുന്നതിന്, കൊച്ചിയിലുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ പ്രവർത്തനം കൂടി പരിശോധിച്ച്

റിപ്പോർട്ടുചെയ്യുന്നതിനു ഗ്രേഡുക്കൾ കമ്മിറ്റിയെ ഗവണ്മെന്റു നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത കമ്മിറ്റിയിൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും മെ: വി. ആർ. കൃഷ്ണനെഴുത്തശ്ശൻ, രാമചന്ദ്ര അപ്പൻതമ്പുരാൻ എന്നിവരെക്കൂടി കോവാപുറമെയ്ക്കു കമ്മിറ്റി ഓഫീസുകൊണ്ടു കൊച്ചിയിലെ പ്രവർത്തനം വ്യക്തിയാക്കുകയും സമുചിതമായ ഒരു റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സ്കൂൾ ഇൻസ് പെക്ടറന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അദ്ധ്യവസ്ഥിതമായ നിലയിൽ നടത്താവുന്നതെന്ന ഗ്രാൻഡ് പരിശോധന ഒരു ജനകീയ കമ്മിറ്റിക്കു വിട്ടു കിട്ടിയത് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു വിജയമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.

### ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഭരണസമിതിയോട്

ഭരണസമിതിയുടെ ഒരു യോഗം കഴിഞ്ഞു 16-ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച പകൽ ഞോമണിക്ക് സ്ഥിരം പ്രസിഡൻഡ് ശ്രീ. പറവൂർ, ടി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർ കളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽകൂടി. മെ: കെ. എം. കേശവൻ, കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ, എം. തോമസ്, എസ്. എം. ഹാമിഡ്, എൻ. അഗസ്റ്റിൻപിള്ള, കെ. എ. അബ്രഹാം, കെ. കെ. കൃഷ്ണപിള്ള, കെ. എൻ. ഗോപാലൻനായർ, എൻ. കേശവപിള്ള, ജി. മാധവൻപിള്ള, വി. കെ. പിള്ള, ജെ. കേശവൻ, കെ. വാസുദേവൻ, പി. എൻ. പണിക്കർ എന്നിവർ ഞായറാഴ്ചയിൽ.

തീരുമാനങ്ങൾ  
1. ആദ്യമായി ചുവടെ ചേർന്ന അനുശോധനപ്രദമായങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ച് അംഗീകരിച്ചു.





11. ചുവടെ ചേർന്ന വ്യവസ്ഥകളെങ്കിലും പാലിക്കുന്ന വായനക്കാർക്കെ മാത്രമേ മേലാൽ അംഗമായി ചേക്കാവൂ എന്ന് തീരുമാനിച്ചു.

A. അംഗീകരിക്കാവുന്ന ഒരു നിബന്ധനവേണം.

B. മൂന്നു ദിനപ്പത്രങ്ങൾ പരിവായി ഉണ്ടായിരിക്കണം.

C ഗ്രന്ഥശോകം കൂടാതെ രണ്ടു മാസികയും രണ്ടു വാരികയും വേണം.

D ഒരു മേശ, രണ്ടു ബെഞ്ച് ഒരു ഷെൽ

ഫ്, എന്നീ ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

E. വായനശാലയ്ക്കു മാത്രമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സൗകര്യമായ മുറിയിൽ വായനശാല നടത്തപ്പെടണം.

F. സാധാരണ ഗതിയിൽ ഒരു കരയിൽ ഒരു വായനശാല മാത്രമേ ഉണ്ടാകാവൂ.

12. സംഘം ആഫീസ് ആയി ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഒരു കെട്ടിടം വിട്ടുതന്ന യൂനിവേഴ്സിറ്റിയോടു ഭരണസമിതിക്കുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തി.

## നിബന്ധനാഭേദഗതികൾ

### നിലവിലുള്ളത്.

1. ഈ സംഘത്തിന്റെ പേര് അഖില തിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം എന്നാകുന്നു.

2. ഈ സംഘത്തിന്റെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ട ആഫീസ് അമ്പലപ്പുഴത്താലൂക്കിൽ ആയിരിക്കുന്നതാണ്.

3. (1) തിരുവിതാംകൂറിലെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥശാലകളുടേയും വായനശാലകളുടേയും ഒരു കേന്ദ്രസംഘടനയായി പ്രവർത്തനം നടത്തുക.

9. സംഘം കാര്യാലയം:—സംഘത്തിന് ഒരു കാര്യാലയം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ആയത് തിരുവനന്തപുരത്ത് ആയിരിക്കുന്നതാണ്. ഭരണസമിതിയുടെ നിശ്ചയപ്രകാരം സംഘം കാര്യാലയം തിരുവിതാംകൂറിൽ ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്ന ഏതുസ്ഥലത്തും മാറ്റാവുന്നതാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥ സംഘത്തിന്റെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ട ആഫീസിനെ ബാധിക്കുന്നതല്ലാത്തതാകുന്നു.

### ഭേദഗതി

2. ഈ സംഘത്തിന്റെ പേര് തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം എന്നാകുന്നു.

2 ഈ സംഘത്തിന്റെ രജിസ്റ്റർചെയ്യപ്പെട്ട ആഫീസ് തിരുവനന്തപുരം താലൂക്കിൽ ആയിരിക്കുന്നതാണ്.

8. (1) തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി കൈപ്പുസ്തകസംസ്ഥാനത്തിലെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥശാലകളുടേയും, ഒരു കേന്ദ്രസംഘടനയായി പ്രവർത്തനം നടത്തുക.

9. സംഘം കാര്യാലയം:—സംഘത്തിന് ഒരു കാര്യാലയം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ആയത് കൊല്ലം തിരുവനന്തപുരത്തു ആയിരിക്കുന്നതാണ്. ഭരണസമിതിയുടെ നിശ്ചയപ്രകാരം സംഘം കാര്യാലയം തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി കൈപ്പുസ്തകസംസ്ഥാനത്തിൽ ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്ന ഏതു സ്ഥലത്തും മാറ്റാവുന്നതാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥ സംഘത്തിന്റെ രജിസ്റ്ററാക്കപ്പെട്ട ആഫീസിനെ ബാധിക്കുന്നതല്ലാത്തതാകുന്നു.



നിലവിലുള്ളത്

28. ഭരണസമിതിയുടെ കോറം അഞ്ചാകുന്നു.

29. C. സെക്രട്ടറി:—സെക്രട്ടറിസംഘം ആഫീസിലെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കും. ആഫീസിന്റെയും ഏറ്റക്കുറച്ചുകളുടെയും മുതലടവ് സെക്രട്ടറിക്കാണ്. സമിതിയോഗവും പൊതുയോഗവും വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതും സെക്രട്ടറിയുടെ മുതലടവ് ആകുന്നു. 25 രൂപയിൽ കവിയാത്ത തുക സംഘം വകയായി സെക്രട്ടറിയുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതും അതിൽ നിന്നും സംഘസംബന്ധമായ അത്യാവശ്യ ചെലവുകൾ ചെയ്യുന്നതിനു സെക്രട്ടറിക്ക് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

D. ഖജാൻജി:—സംഘംവക സകല ആസ്തികളും ഖജാൻജിയുടെ കൈവശം ഇരിക്കേണ്ടതും മുൻനിബന്ധനയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് ചെലവായ്ക്കാനായി 25 രൂപ സെക്രട്ടറിയുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അതതു കാലം സെക്രട്ടറിയെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സകല ചെലവുകളുടെയും മുൻപ്രകാരമുള്ള വരുപ്പൻ ഖജാൻജി വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. 25 രൂപയിൽ കവിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന സകല തുകകളും അതതു കാലത്തു ഭരണസമിതി നിശ്ചയിക്കുന്ന ബാങ്കുകളിൽ ഖജാൻജി നിക്ഷേപിക്കേണ്ടതും അപ്രകാരം നിക്ഷേപിക്കാതെ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുകകളെ സംബന്ധിച്ച കണക്കുകൾ ന്യായമായ കാരണം കാണിച്ച് ഭരണസമിതിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്. ബാങ്കിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന തുകയിൽനിന്നും സംഘത്തിന്റെ മേല്പറഞ്ഞ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട തുക തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനു ഖജാൻജിക്ക് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

ഭേദഗതി

28. ഭരണസമിതിയുടെ കോറം 'ഒമ്പതാകുന്നു'.

29. C. സെക്രട്ടറി:—ജനറൽ സെക്രട്ടറി സംഘം ആഫീസിലെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കും. ആഫീസിന്റെയും ഏറ്റക്കുറച്ചുകളുടെയും മുതലടവ് ജനറൽ സെക്രട്ടറിക്കായിരിക്കും. സമിതിയോഗവും പൊതുയോഗവും വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതും ജനറൽ സെക്രട്ടറിയുടെ മുതലടവ് ആകുന്നു. 50 രൂപയിൽ കവിയാത്ത തുക സംഘം വകയായി സെക്രട്ടറിയുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതും അതിൽനിന്നും സംഘസംബന്ധമായ അത്യാവശ്യച്ചെലവുകൾ ചെയ്യുന്നതിനു ജനറൽ സെക്രട്ടറിക്ക് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

D. ഖജാൻജി:—സംഘംവക സകല ആസ്തികളും ഖജാൻജിയുടെ കൈവശം ഇരിക്കേണ്ടതും മുൻനിബന്ധനയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് ചെലവായ്ക്കാനായി 50 രൂപ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അതതു കാലം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സകല ചെലവുകളുടെയും മുൻപ്രകാരമുള്ള വരുപ്പൻ ഖജാൻജി വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അൻപതു രൂപയിൽ കവിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന സകല തുകകളും അതതു കാലത്തു ഭരണസമിതി നിശ്ചയിക്കുന്ന ബാങ്കുകളിൽ ഖജാൻജി നിക്ഷേപിക്കേണ്ടതും അപ്രകാരം നിക്ഷേപിക്കാതെ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുകകളെ സംബന്ധിച്ച കണക്കുകൾ ന്യായമായ കാരണം കാണിച്ച് ഭരണസമിതിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്. ബാങ്കിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന തുകയിൽനിന്നും സംഘത്തിന്റെ മേല്പറഞ്ഞ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട തുക തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനു ഖജാൻജിക്ക് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.



## തിരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥകൾ

1. ഓരോ താലൂക്കിൽനിന്നും മൂന്നു പ്രതിനിധികൾ വീതവും ആയുഷ്കാലാശയങ്ങളും വ്യക്തിശാസനങ്ങളും ഉപകേന്ദ്രാധികാരികളും ഉൾപ്പെട്ടതായിരിക്കണം സംഘത്തിന്റെ പൊതുയോഗം.

2. ഒരു ഗുണമംഗലം ഒരു പ്രതിനിധികൾ എന്ന കണക്കിൽ ഓരോ താലൂക്കിലുമുള്ള അംഗഗ്രന്ഥശാലകളുടെ പ്രതിനിധികൾക്കു ചൊതുരയോഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണ്.

3. മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന ജനറൽ ബോഡിയിൽനിന്നായിരിക്കണം ഭരണസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്.

4. ഒരു റവന്യൂ ഡിവിഷൻ മൂന്നു പ്രതിനിധികൾ എന്ന ക്രമത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടു പേരും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും നർദ്ദേശിക്കുന്ന ഏകപേരും യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്നുള്ള ഒരു പ്രതിനിധിയും വ്യക്തി അംഗങ്ങളിൽ നിന്നു ഏകപേരും ആദ്യത്തെ ഭരണസമിതിയിൽനിന്നു നോമിനേററചെയ്യുന്ന നാലുപേരും ഉൾപ്പെട്ടതായിരിക്കും സംഘത്തിന്റെ ഭരണസമിതി. നോമിനേററ ചെയ്യപ്പെട്ട അംഗങ്ങൾക്കു ഉൾപ്പെട്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥാഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണ്.

## വയോജന വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി

ഗുന്മശാലാസംഘത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കടക്കം 18-ാം തീയതി ഡിസ്ട്രിക്ട്

കൗൺസിൽ ആഫീസിൽ വച്ച് വയോജന വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനുള്ള പരിപാടികളെപ്പറ്റി പൊതുചർച്ചയുണ്ടായി. യോഗത്തിൽ പ്രധാനമന്ത്രി, മന്ത്രിമാരായ ശ്രീ. പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമനോൻ, ശ്രീ. എൻ. കണ്ണശ്ശാമൻ, ശ്രീ. ഇക്കംപോളം, കാണസംവർത്തിപ്പിള്ള, ശ്രീ. റി. എം. വർഗ്ഗീസ്, ഡിസ്ട്രിക്ട് കൗൺസിൽ പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ. സി. കേശവൻ, സെക്രട്ടറി ശ്രീ. കെ. ഓമകുടുംബപിള്ള, മുൻമന്ത്രി ഡാക്ടർ ജെ. കെ. മാധവൻ, എം. എൽ. ഏ. മാധവൻ, മെ. പി. റി. ചാക്കോ, മേരിയൻ കാപ്പൻ, ഡീവർ, മുൻമന്ത്രി, ശ്രീ. കമ്പളം, ജേതാസ് കൃഷ്ണപിള്ള, ജോർജ്ജ് തോമസ് കൊട്ടുകാപ്പള്ളി, കെ. എം. കേശവൻ, എൻ. കണ്ണശ്ശാമൻ, W. O. ജോർജ്ജ്, സ.ഘം പ്രവർത്തകസമിതി അംഗങ്ങളായ മെ. എൻ. കേശവപിള്ള, കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ, കെ. വാസുദേവൻ, എം. തോമസ്, പി. എൻ. പണിക്കർ എന്നിവരും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഗുന്മശാലാസംഘം പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ. ടി. കെ. നാരായണപിള്ള അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചുവെച്ചപ്പോൾ, ഗുന്മശാലാകർവഴിയായി നടത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുകയുണ്ടായി.

വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചുവെങ്കിലും അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം അല്പവും പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഗുന്മശാലാകർവഴിയായി വയോജന വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികൾ നീർവ്വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വളരെ പ്രയോജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടും മി. കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ചർച്ചകൾക്കുശേഷം ഗുന്മശാലാസംഘത്തിൽനിന്നും അതിലേയ്ക്ക് ഒരു സ്കീം തയ്യാറാക്കി ഗവണ്മെന്റിനുമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ തീരുമാനിച്ചു.

## ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഉപരക്ഷാധികാരികൾ

1. ഡാക്ടർ പി. റി. തോമസ്, പാലാമ്പടം, കോട്ടയം.
2. ജ്യോത്സ്യൻ കൃഷ്ണപിള്ള, തിരുവനന്തപുരം.
3. ശ്രീമതി ലക്ഷ്മിപ്പിള്ള കൊച്ചുത, മാധവിമണിം, തിരുവനന്തപുരം.
4. ശ്രീ. ജെ. ജെ. എ. ചെറേര, കൊല്ലം.
5. ശ്രീ. പി. സുബ്രഹ്മണ്യം, സുതിയേറേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
6. ശ്രീ. ഇലങ്കത്തു നാരായണപിള്ള, തിരുവനന്തപുരം.
7. റി. സി. രവിവർമ്മ വലിയരോജ, നീലേശ്വരം.
8. പി. എൻ. നമ്പൂതിരി, ഇളമൺമന, തിരുവല്ല.

## ആർഗനൈസറന്മാരുടെ പേരും പ്രവർത്തനപരിധിയും

1. പി വിശ്വനാഥൻ, ചെങ്ങമം (താഴെക്കി A. O.) തോവാള,  
അഗസ്റ്റിശാലം കൽക്കളം—താലൂക്കുകൾ.
2. ബി. ബാലകൃഷ്ണൻ, കളത്തൂർ (പുവാർ) വിളവംകോട്ട്, നെയ്യാറ്റിൻകര.
3. കെ. അപ്പക്കുട്ടൻനായർ (നേമം) തിരുവനന്തപുരം, നെടുമങ്ങാട്.
4. എൻ. പത്മനാഭപിള്ള (മയ്യന്നൂട്) ചിറയിൻകീഴ്, കൊല്ലം.
5. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി (കൊട്ടാരക്കര) കൊട്ടാരക്കര.
6. ജി. നാണശാസ്ത്രി (പുത്തൂർ) പത്തനാപുരം, പത്തനംതിട്ട, ചെങ്കോട്ട.
7. എൻ. ശ്രീധരൻനായർ, ഏവർ (ചേപ്പാട്) കുന്നത്തൂർ, മാവേലിക്കര, അമ്പലപ്പുഴ.
8. പി. ഭാസ്കരൻനായർ, ഏവർ (ചേപ്പാട്) കരുനാഗപ്പള്ളി, കാത്തികപ്പള്ളി.
9. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി (കറവൂർ) തിരുവല്ല.
10. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി (തൂറവൂർ) ചേത്തല.
11. പി. എൻ. സുകുമാരൻ (കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി) ചങ്ങനാശേരി, മിനച്ചിൽ.
12. ഡബ്ബിൾ. ഓ. ജാജ്ജ്, (ആലുവാ) കോട്ടയം, മുവാറ്റുപുഴ, കുന്നത്തുനാട്,  
പിരുമേട്.
13. പി. കെ. അനന്തൻപിള്ള (പറവൂർ) തൊടുപുഴ, ദേവികുളം.
14. ജെ. തങ്കം (പറവൂർ) പറവൂർ, വൈയ്ക്കം.
15. പി. എൻ. പണക്കർ, ചീഫ് ആർഗനൈസർ.

## പാവൂർതാലൂക്കു

### ഗ്രന്ഥശാലായൂണിയൻ

പ്രസ്തുത യൂണിയൻപ്രവർത്തക സമിതിയുടെ ഒരു യോഗം പ്രസിഡൻറ് മി. കെ. ഐ. മാത്യുവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ

കർഷകം 8-ാം തീയതി മുൻസിപ്പൽ മന്ദിരത്തിൽ വെച്ച് കൂടുകയുണ്ടായി. യോഗത്തിൽ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ആർഗനൈസറും സംബന്ധിച്ചിരുന്ന യൂണിയന്റെ ധനാഭാവം തീർക്കുവാൻ നടത്തിയ കമ്മ്യൂണിസംഗത്തിന്റെ വരുമാനം കണക്കാക്കി പരിശോധിച്ചു.

പാസ്റ്റാക്കി (വരവ് 818 രൂ. 8 അ. ചെലവ് 280 രൂ. 14 അ. 11 പൈ.) കമ്മിറ്റിയിൽ ശിവ വന്ന സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് മി. പി. എസ്സ്. ചെങ്കിടേഴശ്ശേരി എം. എ. ബി. എൽ-നെ കോവാപ്റ്റർചെയ്തു. യൂണിയന്റെ വാർഷികസമ്മേളനം 125 ചിങ്ങം 80-ാം തീയതിയ്ക്കും നടത്തുവാനും അന്നുതന്നെ പൊതുയോഗം കൂടി പുതിയ ഭരണസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനും നിശ്ചയിച്ചു.

### ചേർത്തവ താലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലാ യൂണിയൻ

പ്രസിഡൻറ്: കേശവൻ ഇളയത്ത്, B. A. സെക്രട്ടറി: ആർ. മാധവപ്പെട്ട.

യൂണിയനിൽ ചേർത്ത അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം 28 ആയി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മി. മൂന്നം 5-ാം തീയതി പ്രവർത്തക സംഘത്തിന്റെ ഒരു യോഗം തുറവൂർ ശ്രീ. നരസിംഹ വിജയം വായനശാലയിൽ കൂടി, പ്രസ്തുത വായനശാലയുടെ ഭരണം കീഴടക്കത്തക്ക യൂണിയൻ ഏറ്റവും നേർത്തവൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു. തുറവൂർ ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണ സേവാസമിതി ഗ്രന്ഥശാല, മുഹമ്മ പെരുന്തേരത്ത ശ്രീ സുകുമാരൻ തമ്പിയാടം വായനശാല എന്നിവയെ സംഘടിപ്പിച്ചു. അന്തർകരയിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിവന്ന ജയ്ഹിന്ദ്, വിജയംബിക എന്നീ വായനശാലകളെ സംയോജിപ്പിച്ച് ഒരു നല്ല സ്ഥാപനമാക്കിത്തീർത്തു. ഗ്രന്ഥശാല കമ്മിറ്റി യോട്ടുകുടി താലൂക്കിലെ 14 ഗ്രന്ഥശാലകൾ പ്രവർത്തകർ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി മി. ആർ. മാധവപ്പെട്ട അമ്പലപ്പുഴയൂണിയൻ പ്രവർത്തകരുമായിച്ച് അമ്പലപ്പുഴ റി. ബി. യിൽ വച്ച് പ്രധാന മന്ത്രിയെ സന്ദർശിച്ച് ലൈബ്രറി ഗ്രാൻറുകൾ കൂട്ടുന്നതിൽ നിവേദനം നടത്തി.

### മുവാറ്റുപുഴ താലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലാ യൂണിയൻ

പ്രസിഡൻറ്: എൻ. രാമസ്വാമിത്തമ്പി, വൈസ് പ്രസിഡൻറ്: ഐ. സി. വർഗ്ഗീ, കെ. വി. മാക്കോ സെക്രട്ടറി: ജോസഫ് റി. മേത്തൽ.

മുവാറ്റുപുഴ പട്ടണത്തിൽ താലൂക്കുകൾ ലൈബ്രറി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഭൗതികമായ ഉത്പാദനം പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. ടി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള അവർ കർമ്മ നിർവ്വഹിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

20 ഗ്രന്ഥശാലകളെ യൂണിയനിൽ അംഗമായിച്ചേർത്തു. വായനശാലകളിലാത്ത 20 കറകളിൽ വായനശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

### തിരുവല്ലാത്താലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലാ യൂണിയൻ

യൂണിയൻ ആർഗനൈസർ ഡോക്ടർ കെ. ആർ. കേശവപ്പിള്ളയും സെക്രട്ടറി വി. ലാൻ ശ്രീ. തലയർ ഐ. എൻ. പി. പണിക്കരുംകൂടി ഇടവമാസത്തിൽ 28 ദിവസങ്ങളിലായി താലൂക്കിലുള്ള 30 വായനശാലകൾ സന്ദർശിക്കുകയും കാലുഷമോയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുതക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. യൂണിയൻ പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ. എം. ജെ. മാധവൻപിള്ളയുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ കോട്ടാങ്ങൽ യങ്ങ്ങ് ബ്ലോക്ക് റീഡിംഗ് റൂമിന്റെ വാർഷികം ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി.

ഗ്രന്ഥശാല കമ്മിറ്റിയോടുകൂടി 35 വായനശാലകൾ സന്ദർശിച്ചു. കമ്മിറ്റിയുടെ



വരവോടുകൂടി എല്ലാ വായനശാലകളുടേയും പ്രവർത്തനം കൂടുതൽ ജാഗ്രതാകരവും ഉപകരണങ്ങൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ എന്നിവ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മുക്തപ്പാറ യങ്ങ് റീഡിംഗ് റൂമിന്റേയും വായനശാലയെ യൂണിയനോടും, പടിഞ്ഞാറേതര ഗ്രാമസ്വദേശ് വായനശാല, കടപ്രകേരളി വായനശാല, മേപ്രാൽ റീഡിംഗ് റൂം ആൻഡ് ലൈബ്രറി എന്നിവയെക്കൂടി: ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തോടും യൂണിയനോടും സംഘടിപ്പിച്ചു.

### കൊട്ടാരക്കരത്താലൂക്കി ഗ്രന്ഥശാലായൂനിയൻ

പ്രസിഡൻറ്—

എ. ജഗദപിള്ള ബി. എ.ബി. എൽ.,  
എം. എൽ. എ.

സെക്രട്ടറി—കെ. ജി. ചെല്ലപ്പൻപിള്ള.

യൂണിയന്റെ മുന്നാമത്തെ പൊതുയോഗം കർക്കടകം 2-ാം തീയതി ശ്രീ. കെ. ജി. രാമൻപിള്ളയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. കെ. ജി. ചെല്ലപ്പൻപിള്ള, എസ്. ഗോപാലപിള്ള എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. ഒരു സാഹിത്യകാരനും കമ്മിറ്റി അംഗവുമായിരുന്ന മി. സി. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നിര്യാണത്തിൽ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തി.

വായനശാലാ റിക്കാർഡുകൾക്കു ചെറുകുറവും വരുത്തുന്നതിനു യൂണിയന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ റിക്കാർഡുകൾ അച്ചടിപ്പിച്ചു വിതരണം ചെയ്യണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അതനുസരിച്ച് ഏതാനും റിക്കാർഡുകൾ അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

### വായനശാലാവാർത്തകൾ

ആസാട് റീഡിംഗ് റൂം ഓഫ്

ആൻഡ് ലൈബ്രറി പുലിയന്തർ  
ജൂലൈ 16—

ഈ ലൈബ്രറിയുടെ തൃശീയ വാർഷിക സമ്മേളനം ശ്രീ. പി. എസ്. ഗോപാലപിള്ളയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയുണ്ടായി. വെട്ടൂർ രാമൻ നായർ (സ്വാഗതം) ലൈബ്രറി ആർഗനൈസർ മി. പി. എൻ. സുകുമാരൻ, ശ്രീ. ചൊൽക്കുന്നാവക്കി എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥശാലയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമായ 'സ്വതന്ത്ര' കൈയെഴുത്തുമാനിക സഭാസഭയുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീയമായി.

ദേശസേവിനി ഗ്രാമീണ വായനശാല  
പുളിയനം

മിഥുനം 26—

പ്രസ്തുത വായനശാലയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മി. ബി. എം. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു പൊതുയോഗംകൂടി വായനശാലയ്ക്കു സ്വന്തമായ ഒരു സ്ഥലവും കെട്ടിടവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. കെട്ടിടം വയ്ക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ സ്ഥലം മി. കെ. ജി. പരമേശ്വരൻ നായർ സൗജന്യമായി നൽകുകയുണ്ടായി. കെട്ടിടഫണ്ടിലേക്ക് വായനശാലാ പ്രസിഡൻറ് മി. ബി. എം. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് 250 രൂപ സംഭാവന ചെയ്തു. യോഗത്തിൽ ആർഗനൈസർ രായ മി. പി. കെ. അനന്തൻപിള്ളയും ശ്രീമതി ജെ. തങ്കവും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു.

മാതൃകായോഗ്യമായ സംയോജനം  
മാന്താനം

കർക്കടകം 2.

സ്ഥലം എൻ. എസ്. എസ്. കരയോഗത്തിന്റേയും കത്തോലിക്കാ സമാജത്തി

നേരയും ആദിമയുത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പഞ്ചതിക് വായനശാലകൾ സംയോജിപ്പിച്ചു മാന്നാനം പഞ്ചതിക് ലൈബ്രറി എന്ന പേരിൽ നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദായ ഐക്യത്തിന്റേയും ഗ്രന്ഥശാലാഭിവൃദ്ധിയുടേയും പേരിൽ നേരത്തെ വേരറച്ച തുടങ്ങിയിരുന്ന ഈ സംയോജനാലോചനയ്ക്കു അ. തി. ഗ്രന്ഥശാലാ സംഘക്കാരുടെ ഉപദേശം സജീവതാപനതകകയും ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം സെക്രട്ടറി മി. പി. എൻ പണിക്കരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടന്ന സംയുക്ത യോഗത്തിൽ സംയോജനപദ്ധതി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ സംയോജനത്തിൽ ഇരുഭാഗക്കാരും പ്രദർശിപ്പിച്ച വിശാലമനസ്സുതയെ മി. പണിക്കർ ശ്ലാഘിക്കുകയും ഇരുസ്ഥലങ്ങൾക്കും ഇതൊരു മാതൃകയായി

ക്കണവാൻ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. (ഭീചിക)

കൊങ്ങോർപ്പിള്ളി റീഡിംഗ് ക്ലബ്ബ് കർമ്മകം 2.

പ്രസ്തുത ക്ലബ്ബിന്റെ ഒരു വിശേഷാൽ സമ്മേളനം പറവൂർ താലൂക്കു ലൈബ്രറിയുണിയൻ പ്രസിഡൻ്റ് മി. കെ. ഐ. മാത്യു ബി. എ. ബി. എൽ-ന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. സമ്മേളനം പറവൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ആൻ റ്റു സെഷൻസ് മി. പി. എൻ. മാധവൻ ബി. എ. ബി. എൽ. ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. മെ. പി. കെ അനന്തൻപിള്ള (സ്വാഗതം) എം. എം. അബ്ദുൽഖാദർ എം. എ. ബി. എൽ. ശ്രീമതി ജെ. രക്ഷ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു.

## ഗ്രന്ഥലോകം

ഇതേവരെ ദൈമാസികമായി നടത്തിപ്പോന്ന ഗ്രന്ഥലോകം 1125—ചിങ്ങം മുതൽ മാസികയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

## അനഗ്രന്ഥശാലകൾ (മുദ്രിച്ച)

- 649—സ്വാതന്ത്ര്യദിനസ്മാരക വായനശാല, ചെങ്കൽ അമരവിള A. O.
- 650—യങ്ങ് മെൻസ് ലിറ്റററി ക്ലബ്ബ് റീഡിംഗും ആൻഡ് ലൈബ്രറി ചാത്തന്തൂർ A. O. മാമ്പളിക്കുന്നം.
- 651—ദി യംഗ് മെൻസ് ലിറ്റററി അസോസിയേഷൻ റീഡിംഗും ആൻഡ് ലൈബ്രറി, ചെമ്മക്കുട്, പെരിനാട്ട് A. O.
- 652—ദാമോദര സ്മാരക വായനശാല, കോടവട്ടം കുന്നിക്കോട്ട് A. O.
- 653—ജവഹർഗ്രാമസേവാ സഭാ വായനശാല, മട്ടയ്ക്കാട്, മേക്കാട് സ്ഥലം A. O.
- 654—Y. M. A. പുഴവാത്, ചങ്ങനാശ്ശേരി A. O.
- 655—Y. M. A. ഗ്രന്ഥശാല, ചേന്ദപ്പാടി, ചിറക്കടവ് A. O.
- 656—മഹാദേവികോട്ട് കോപ്പാറററിവ് റീഡിംഗും, മഹാദേവികോട്ട്, കാൽപ്പിള്ളി A. O.
- 657—ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാല, ആറാട്ടുപുഴ, തടന്നല്ലൂർ A. O.
- 658—ജനകീയ ഗ്രന്ഥശാല, പുതുപ്പള്ളി വടക്കു്, കായംകുളം A. O.

- 659—മഹാത്മജി സ്മാരക ഗ്രന്ഥശാല, ഉറിയക്കോട്ട് കാട്ടാക്കട A. O.
- 660—മഹാത്മാഗാന്ധി സ്മാരക ഗ്രന്ഥശാല, പൂവച്ചൽ കഴയ്ക്കുട്, കാട്ടാക്കട A. O.
- 661—നാഷണൽ റീഡിംഗ് റൂം ആൻഡ് ലൈബ്രറി ചെന്തല, റാന്നി A. O.
- 662—കളക്കടകിഴക്ക് പഞ്ചിക് ലൈബ്രറി, കളക്കട A. O.
- 663—രാമകൃഷ്ണസ്ഥാനക വായനശാല, അത്തുങ്കൽ A. O.
- 664—ചെറുപുഷ്പം ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം കോടിക്കുളം, A. O. (തൊടുപുഴ)
- 665—മഹാത്മജി മെമ്മോറിയൽ ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം കാപ്പ്, തെടുപുഴ.
- 666—യുവജനസമാജം, കെററാർകാവു്, മാവേലിക്കര A. O.
- 667—പ്രോഗ്രസ്സീവ് വായനശാല ആൻഡ് ഗ്രന്ഥശാല, ചൊന്മന ചവറ A. O.
- 668—ടി നാഷണൽ ലൈബ്രറി, പണ്ടപ്പിള്ളി, ആരക്കുഴ A. O.
- 669—സാധുസംരക്ഷണസംഘം ശ്രീകൃഷ്ണോദയ മൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം,  
കെററാർകാവു്, മാവേലിക്കര.
- 670—പുല്ലങ്കോട്ട് പഞ്ചിക് മൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം പുല്ലങ്കോട്ട്, വാളക A. O.
- 671—ദേശപോഷിണി ഗ്രന്ഥശാല, ആനാവൂർ, കരക്കോണം A. O.
- 672—മേലാൽ റീഡിംഗ് റൂം ആൻഡ് ലൈബ്രറി, മേലാൽ തിരുവല്ല.
- 673—വിജ്ഞാനപ്രദാചിനി ഗ്രന്ഥശാല, കളത്തൂർ, പുവാർ A. O.
- 674—തിരുമല മഹാദേവർവിലാസം വായനശാല മുൻചിറ, പുളക്കട A. O.
- 675—സരസ്വതിവിലാസം വായനശാല, ഏക്കോലി രാമപുരം A. O.
- 676—S. M. S. ക്ളബ്ബ് ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പീരുമുട്.
- 677—ബൻസിഗർ സ്മാരകവായനശാല, വചിയക്കട, കൊല്ലം A. O.
- 678—ഓഗോർ സ്മാരക ഗ്രന്ഥശാല, കൊല്ലൂർവിള, മയ്യൂരം A. O.
- 679—ഇടയം വിജ്ഞാനപോഷിണി വായനശാല ഇടയം, അഞ്ചൽ A. O.
- 680—കടവൂർ ഹിന്ദുയൂത്ത് ഹിന്ദു ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം കടവൂർ, അണ്ടുകര
- 681—ഗ്രാമീണ വായനശാല, പുവണി A. O. (A. O.)
- 682—കോസ്തമോപ്പൊളിറ്റൻ റീഡിംഗ് ക്ളബ്ബ് ആൻഡ് ലൈബ്രറി കല്ലൂർക്കോട്ട്,  
വാഴക്കുളം A. O.
- 683—M. K. നാരായണൻനായർ സ്മാരക ദേശസേവിനി ഗ്രന്ഥശാല,  
കമാരമംഗലം, തൊടുപുഴ.
- 684—ചിത്രോദയം വായനശാല, ബ്രഹ്മമംഗലം പുത്തേട്ട A. O.
- 685—ഗാന്ധിജി മെമ്മോറിയൽ ഗ്രാമോപാധനകേന്ദ്രം വായനശാല, പറവൂർ, പുത്തേട്ട A. O.
- 686—വി. ഒ. മിദേബനോർഇളഞ്ഞർ കഴകം വായനശാല, വടശേരി, നാഗർകോവിൽ A. O.
- 687—ഭാരതി റീഡിംഗ് റൂം, മറവാൻകുടി East കോട്ടാർ A. O.
- 688—ശ്രീരാമകൃഷ്ണസേവാസമിതി ഗ്രന്ഥശാല പട്ടിഞ്ഞാരംകര, തുറവൂർ A. O.
- 689—പരബ്രഹ്മോദയ ഹിന്ദു മത ഗ്രന്ഥശാല, മോളിറ A. O.
- 690—വാഴപ്പെട്ടി പഞ്ചിക് ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം വാഴപ്പെട്ടി, കോതമംഗലം
- 691—ഗ്രാമീണ വായനശാല, കാരൂർ, പാമ്പാക്കട A. O.
- 692—ചങ്ങമ്പുഴ സ്മാരകവായനശാല, തിരുവാണിയൂർ, പുത്തൻ കരിയൂർ.
- 693—മഹാത്മാസ്ഥാനകവായനശാല പുനോക്കോട്ട്, കമാരപുരം A. O.



- 694—യുവജനവായനശാല, ആലുവാ A. O.  
 695—സെൻറ് മേരീസ് ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പഴഞ്ഞുടം, കമാരപുരം.  
 696—മഹാരാണി റീജൻഡ് ലൈബ്രറി, ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, ചിറ്റാന്നാട്, കമാരപുരം A O  
 697—സ്വദേശാഭിമാനി ഗ്രന്ഥശാല, അമ്പലപ്പടി, മുചററുപുഴ.  
 698—പബ്ലിക് ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം, പോത്താനിക്കാട് A. O.  
 699—വിക്റ്ററി ലൈബ്രറി ആൻഡ് റീഡിംഗ് റൂം കൂട്ടുളൂർ, നെല്ലിമററം A. O.  
 700—യുവജനസമാജം ഗ്രന്ഥശാല, പുത്തൂർ തിരുമല A. O.  
 701—യുവജനസേവാസംഘം വായനശാല, കവറടിമുക്കു പേട്ട A. O.

(തുടരും)

## ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം

### അസാധാരണപൊതുയോഗം

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഐക്യസംസ്ഥാനത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രവർത്തനം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായ വിധം നടത്തുന്നതിലേയ്ക്ക് അ: തി: ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം നിയമാവലിയിൽ ഏതാനും ഭേദഗതികൾ വരുത്തുന്നതിനു കക്ഷകം 16-ാം തീയതി കൂടിയ ഭരണസമിതി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. നിയമാവലിയിൽ വരുത്തേണ്ട ഭേദഗതികളുടെ പൂർണ്ണരൂപം 81-ാം പേജിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവ അംഗീകരിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ നിബന്ധന 18-ാം 89-ാം വകുപ്പുകൾ അനുസരിച്ച് സംഘത്തിന്റെ ഒരു അസാധാരണ പൊതുയോഗം 125 ചിങ്ങം 26-ാം

തീയതി ഞായറാഴ്ച വകുൽ 8 മണിക്ക് തിരുവനന്തപുരം വി. ജെ. റൗണ്ട് ഹാളിൽ വെച്ചു കൂടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ വായനശാലയിൽനിന്നും ഒരു പ്രതിനിധിയെ അയയ്ക്കേണ്ടതാണ്. പ്രതിനിധിയുടെ പേരു വിവരം പ്രതിനിധിയെ തെരഞ്ഞെടുത്ത യോഗനിശ്ചയത്തിന്റെ പകർപ്പോടുകൂടി ചിങ്ങം 20-ാം തീയതിയ്ക്കകം ആഫീസിൽ കീട്ടിയിരിക്കണം. 124-ലെ വാർഷികവരി അടച്ചിട്ടില്ലാത്തവക്ക് വോട്ടവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

സെക്രട്ടറി

# അഭിപ്രായത്തിന് വന്നിട്ടുള്ള പസ്സുകളുടെ ലിസ്റ്റ് (തുടർച്ച)

ക്രമം	പസ്സുകളിന്റെ പേര്	ഗ്രന്ഥകർത്താവ്	പ്രസാധകൻ	പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തൽ	വില രൂ. ഞ. സ.
89	അശീരികൾ	മെല്ലാപ്പള്ളി	വെങ്കിനേഴി പ്രസിദ്ധീകരണശാല	1124	0 12 0
90	പഞ്ചഗവ്യം	ടി. എസ്. അനന്തസുബ്രഹ്മണ്യം	The Educational Supplies Depot Palaghat	1124	0 8 0
91	കിന്തുരതസാരപഞ്ചാംഗം	ശ്രീ. വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ	ശ്രീരാമകൃഷ്ണ അദ്ധ്യയനശാല, കാലടി	1124	08 0
92	ഗന്ധിസ്മൃതികൾ	വടക്കാളി	വി. കെ. കൃഷ്ണൻ, വിജയനഗർ, കൂട്ടപ്പടി	1128	0 5 0
93	അർദ്ധശതാബ്ദത്തിൽ	മേൽപ്പള്ളി, ഗോപാലകൃഷ്ണൻ	വിജയനഗർ പ്രസ്സ്, ആലപ്പുഴ	1124	1 0 0
94	പെൻഷൻകാർക്കുവേണ്ടി	സി. എ. കിട്ടപ്പള്ളി	ആശാൻ പ്രസ്സ്, ടി. ചുരുവില്ലൂർ, തൃശ്ശൂർ	1124	1 0 0
95	തോണിക്കാട്	കട്ടപേരൂർ	പ്രകാശ് പ്രിന്റിംഗ് & പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് തിരുവനന്തപുരം	1124	0 6 0
96	പൊൻകുതിരകൾ	പി. ആൽബർട്ട് റോസ്സിനിയോ	മൈക്കൽ റി.പെരേര ഗവൺമെന്റ്	1122	0 12 0
97	ആത്മരത്നം	വി. അർ. പരമേശ്വരൻപിള്ള	V. V. Publishing House Trivandrum	1124	2 0 0
98	കലാകൗതുകം	ടി. പി. ഓമകുട്ടിപ്പിള്ള B. O. L.	B. B. Press N. Parur	1124	1 0 0
99	പാട്ടന വിശ്വാസ്	പാട്ടമ്പുഴ	The Mangalodayam Ltd Trichur	1124	2 0 0
100	നിർവൃത്തി	Do	Do	1128	0 8 0
101	മണക്കിളികൾ	Do	Do	1124	1 0 0
102	അന്ധിയുടെ പുകൾ	Do	Do	1124	0 12 0

ക്രമം	പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്	ഗുണമോക്ഷം	പ്രസാധകൻ	പ്രസിദ്ധീകൃത വർഷം	വില്പന. ന. ന.
103	മനോരമ	ചങ്ങമ്പുഴ	മേൽമുളയം	1124	1 0 0
104	രാഗപാശം	Do	Do	1124	1 0 0
105	കീഴ്ജീവനക്കാരി	കെ. സത്യകുമാർ B. A.	Do	1124	1 8 0
106	ധനകേന്ദ്രതത്വങ്ങൾ	കെ. ദാമോദരൻ	Do	1124	1 8 0
107	ഗന്ധർവ്വലയം വിചാരങ്ങൾ	പതിമൂന്നാം പി. എൻ. പരമേശ്വരൻ	ശ്രീരാമവിലാസംപ്രസ്സ്, കേരളം	1124	0 6 0
108	മരപ്പാശം	പി. സുകുമാരൻ	Do	1124	1 0 0
109	ലോകോത്തരം	ആർ. മാധവപ്രഭു, തുറവൂർ	മേൽമുളയം ഗുണമോക്ഷം	1124	0 4 0
110	സ്വാതന്ത്ര്യമുദ്ര	വിജയലയം വി. കെ. നാരായണൻ	ശ്രീവിജയം പ്രസ്സ്, വിജയനഗരം	1128	0 12 0
111	ഹരിദാസി I	എൻ. പി. പണിക്കർ നീലംപേരൂർ	വിജയനഗരം പ്രസ്സ്, വിജയനഗരം	1124	2 0 0
112	Do II	Do	Do	1124	2 0 0
113	ഓഷ്ഠപ്രസംഗം	വർഗ്ഗീസ് മാക്കോ	The St. Joseph's orphanage press, Changanacherry	1128	0 12 0
114	കർഷകസംരംഭം	Do	Do	1128	0 12 0
115	ഗ്രാമീണസംരംഭം	Do	Do	1124	0 0 0



## ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കു ഒരനുഗ്രഹം

ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും വായിച്ചതിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമോ?

ഇല്ല. എങ്കിൽ അവയിൽ പ്രധാനമായുള്ളവ തേടിപ്പിടിച്ചു സംഗ്രഹിച്ചു നിങ്ങൾക്കു സമ്മാനിക്കുന്ന ഒരു മാസിക ഉണ്ടു്: അതാണു് മലയാളത്തിലെ ഏക ഡയെജസ്റ്റ് മാസിക.

## ≡≡≡ ലോകവാണി ≡≡≡

മാസേ ലക്കത്തിലും 25-ൽ പരം ഉത്തമ ലേഖനങ്ങൾ—അങ്ങനെ 12 ലക്കങ്ങളിലായി

### മനോഹരവും ലേഖനങ്ങൾ

കേവലം അഞ്ചു രൂപയ്ക്കു് കിട്ടുന്നു. ഓറപ്രതി 8 അണ, വാർഷികവരിസംഖ്യ 5 രൂപ.

**The Manager LOKAVANI OFFICE**  
TAMBARAM P. O.

## ലൈബ്രറികൾക്കു ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ

	രൂ.	അ.	സ.		രൂ.	അ.	സ.	
സിത	1	4	0	മുദ്രാലക്ഷണം	1	6	0	
മീന	1	4	0	വിരവിലാസം	1	0	0	
സംസ്കൃത	1	4	0	തച്ചോളിച്ചത്തു	0	12	0	
അന്നപൂർണ്ണാഖയം	1	4	0	വിജയാദർശം	1	0	0	
ആശാനീകേതനം	1	0	0	ജ്ഞാശ്വരവിലാസം	0	10	0	
ആധുനികഭൈന	1	12	0	വിരനിധനം	1	0	0	
ചാമിനകേരളം	1	8	0	ശാന്തകമാലി	0	8	0	
വ്യോമയനം	1	8	0	സാഹിത്യഹൃദയം	1	8	0	
വിലാസിനി	1	0	0	വേണിസംഹാരം	1	4	0	
വനാനന്തംഗം	1	4	0	രത്നമംഗലചരിതം	}	1	8	0
കാഞ്ചനസൗധം	1	0	0	മഹാകാവ്യം				
				കാളിദാസനും ഭവഭൂതിയും	1	0	൮	
				ഏല്യാപന്യാസങ്ങൾ	1	0	0	

ലൈബ്രറികൾക്കു് ആകർഷകമായ കമ്മീഷൻ

എസ്സ്. ആർ. ബുക്കഡിപ്പോ,

പുത്തൻചന്ത, തിരുവനന്തപുരം.

## ഞങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

കഥകൾ:—

അമ്മയി അമ്മ	0	4	0
അത്രയാം	1	0	0
അപരയിനി	0	4	0
ഏക്സ്	2	0	0
അംബുജം	0	3	0
മലഞ്ചരിവിലെ ഭൂതം	0	10	0
കഥാകസ്യമങ്ങൾ	0	8	0
പ്രേമമുദ്ര	0	6	0
ഖിലാഞ്ജലി	1	4	0
പ്രണാമം	1	0	0
ഡോക്ടറുടെ മകൾ	0	14	0
ഇപ്പുകാരി	0	10	0
ബാലാരാമം	0	3	0
ചിത്രകഥാവലി (മുത്തശ്ശി)	0	9	0

വലവക:—

ഗാന്ധിജയന്തി (നാടകം)	0	14	0
പാദമുദ്രകൾ (കവിത)	0	8	0
ഭടന്റെ ഭാര്യ	0	4	0
സന്ദേശം	0	12	0
മഹാത്മജി(ജീവചരിത്രം)	0	10	0
ചന്ദ്രാവർക്കർ (ജീവചരിത്രം)	0	2	0
വേദവ്യാസൻ (പുരാണം)	0	4	0
സാരസ്വതചരിത്രം	0	8	0
സഹകരണഭീഷിക	1	2	0
വാത്സല്യം	0	4	0
നമ്മുടെ സഹകരണസംഘങ്ങൾ	0	4	0
സഹകരണപ്രവേശിക	0	10	0
ജാലവിദ്യകൾ	0	8	0
കളികൾ	0	4	0

കൂടുതൽ തുകയ്ക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ മേലിലെപ്പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടെയുള്ളവയ്ക്ക് ഗതമാനവരും കമ്മീഷൻ അനുവദിക്കും.

മാനേജർ,

നരസിംഹവിഭാസം ബുക്കഡിപ്പോ

തൂറൂർ A. O. കുത്തിയത്തു് P. O.

ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തിന്റെ

**ശബ്ദതാരാവലി**

മലയാളനിഘണ്ടു.

പരിഷ്കരിച്ച നാലാംപതിപ്പ് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടേയും അദ്ധ്യപ്താക്കളുടേയും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി മുമ്പാകെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗം തയ്യാർ. ഭാഗം ൧-ന് ക ൧-ബു-മാത്രം.

കെ. മാത്യു

വൈബ്രറിയൻ

ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാല, തിരുവനന്തപുരം

ഗുണമാലോകം



1125 ചിങ്ങം മുതൽ

മാസികയായി

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

എം. തോമസ് എം. ഏ. മുതൽ. റി.

മാനേജർ.



# GRANDHALOKAM

OFFICIAL ORGAN OF THE TRAVANCORE

LIBRARY ASSOCIATION



## ADVERTISEMENT TARIFF

FRONT COVER PAGE	...	...	(Reserved)
BACK COVER PAGE	...	...	Rs. 70 per insertion.
	...	...	Rs. 60 per insertion, if three insertions or more.
COVER PAGE 2	...	...	Rs. 60 per insertion.
	...	...	Rs. 49 per insertion, if three consecutive insertions or more.
COVER PAGE 3	...	...	Rs. 50 per insertion.
	...	...	Rs. 40 per insertion. insertions or more.
ANY OTHER PAGE	...	...	Rs. 40 per insertion.
HALF PAGE	...	...	Rs. 25 ...
QUARTER PAGE	...	...	Rs. 15 ...
BELOW QUARTER PAGE	...	...	Rs. 10 ...

*For further details apply to:*

THE MANAGER  
GRANDHALOKAM,  
TRIVANDRUM.

N. B. വിശ്വസ്തനായ ഏജൻ്റന്മാരെ എല്ലാ സ്ഥലത്തും ആവശ്യമുണ്ടു്.



# പാലാ സെൻട്രൽ ബാങ്ക് ട്രിപ്പം

പാലാ - തിരുവിതാംകൂർ

അധികൃത മൂലധനം	40,00,000 രൂപാ
വില്പനത്തിന് നിശ്ചയിച്ചതും വിറ്റതും ആയ മൂലധനം	} 25,00,000 രൂപാ
പിരിഞ്ഞ കിട്ടിയ മൂലധനവും കരുതൽ ധനവും	} 29,72,436 രൂപാ
ഒട്ടാകെ മുതൽ - 5,00,00,000 രൂപക്കയറികം	

## ശാഖകൾ

ആലപ്പുഴ	മേയർഹിൽഡ്	പാലാ
ആലുവ	കോട്ടയം	പീരുമേട്
ബാങ്കുളം	മലപ്പുറം	പൊൻകുന്നം
ചങ്ങനാശ്ശേരി	തൃശ്ശൂർ	കൊല്ലം
കൊച്ചി	മൂവാറ്റുപുഴ	തെന്കുപുഴ
ഡെൽഹി	നാഗർകോവിൽ	തിരുവനന്തപുരം
എറണാകുളം	ന്യൂ ഡെൽഹി	വൈക്കം

കെ. ജോസഫ് ആഗസ്റ്റ്,

മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ.



# അഖിലതീരവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം ഭരണസമിതി

പ്രസിഡൻറ്. ശ്രീ. പറവൂർ റി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ.  
 വൈസ് പ്രസിഡൻറ്. ശ്രീ വി. ജെ. മാർക്കാസ്, ബി. എ. ബി. എൽ.

എം. തോമസ് എം. എ. എൽ. റി.  
 (ആണറ റി ജായിൻറ് സെക്രട്ടറി)  
 കെ. എം. അഗസ്റ്റിൻ ബി. എ. ബി. കോ.  
 (പ്ര സ: അഗസ്)  
 എൻ. അഗസ്ത്യലിംഗപിള്ള.  
 ജെ. കേശവൻ  
 കെ. എ. അബ്രഹാം  
 കെ. എം. കേശവൻ ബി. എ.

വി. എൻ. പണിക്കർ (ജനറൽ സെക്രട്ടറി)  
 എൻ. കേശവപ്പിള്ള (ട്രഷറർ)  
 കെ. വാസുദേവൻ (പ്ര: സ: അഗസ്)  
 ജി. മാധവൻപിള്ള  
 കെ. കെ. കൃഷ്ണപ്പിള്ള  
 കെ. എൻ. ഗോപാലൻനായർ  
 വി. കെ. പിള്ള  
 എസ്. എം. ഹനീഫ്



## ഗ്രന്ഥാലോകം

### പ്രസാധകസമിതി

എം. തോമസ് എം. എ. എൽ. റി. (കൺവീനർ)  
 എസ്. മഹ്മൂദ്നായർ എം. എ. (പ്രധാന പത്രാധിപർ)  
 ബി. പത്മനാഭപ്പിള്ള എം. എ.  
 റി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ ബി. എ.  
 എൻ. കേശവപ്പിള്ള  
 വി. എൻ. പണിക്കർ

മാസികയ്ക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ, മണിയർഡുകൾ, അപേക്ഷകൾ മറ്റു ഏതുതരത്തിലും മുതലായവ “കൺവീനർ, പ്രസാധകസമിതി ഗ്രന്ഥാലോകം, തിരുവനന്തപുരം” എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കണം.

N. B. അഭിപ്രായത്തിനുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

രണ്ടു പ്രതികൾ അയയ്ക്കേണ്ടതാണ്.